BURT HIRSCHFELD

DALLAS

Femeile Ewing

VOLUMUL 2

virtual-project.eu

BURT HIRSCHFELD

FEMEILE EWING

EDITURA GRIFON

Traducerea : RUXANDRA CULCER
Coperta : NICOLAE SÎRBU

Ediţie realizată cu sprijinul Casei de
Editură GLORIA

THE WOMEN of DALLAS by BURT HIRSCHFELD
Copyright © 1981 by Lorimar Productions.
Published by arrangements with Bantam
Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc.
Copyright © 1992 Editura Grifon.
Toate drepturile rezervate

Această carte nu poate fi reprodusă în întregime, sau parţial, prin orice fel de mijloc, fără acceptul deţinătorului copyrightului.

PARTEA I

MISS ELLIE

— 1 —

Valul de căldură se răspîndi de-a lungul sud-vestului ca un nor gros, otrăvitor. În Texas temperatura trecuse de 40°, aerul era uscat și plin de praf, cerul de un galben obosit. Peste tot, în ranchuri și ferme, vacile și caii se deshidratau și mureau. În cotețele de păsări fermierii se plimbau în zadar încoace și încolo, încercînd să împiedice puii să alunece într-o letargie din care nu mai exista cale de întoarcere. Rîurile secaseră, lacurile și fîntînile se transformaseră în noroi gros și crăpat. În curînd se auzi la buletinele de știri că începuseră să moară oameni și mulțimea se ruga pentru scăparea de secetă și pentru ploaie. Dar nu fu nici ploaie, nici scăpare.

În dimineața celei de-a douăzeci și una zi de cînd venise valul de căldură, Ellie Ewing era hotărîtă. Își terminase toaleta de dimineață, se îmbrăcase și acum se privea în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Fața care o privea din oglindă părea diferită, o față vag familiară, amintindu-i de cineva pe care-l cunoscuse bine odată, dar nu-l văzuse de mult timp. Liniile moi erau confuze și riduri vagi o îmbătrîneau și o făceau să se îngrijoreze de imaginea din oglindă. Oh, părul era încă galben, ochii erau încă albaștri, chiar dacă nu așa de limpezi. Dar era în expresia ei o notă de supărare, semnul fricii, care nu mai putea fi nici suportată, nici anulată. Viața, cu obișnu-

itul ei dispreț pentru sentimente și fantezii, o lovise cu cruzime. Nu mai era femeia tînără și frumoasă care fusese odată. Anii pătrunseseră în fiecare cută a ființei ei, prevenind-o că timpul merge înainte. Pentru prima oară de cînd își amintea, Miss Ellie intră în panică pentru ea însăși.

Își adună energia, se sculă și coborî scările spre sufragerie. Aceasta fusese dintotdeauna una din camerele ei favorite, rustică și bărbătească, cu miros bogat de piele moale și lemn de esențe tari. Acolo, amprenta familiei ei era puternică și rezistentă în timp, asigurînd-o că drumul pe care și-l alesese cu atîta timp în urmă era unul bun, sănătos, productiv, împletit cu respect și afecțiune. Mirosuri și aspect natural. Închise ușa după ea și ridică receptorul. Ezitînd o clipă, formă un număr. Îi răspunse o voce de femeie.

— Biroul domnului doctor.

— Ellie Ewing la telefon. Pot vorbi cu doctorul Danvers, vă rog ?

— Doctorul nu a sosit încă. Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Ewing ?

— Aș vrea să vin și să-l întîlnesc pe doctorul Danvers.

— Da, doamnă. Joi dimineață vă convine ? Ora zece.

— Vreau să spun că vreau să-l văd chiar acum. Astăzi.

— Înțeleg. Avem un program încărcat.

— E ceva important.

Vocea impersonală de la celălalt capăt al liniei nu păru impresionată.

— E o urgență ?

Miss Ellie nu încercă să-și ascundă supărarea din glas.

— Ascultă, fetițo, am spus că e ceva important. Am fost pacienta doctorului Danvers de foarte mult timp. Vreau să-l văd în dimineața asta. Îmi convine la ora zece. Fixează întîlnirea, te rog.

Secretara înțelese că toate încercările ei fuseseră zadarnice. Ellie Ewing nu era o femeie cu care să discuți.

— Ora zece, doamnă Ewing. V-am trecut în registru.

Miss Ellie puse receptorul în furcă chiar în momentul în care Jock, soțul ei, intră în încăpere. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o claie de păr alb înconjurîndu-i fața bărbătească, de om trăit în aer liber. În cizme negre de lucru și blugi, părea pregătit să mîne o cireadă toată ziua. Își luă soția de cot.

— Te-am așteptat, Miss Ellie. Nu-mi place să iau micul dejun de unul singur. Ce-ai zice de niște cîrnați și niște prăjituri calde ?

— Nu mi-e foame.

— Perfect. Atunci, cafea ?

Ea clătină din cap și se desprinse din strînsoarea lui. Jock o privi atent.

— Te simți bine, Miss Ellie ?

— Foarte bine, Jock. Cred că mi-e capul baniță în dimineața asta. Am o mulțime de treburi mărunte de făcut prin oraș și nu mai știu cum să mă descurc cu toate.

— O.K. Mă gîndeam că m-aș duce mai tîrziu la birou. Te-aș fi luat cu mine.

— Nu, spuse ea, încercînd să-și păstreze o voce naturală. Pam merge la Dallas. Mă ia cu ea.

Fără nici un cuvînt, Miss Ellie părăsi încăperea. Jock, puțin uimit de nevastă-sa, cum fusese adesea în timpul celor patru decenii ale căsătoriei lor, se duse să-și ia micul dejun.

Tot în dimineața aceea, ceva mai devreme, Ray Krebbs, administratorul Southforkului și Bobby Ewing se îndreptau spre grajduri într-un Ford vechi să ia și să țintuiască a șa recent reparată.

Bobby își șterse sprîncenele.

— Căldura asta devine insuportabilă și pentru oameni și pentru animale.

Ray aprobă.

— Nu știu ce-o să se întîmple dacă nu va ploua mult timp.

Trecură pe lîngă mașina lui Bobby, parcată alături.

— Vii în casă să iei micul dejun, Ray ?

— Cred că da. Mă așteaptă o zi lungă.

Bobby ezită, apoi se hotărî să meargă la țintă.

— Intenționezi s-o vezi iar pe doamna aceea a ta ?

Ray își cîntări răspunsul.

— Nu imediat. Dar am vorbit cu Donna în ziua cînd am fost la rodeo. I-am spus că nu i-am citit scrisorile.

Bobby scutură din cap.

— Ești un caz, omule. Nu pot să înțeleg cum le-ai putut aduna așa, grămadă, fără să citești nici una.

Ray se trase de bărbie.

— Păi, Bobby, uite ce-i. Cînd am auzit că Donna și bătrînul Sam Culver s-au împăcat, mi-am închipuit...

Ray se opri și privi în zare.

— Ți-ai închipuit ce ? Că Donna a alergat după tine doar pentru trupul tău frumos ? Omule, dacă doamna vrea să se tăvălească prin fîn, nu trebuie să-i cerșească asta lui Ray Krebbs. Vreau să spun că este o femeie frumoasă.

— Știu, știu. Credeam că vrea să mă tragă pe sfoară. Nu aveam idee că Sam Culver era pe moarte.

— Asta era motivul pentru care ea s-a întors la el. Îți spun eu, te-ai înșelat în privința Donnei.

— Cînd te-ai fript cu ciorba, sufli și-n iaurt.

Ray își aruncă ochii înainte și Bobby îi urmări privirea. O mașină venea pe Braddock Road.

— Cam prea devreme pentru Sue Ellen s-o pornească de acasă, nu-i așa ?

— Poate că a fixat o întîlnire mai de dimineață ca să scape de căldură.

Ray dădu din cap.

— Și ieri a plecat tot la ora asta. Am văzut-o plecînd și nu era în apele ei. În fond e treaba ei și a lui J.R.

— Așa e. Ne vedem mai tîrziu, partenere.

Ray se întoarse înapoi la grajduri iar Bobby o luă în direcția casei, încercînd să nu-și facă probleme pentru plecările și venirile cumnatei lui. Avea propria lui viață de care să se ocupe, propria lui nevastă...

La început, Jock fu bucuros de compania nepoatei lui, Lucy, la micul dejun. Dar în curînd se plictisi s-o tot audă trăncănind despre Alan Beam. Tînărul avocat nu era unul din preferații lui Jock și apoi, era prea preocupat de propriile lui probleme, așa că numai de entuziasmul lui Lucy nu-i ardea.

— Ți-am spus, bunicule, cred că e important pentru oricine să-i țină piept măcar o dată lui J.R. Și flutură către Jock un zîmbet strălucitor. Nu că vreau să spun măcar o vorbă rea despre J.R., bunicule. Dar a fost de-a dreptul fantastic felul în care Alan Beam l-a înfruntat la rodeo. Pur și simplu fantastic !

— Lucy, spuse Jock, amețit de atîta vorbărie. Avea poftă de o conversație domoală sau de nimic. Lucy, spuse el din nou.

— Da, bunicule ?

— Astăzi nu te duci la școală ?

Ea făcu un gest de dispreț :

— Oh, mai am încă timp. Îmi place atît de mult să fiu singură cu tine, bunicule, să discutăm. N-am de multe ori norocul să-mi petrec timpul cu tine în felul ăsta.

Jock îi mîngîie mîna.

Ești o fată bună, Lucy.

Mulțumesc, bunicule.

Dar trebuie să-ți spun pe șleau, am auzit tot ce voiam să aud despre Alan Beam în dimineața asta, dacă nu te deranjează.

Oh, nu mă derajează deloc.

— Ce anume nu te deranjează, frumoasă Lucy ? spuse Bobby, pășind pragul, cu cămașa îmbibată de sudoare.

— Bună dimineața, fiule, spuse Jock.

— Bună dimineața, Bobby. Tocmai îi spuneam bunicului cît de mult apreciez felul în care Alan Beam s-a confruntat cu J.R. la rodeo. Mi se pare că el...

— Lucy, spuse Jock prevenitor.

Chicotind, ea se sculă în picioare. Îl sărută pe Jock, apoi pe Bobby.

— Cred că este timpul să merg la școală. La revedere la toată lumea.

După plecarea lui Lucy, Bobby își umplu o cană cu cafea.

— S-a mai răcorit nițel ? întrebă Jock.

— Nici un pic, tată. Pămîntul e copt de uscat. Unii dintre fermierii aceia mai mărunți o să aibă necazuri serioase dacă nu plouă în curînd.

Jock dădu încet din cap.

— Asta-i problema în țara asta. Nu e problema dacă vom scăpa de secetă. Problema este cînd.

Bobby mormăi drept răspuns :

— Ți-am adus azi-dimineață șaua înapoi. Jed ți-a reparat-o ca lumea.

— Va trebui să-i mulțumesc omului.

— Cînd vom avea timp mi-ar place să lămuresc notele astea de plată cu tine. Încep să arate ca o datorie națională.

— Poate mai tîrziu.

Bobby își dădu cana de cafea la o parte.

— Ai ceva în gînd, tată ? În ultimele două săptămîni ai părut preocupat. Ai vreun necaz — ei bine, necazurile tale sînt doar și ale mele.

Jock își cîntări răspunsul.

— Nu, nimic important. Voiam doar să vorbesc ceva cu J.R. în dimineața asta. Problema e că nu a fost acasă astă-noapte.

— Bănuiești că s-a întîmplat ceva între el și Sue Ellen ?

— Așa mi se pare. Credeam că acum lucrurile s-au schimbat de cînd cu copilul și toate celelalte. Cred că am greșit.

— J.R. e destul de mare. Va trebui să-și rezolve singur problemele.

Jock își puse mîinile pe masă și se ridică în picioare.

— Asta e valabil pentru noi toți. Poate pot să-l prind pe J.R. mai tîrziu la birou. Ne vedem diseară, fiule.

Încruntîndu-se, Bobby îl urmări cu privirea cum pleca. I se părea că atunci cînd un om atinge în viață condiția lui Jock Ewing, realizările lui, vîrsta lui, are dreptul să se bucure de puțină pace. Viața însă tindea să demonstreze altceva.

Kristin reușea să arate splendid fără ruj sau fard de ochi. Îmbrăcată doar în chiloți și sutien, se întoarse în dormitorul întunecos cu cîte o ceașcă de cafea în fiecare mînă. J.R., răsturnat confortabil pe pat, dormea încă adînc. Ea îl strigă pe nume de două ori, a doua oară ceva mai tare. El își schimbă poziția, dar nu se trezi. Kristin puse cafeaua pe noptieră și-i mîngîie spatele lat, mușcîndu-l ușor de ureche. El mormăi, protestînd.

— Scoală-te, J.R., și vezi ce ți-a adus Kristin. Scoală-te și vezi ce poți avea, numai dacă te întinzi și te servești.

El sforăi drept răspuns și ea se încruntă.

— Scoală-te, J.R. Puțul a fost săpat. Ai un alt teren petrolifer.

— Ha ?...

— Miezul e tot gri. Cementăm acum conducta de la suprafață și am sunat să vină pentru serviciile de siguranță. Mai bine ți-ai scoate nuiaua fermecată din sac și ți-ai descoperi comoara pînă la capăt.

Un ochi albastru, rău, se deschise.

— Cît e ora, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Cînd vorbești despre un teren petrolifer poți scula orice petrolist care-și merită numele.

J.R. se ridică.

— La naiba, fato ! E lumină ! E dimineață !

— Așa e, scumpule. Altă zi, alt milion de dolari.

— M-ai lăsat să dorm peste noapte.

— Te-am lăsat ! Oh, omule, te-ai întors și-ai adormit pe loc. Mi-am închipuit că ți-am provocat un șoc cardiac.

— Nu glumi, Kristin.

— Îți pare rău de noaptea trecută, iubitule ?

— Nu-mi pare rău. Dar ți-am spus să mă dai afară de aici la o oră rezonabilă.

— N-am avut inima. Printre altele, mi-am închipuit că după dragoste meritai o noapte de odihnă. Te mai pot interesa pentru încă o repriză, ca să începem ziua ?

— Ți-am spus să nu faci asta niciodată. Ar fi trebuit să mă trezești.

Se repezi spre sala de baie și Kristin auzi dușul curgînd.

— Păi te-ai frămîntat și te-ai răsucit toată noaptea. Păreai epuizat.

Vocea lui răzbătu prin zgomotul dușului :

— Ești o femeie tînără și foarte excitantă, scumpo. M-ai terminat.

— Asta-i semnul de acord al lui Kristin.

Își scoase o rochie din dulap și o îmbrăcă.

— Doar un lucru, strigă ea — uneori ești terminat din motive greșite !

— Unde-mi sînt hainele ? strigă el.

— Sînt murdare toate. Le voi da la curățat. Am pus un alt costum după ușă, pentru tine.

Kristin auzi cum încetează zgomotul dușului și și-l închipui ștergîndu-se. Era o imagine plăcută.

— Mai dai pe aici diseară, J.R. ?

— Ești o dulce, numai să nu mai faci lucruri de felul ăsta.

Ieși din baie, închеindu-și cămașa.

— Îmi place așa de mult să mă trezesc și să te găsesc lîngă mine, J.R.

— Sigur că-ți place.

Cît de multe femei îi spuseseră asta. Cît de puține o credeau într-adevăr.

— Dar asta nu-i o scuză, continuă el. Sînt un om însurat.

— Știu, cu sora mea.

— Să-ți amintești, data viitoare.

— J.R., te-aș putea efectiv ajuta, dacă mi-ai permite.

— Mă ajuți perfect.

— Vreau să spun că știu cît ești de supărat.

El îi aruncă o privire rece.

— Totul este sub control.

— Nu este așa, nu atunci cînd tot ceea ce posedă Ewingii este ipotecat, inclusiv Southforkul.

— Asta, spuse el rece, nu-i treaba ta.

— Știu cît te preocupă că va afla Jock.

— Scoate-l pe tata din asta.

— Poate că dacă mi-ai fi spus mai multe, te-ar fi relaxat.

— Păi, dragă, dacă tu știi și eu știu, nu mai e nimic de spus despre asta, nu-i așa? Acum, dacă vrei într-adevăr să mă relaxez, ia-ți codița ta frumoasă la spinare, du-mi costumul la curățat și du-te la biroul Ewing Oil căruia îi aparții. Așa vei putea să fii la locul tău, ca să mă saluți cînd îmi voi face măreața intrare.

Bosumflată, Kristin ieși din apartament. J.R. termină să se îmbrace și-și ridică cana de cafea. În timp ce bea, se încruntă.

— Blestemata asta de muiere, nu poate să facă nici o cană de cafea ca lumea.

— 2 —

Harlan Danvers avea un mod experimentat, detaşat, utilizat de atît de mulţi medici, de a se ţine la distanţă de problemele pacienţilor. Danvers se asigurase de mii de ori că doar aşa putea fi aplicată importanta şi ştiinţifica lui învăţătură într-ale medicinei, în folosul total al celor care aveau în cea mai mare măsură nevoie de ea. Totuşi era — şi întotdeauna fusese — un om care simpatiza adînc fiinţele necăjite. În fiecare săptămînă îşi dedica o substanţială parte din timpul de lucru pentru a acorda o îngrijire medicală de calitate săracilor şi băştinaşilor, convins că era datoria lui, ca doctor, să se îngrijească de buna sănătate a comunităţii, la toate nivelurile ei.

Acum, cînd intră în camera de consult, ţinea o radiografie, pe care o aşeză aşa încît să apară pe un ecran. Aprinse lumina.

— Priveşte aici, Ellie, asta-i mamograma ta cu raze X. Cum poţi să vezi, nu sînt tumori.

Ea respiră adînc

— Vai, asta-i o uşurare.

El bătu în mamogramă cu un deget puternic.

— Mamograma arată ceva ce ar putea să fie chisturi.

— Asta am avut ultima oară.

Exact. M-am uitat atent pe ea, cu radiologul. A fost de acord cu mine. Mamograma nu arată că ai avea cancer la sîn.

Ea îi zîmbi șters.

— Trebuie să crezi că sînt o prostănacă teribilă, Harlan. Cred că sînt ipohondră. Dar am simțit un dul.

— Bineînțeles că ai simțit. Dar cele mai multe duluri nu înseamnă cancer, Ellie. Cînd o femeie se examinează, poate descoperi o zonă de duluri, care sînt persistente și care revin.

Buzele ei se întinseră, cu pete albe la fiecare colț al gurii.

— Harlan, spuse ea ferm — ceea ce am simțit eu era ceva cu totul diferit.

El scutură din cap, apoi spuse hotărît :

— Ellie, toate celelalte teste sînt negative. Nu cred că te-ar primi la chirurgie cu felul ăsta de dovadă. Continuă să-ți urmărești îndeaproape corpul, Ellie. De îndată ce voi primi rezultatele testului, te voi informa.

Ea dădu din cap și zîmbi scurt.

— Ceea ce înseamnă că totul e în suspensie pînă atunci ?

— Pînă cînd vom ști cu siguranță.

Nu era cel mai încurajator comentariu, gîndi ea, încordată. Dar era o părere cu care voia să trăiască.

MITZI'S COFFEE SHOP — BRADDOCK, TEXAS — se putea citi pe reclama de afară. Înăuntru, de-a lungul pereților erau separeuri și cîteva mese cu fețe de masă curate care umpleau spațiul pînă la tejghea. Reclame pictate pe pereți atrăgeau atenția asupra specialităților pentru micul dejun și pentru prînz. Cum timpul pentru

micul dejun trecuse, doar cîţiva consumatori se mai aflau acolo la ora aceea : doi camionagii, un fermier în separeul din spate, doi bărbaţi în costume de lucru lîngă uşă. Şi mai era şi Sue Ellen, frumoasă, într-o rochie de la Neiman-Marcus, zăbovind lîngă o cană de cafea şi nişte piine cu unt prăjită, neatinsă. Ochii continuau să-i fie aţintiţi spre uşa din faţă, ca şi cum aştepta pe cineva. Chelneriţa se îndreptă spre masa ei.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, doamnă Ewing ?

— Nu cred. Mă simt bine..

Sue Ellen rămase ţintuită în loc cînd un cowboy înalt intră în restaurant. Acesta se îndreptă înspre ea şi atunci îşi dădu seama că nu era acela pe care-l cunoştea. Se lăsă să cadă la loc, dezamăgită.

— Mulţumesc, îi spuse ea chelneriţei. Aduceţi-mi nota de plată, vă rog. Trebuie să mă duc în oraş.

Chelneriţa îi prezentă nota.

— Ne-ar face plăcere să mai veniţi, doamnă Ewing. Nu vezi prea des pe aici la micul dejun pe cineva dintre Ewingi.

Sue Ellen lăsă să cadă o bancnotă pe masă :

— Păstrează restul.

— Mai veniţi şi mîine, doamnă Ewing ?

Sue Ellen ezită, dădu repede din cap şi plecă.

Jock păşi în sala de primire a Întreprinderilor Ewing şi salută secretarele.

— Bună dimineaţa, doamnelor. J.R. e la el în birou ?

— Bună dimineaţa, domnule Ewing — spuse Connie.

— Bună dimineaţa, unchiule Jock, spuse Kristin. J.R. încă nu a venit !

Jock se încruntă.

— Se ia după programul bancherilor, nu-i așa ? Sper că n-a ratat nici o afacere importantă.

Connie răspunse franc :

— Loyal Hansen a sunat de două ori, părea nerăbdător să vorbească cu J.R.

— Bine... începu Jock.

Înainte să poată continua, ușa se deschise și J.R. păși înăuntru, plin de voie bună și zîmbind.

— Bună dimineața, tată. Doamnelor. Sper că nu v-am făcut să așteptați ? Trecu pe lîngă ei și intră în biroul lui, aruncîndu-și sombreroul alb pe canapeaua de piele. După el intră Jock, închizînd ușa.

— Nu mă așteptam să te văd aici în dimineața asta, tată. Nu-i căldura asta ceva îngrozitor ? Cred că ar fi mai bine să te întorci la ranch, unde-i mai răcoare, și mai confortabil.

— Am o problemă.

J.R. se așeză la birou, își adună laolaltă vîrfurile degetelor, formînd o clopotniță și se adresă tatălui său :

— Timpul meu e timpul tău, tată.

Jock luă loc într-un scaun, își puse cizmele pe marginea biroului lustruit al lui J.R., ca și cum și-ar fi stabilit propria autoritate.

— Speram să am șansa de a vorbi cu tine seara trecută. În secret.

— Am avut o ședință lungă cu cîțiva dintre băieți, spuse J.R., fără să clipească. Primul lucru pe care l-am știut a fost că era prea tîrziu ca să conduc înapoi la Southfork.

J.R. apăsă pe butonul interfonului :

— Care dintre dumneavoastră, doamnelor, a făcut cafeaua în dimineața asta ?

— Eu am făcut-o, spuse Connie.

J.R. se simți ușurat.

— Bine, adu-ne două căni, dacă nu te deranjează. Închise interfonul și apoi continuă. Am rămas la Fairview și am dormit bine. Este încă pe departe cel mai bun hotel din oraș.

Jock privi amenințător, începu să vorbească, dar se opri cînd intră Connie cu cafelele. Așteptă să plece, înainte de a continua.

— N-am făcut tot drumul pînă aici ca să discut unde ți-ai petrecut noaptea sau cum ai dormit.

J.R. gustă cafeaua. Era fierbinte, tare, satisfăcătoare : îl făcu să uite porcăria pe care o băuse mai devreme la Kristin.

— O.K. Ce problemă ai cu mine ?

Sună interfonul. J.R. răspunse :

— Da ?

Era Kristin.

— Loyal Hansen la telefon. E a treia oară cînd sună.

— O să-l sun eu.

Închise și se întoarse spre Jock.

— Ce spuneai, tată ?

Jock ezită.

— Loyal Hansen ăsta e un expert în petrol pentru străinătate, dacă-mi amintesc bine.

— M-a căutat să fac o mică investiție peste ocean.

— Peste ocean ! Dar taxele de import ? Ai idee cît ridică astea prețul pe baril ?

— Păi știi, tată, dacă găsești petrol acolo, poți să-l vinzi acolo. Lumea e mare și cererea de petrol crește în fiecare zi.

Jock încercă să răspundă, dar avea alte probleme, mai presante, în minte.

— J.R., unde sînt hîrtiile acelea pentru mine, să le semnez ?

— Hîrtiile ?

— Da, la naiba ! Ţi-am spus să pui la punct un fond de asigurare pentru fosta mea nevastă. Asta a fost acum cîteva săptămîni. Ce te-ai tot cîcîit atîta, băiatule ?

— Păi, tată, cînd mi-ai spus să fac asta, nu erai chiar în formă, îţi aduci aminte. Toate au trecut. Acum te simţi excelent. Ai trimis cecuri pentru îngrijirea Amandei la instituţia aceea. Nu văd nevoia de a schimba într-un fel lucrurile.

Jock îşi aduse picioarele înapoi pe podea şi se aplecă înainte cu faţa hotărîtă şi ochii sticlind.

— J.R., aici e ceva pe care ai face bine să-l înţelegi ca lumea. Amanda a fost prima mea nevastă, chiar dacă numai tu şi cu mine ştim despre asta. A fost una din femeile din viaţa mea — şi una importantă în vremea aceea. Am avut grijă de ea şi o mai fac încă. Acesta este un Ewing, care face pentru femeile din viaţa lui tot ceea ce trebuie să facă. Mă auzi, băiete ?

— Te aud, tată.

— Bine. Atunci pune-o pe Kristin să-i aducă aici pe contabili şi pe avocatul meu, Harv Smithfield. Vreau să vină aici chiar acum. Se pare că trebuie să rezolv singur această problemă.

— Ei, tată, ţi-am spus că e în curs.

— În curs ? Atunci hai să aruncăm o privire pe hîrtii.

J.R. îşi cîntări cu grijă răspunsul.

— O.K., tată. Trebuie să recunosc. Te-am minţit prima oară. Chiar de prima oară.

— Ai minţit ? De ce ?

— Din cauza mamei. Poate nu-i treaba mea că ai mai fost însurat înainte. Dar nu pot să-mi înăbuş sentimentul că uneltesc în spatele mamei mele.

Jock îngheţă. Se văzuse întotdeauna un om integru, onest, un om care face lucrurile pe faţă, în văzul tuturor. Dar asta...

— Continuă, spuse el.

— I-ai spus mamei despre asta ?

— Nu pot să spun că da. Niciodată nu mi s-a părut că e momentul potrivit.

— Atunci, tată, dacă vrei să duc înainte afacerea asta şi s-o ţin ascunsă de mama, aşa voi face, deşi trebuie să spun că e nefiresc.

Jock se ridică.

— Ai dreptate, fiule. N-am fost corect cu Miss Ellie. Am să-i spun astă-seară. Las-o baltă pînă atunci.

Şi ieşi, cu umerii înalţi şi ţepeni, cu spatele drept.

J.R. scoase un oftat de uşurare. Cîştigase ceva timp. Timp în care să se gîndească cum să definitiveze această problemă, cum s-o folosească în eventualul lui interes.

— 3 —

Joshua Tree era un restaurant mexican, la numai cîteva clădiri de Compania Ewing. Aici, printre picturi murale viu colorate, cu scene din viața mexicană, într-o încăpere mare sub cerul liber, înconjurată de ghivece cu plante și de flori proaspăt culese, Pam Ewing, soția lui Bobby, lua masa cu Miss Ellie. Începuseră cu *Margaritas*, urmată de *guacamole* și *chile rellenos*. Cînd sosi cafeaua, Miss Ellie terminase de dezvăluit detaliile vizitei ei la doctorul Danvers.

Pam, cu o expresie încruntată pe fața ei de obicei deschisă, luă mîna soacrei într-ale ei.

— Ce-a mai urmat ?

— Am continuat să mă duc la consult și m-am controlat frecvent.

— Asta nu pare așa de greu.

Cuvintele nu-i arătau pe deplin îngrijorarea adîncă. De cînd se măritase cu Bobby, Pam o cunoscuse pe Miss Ellie ca pe o femeie puternică și curajoasă, de nădejde la necaz, întotdeauna iubitoare, cu un profund și continuu respect față de ceilalți. Ajunsese s-o admire și s-o invidieze pentru felul ei atît de realist de a privi viața. Gîndul că Miss Ellie ar fi bolnavă, nu-i trecuse niciodată prin minte. Vigoare și energie, o puternică forță a vieții erau calitățile care o distingeau pe bătrîna femeie. Posibili-

tatea de a fi doborîtă de cancer, chiar de a muri, era un gînd atît de uluitor şi terifiant încît îi bloca mintea. Vocea îi izbucni cînd vorbi din nou :

— Totul va fi bine !

Miss Ellie aproape zîmbi.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

— Sînt sigură de asta.

— Sper să ai dreptate. Am atîtea motive să trăiesc. Copiii mei, nepoţii mei, nepoţii pe care tu şi Bobby ai să ni-i dai într-o zi...

Pam se abţinea să nu plîngă.

— Jock ştie ?

— Nu vreau să ştie.

— Dar e soţul tău. Nu are dreptul să ştie ? N-ar vrea să ştie ?

— Bărbatul ăsta arată mai bine ca alţii mai tineri, spuse ea cu o amărăciune crescută. Pare mai înalt, mai slab, nici o uncie de grăsime pe el. Ştiu cum admiră Jock frumuseţea — pe pămînt, în cer, la animale şi la femei. Ticălosul ăsta bătrîn are încă un ochi ascuţit pentru o femeie frumoasă. Cum pot să-i spun că poate am nevoie de operaţie, că aş putea fi desfigurată ?

— Te iubeşte, Miss Ellie. Totul va fi bine. Trebuie să fie.

— Bine ! Poate. Dar dacă se îndepărtează de mine ? Gîndul ăsta mă îngheaţă.

— Nu...

— Frica mea cea mare este că Jock nu va fi niciodată capabil să mă mai accepte. Niciodată n-o să mă mai iubească. Nu cred că aş putea suporta să-l pierd pentru asta.

Pam se cutremură şi-i strînse mîna lui Miss Ellie de parcă ar fi cîştigat putere de la cealaltă femeie.

— Mi-ai spus odată că mariajul tău cu Jock s-a bazat pe onestitatea unuia față de celălalt. Acum, poate mai mult ca înainte, trebuie să vă dovediți unul altuia dragostea.

Miss Ellie închise ochii și rămase așa o clipă fără de sfîrșit. În sfîrșit, privi iar la Pam și un zîmbet slab îi alunecă pe buze.

— Bineînțeles că ai dreptate, draga mea. Nici un bărbat pe care l-am cunoscut vreodată n-a fost mai puternic. Poate face față la orice va interveni.

— La fel și tu.

— Sper să ai dreptate.

Miss Ellie își retrase mîna.

— Astă seară. Voi încerca să-i spun astă seară. De fapt asta voiam să fac de la început.

În acea seară, în răcoarea datorată aerului condiționat de la Southfork, Jock o conduse pe Miss Ellie în sufragerie și închise ușa, să nu mai intre restul familiei.

— Miss Ellie, anunță el oficial, vreau să-ți vorbesc.

— Și eu vreau să-ți vorbesc, Jock.

Fața lui căpătă o expresie de evidentă ușurare.

— Bine, atunci dă-i drumul. Ce ai în gînd, Miss Ellie?

— Nu, mai întîi spune tu.

— Nu-i nici o problemă. Indiferent de ce am de spus, mai poate să aștepte.

— Jock, spuse ea cu o voce moale, joasă, dar care — el o știa atît de bine — avea duritatea oțelului, indiferent de ce ar fi, dă-i drumul.

Dînd din cap, Jock se întoarse și începu să amestece într-un pahar înalt niște martini. Ea îl privi mult timp.

— Continuă să amesteci băuturile astea, spuse ea în final, și ai să obții spumă.

— Cum ? Jock aruncă o privire iute, nesigură, peste umăr. Adevărat. Recunosc că s-a şi făcut. Umplu două pahare şi-i duse neveste-sii unul.

Ea sorbi şi-i spuse că era minunat.

— Te ascult, Jock.

El dădu o dată din cap ca şi cum ar fi vrut să prindă curaj.

— Miss Ellie, cred că atunci cînd un bărbat şi o femeie au fost căsătoriţi de atîta vreme ca noi pot să-şi dea seama cînd ceva nu merge...

Ea îl privi peste pahar.

— Ai dreptate. Cred că ascundem ceva unul faţă de celălalt.

— Am văzut asta pe faţa ta.

— Jock — voiam să-ţi vorbesc.

— Nu se poate ţine nimic secret faţă de tine. Eşti a naibii de vicleană. Te-ai fi prins chiar fără să-mi dau seama.

— Sau invers.

— Problema este că n-am ştiut niciodată cum să-ţi spun. De o sută de ori eram cît pe ce să o fac, dar n-am avut curajul.

Miss Ellie clipi. Era clar că Jock nu ştia nimic despre vizita ei la doctorul Danvers. Era tulburat de altceva.

— Nu te simţi bine, Jock ?

— Eu ? Să nu mă simt bine ? La naiba, nu, Miss Ellie. Am avut întotdeauna constituţia unui cal.

— Nu întotdeauna, Jock, îi aminti ea cu blîndeţe.

— Ei, acum, necazul ăsta mărunt pe care l-am avut cu inima nu face nici cît o ceapă degerată.

Miss Ellie se îndreptă de spate.

— Bine, dacă nu eşti bolnav, atunci ce este, Jock ? M-ai făcut să mă sperii de moarte.

— Am ceva să-ţi spun.

La naiba, omule, doar nu crezi că știu despre ce este vorba ? Ce te tot ascunzi după deget ? Spune ce-i !

Despre Amanda — vorbi el sugrumat.

Amanda ?

Iată că am așteptat patruzeci de ani, n-am vrut să știi și totuși trebuie să-ți spun pînă la urmă.

Jock, nu înțeleg o vorbă din ce spui. Cine este această Amanda despre care vorbești ?

— Miss Ellie — își umplu el plămînii cu aer — încerc să-ți vorbesc despre prima mea nevastă.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Prima ta nevastă ?...

— Da, la naiba. Înainte de a te întîlni am fost însurat și am divorțat. Cu mult înainte de a te întîlni. Numele ei era Amanda.

Miss Ellie își simți încheieturile blocate. Gîtul i se umflă. Resentimentul deveni supărare și supărarea mînie fără frîu. Ochii i se umplură de lacrimi și puse paharul alături, de frică să nu-l scape. Sau să nu-l arunce în fața lui Jock.

— Despre... șopti ea subțire — ce vorbești ?

— E aproape ca și cum nu s-ar fi întîmplat niciodată. Parte dintr-un vis. Sau dintr-un film pe care l-am văzut odată. Demult, cînd am fost la vînătoare cu băieții, un locuitor al pădurii mi-a expediat un glonte și pe moment n-am fost sigur că era adevărat. Așa mi se întîmplă cînd mă gîndesc la Amanda. Mi-am dat seama că am o obligație față de ea...

— Obligație ! aproape urlă Miss Ellie.

— Problema e că nu e sănătoasă, Miss Ellie. Mintea ei n-a mai lucrat la scurt timp după ce ne-am căsătorit. În final, doctorul mi-a sugerat să divorțez. A spus că nu sînt speranțe să-și revină, că va fi întotdeauna bolnavă, totdeauna o invalidă, nu va mai fi o persoană întreagă.

Trebuia spitalizată și de atunci eu i-am plătit taxele la sanatoriu. Ei bine, cînd am fost împușcat, m-am gîndit că dacă mi se întîmplă ceva ar trebui să existe un fel de fond care să continuie plățile pentru Amanda. Trebuia să vorbesc mai întîi cu tine, Miss Ellie.

Mînia se adunase în ea ca un fulger venind din orizontul apropiat, adunînd putere, fără control. Se ridică, și o clipă lungă Jock se gîndi că era gata să-l lovească.

— Ai divorțat de o femeie pentru că era bolnavă ! strigă ea. I-ai întors spatele cînd avea mai multă nevoie de tine !

— Miss Ellie, doctorul a spus...

— Nu-mi pasă ce-a spus doctorul.

— Credeam că așa va fi mai bine.

— Și mi-ai ascuns asta tot acest timp, toți acești ani ?

— Voiam să-ți spun. Crede-mă. Dar mi-era frică să nu te pierd. Să nu te ia Digger. Umbla după tine și eu nu eram sigur că ai să mă mai primești.

Vorbele ei erau pline de indignare :

— Ce ai mai ținut secret față de mine ? Credeam că aveam o căsătorie bazată pe onestitate, pe încredere. Acum descopăr că am trăit pe o minciună toți anii ăștia.

— Miss Ellie, asta a fost tare de mult.

— Ce contează timpul ? Ai părăsit-o atunci. Te-ai descotorosit de o femeie bolnavă. Spune-mi, Jock, dacă eu mă îmbolnăvesc, ai să te descotorosești și de mine ? Ai să pleci și ai să mă lași singură ? Se repezi înainte și fugi din cameră.

Jock, singur și năucit, trăia o teamă mai mare decît trăise vreodată pînă atunci.

— 4 —

În camera de zi, lui J.R., Sue Ellen, Bobby, Pam și Lucy, nu le scăpaseră vocile supărate din sufragerie. Dacă nu putuseră auzi cuvintele, nu era nici o îndoială în privința tonului acuzator folosit de Miss Ellie. Și acum o vedeau ieșind furtunos și urcînd hotărîtă scările.

— Ce-a fost asta ? întrebă Bobby, fără să se aștepte le ceva bun.

— Mă depășește, spuse J.R., convins că știa motivul certei, îngrijorat totuși să nu fi mers prea departe în încercarea de a-l manipula pe taică-său în propriul lui interes.

Lucy vorbi speriată :

— N-am auzit-o niciodată pe bunica să vorbească așa înfuriată. Ce credeți să-și spuneau ?

— Nu știu, spuse Bobby. J.R., ai vreo idee despre ce e vorba ?

J.R. ridică inocent din umeri.

— Ce-ați auzit voi, am auzit și eu.

Răspunsul nu satisfăcu pe nimeni.

— Poate, spuse Bobby, ar fi mai bine să vorbesc cu tata.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, sugeră J.R., blajin.

Bobby îi întoarse observația :

— Dar eu nu sînt tu ! Și se îndreptă spre sufragerie.

— Pam, spuse Lucy, vizibil îngrijorată, ce crezi ?

— Sînt sigură că se va rezolva totul, indiferent de ce nu merge.

— Sigur că și eu sper asta. Am simțit că se scurge viața din mine cînd bunicul și bunica au început să se certe. Tot în ceea ce am crezut, și încă mai cred, se arată a fi altfel.

Pam își trecu brațul peste umărul lui Lucy, încercînd să-i insufle o încredere pe care nu o avea nici ea.

În sufragerie, Jock termina un pahar și își turna altul, apoi trase o dușcă zdravănă. Își aprinse o țigară, trase adînc și începu să tușească.

— Țigările astea pot fi fatale pentru un om care a suferit un atac de inimă, tată, spuse Bobby.

Jock răspunse fără să se întoarcă.

— Unele lucruri sînt mai fatale pentru un om perfect sănătos decît puțin tutun.

Dădu paharul cu martini pe gît și se duse după altul.

— Vrei să te apuci de una din băuturile acelea demodate de care vorbesc bătrînii, tată ? Niciodată n-am știut că martini era băutura obișnuită pe cîmpurile de petrol.

— La naiba, băiete, nu-mi da tu mie lecții !

— Îmi pare rău, dacă așa ți s-a părut. Pot să te ajut cu ceva ?

— Nu, mormăi Jock. Nu, la naiba ! Trase iar îndelung din țigară și apoi o aruncă în scrumieră.

— La naiba, Bobby, am fost însurat cu femeia asta de o groază de ani și sînt momente în care nu înțeleg nimic din ce gîndește sau vrea. Jock își rotea coama albă dintr-o parte în alta. N-am știut niciodată ce vor femeile.

Bobby zîmbi :

— Și acum, cînd ai aflat, tată, ții secret față de noi, ceilalți ?

Jock se încruntă puțin și se întoarse. Dar senzația de resentiment începea să-l părăsească și începu să se gîndească cum să dreagă lucrurile între el și Miss Ellie.

Bobby rămase cu taică-său cam o jumătate de oră, conversația lor pierzîndu-se în nimicuri, pînă ce, în final, se retrase. Mai tîrziu, în acea seară, cînd el și Pam se pregăteau de culcare, discutară despre ce răsuflase pînă la ei din toată povestea asta.

— Miss Ellie e încă singură în dormitorul ei ? întrebă Pam.

— Așa se pare. Și tata se pare că s-a culcat jos, în sufragerie. Își caută un alt atac de inimă în fumat și în băut.

Pam își scoase chiloții și-și puse o cămașă de noapte transparentă ca o ceață. De la locul lui, dintr-un scaun moale, de la celălalt capăt al camerei, Bobby observă încă o dată pentru el însuși, ce splendidă era nevasta lui : cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Se ridică în picioare.

— N-ar trebui să-i spui ceva lui Jock ? întrebă ea, începînd să-și perie părul lucios. Să-i amintești că-și face rău ?

— I-am spus. Dar să vorbești cu tata cînd are o ieșire violentă ca asta, e ca și cum ai încerca să-l convingi pe un taur nebun să fie calm și rezonabil.

Ajunse în spatele lui Pam, care stătea la masa de toaletă, și-și puse ușor mîinile pe umerii ei. Căldura pielii ei delicate începu să-i curgă prin vine. O sărută ușor pe ceafă. Ea se cutremură.

— Bobby, spuse ea moale, punînd peria la o parte, cred că sînt cumva răspunzătoare pentru ce s-a întîmplat. Eu și Miss Ellie am luat masa împreună astăzi. Mi-a

spus ceva din intimitățile ei și eu i-am spus că nu trebuie să țină secret față de Jock.

Bobby se ridică, iar ea se întoarse cu fața la el, înconjurîndu-i pieptul cu brațele. Corpul lui era ferm, puternic, fără o uncie de carne în plus. Nici un bărbat n-o excitase așa ca bărbatul ei cel chipeș, nici un bărbat n-o iubise mai mult. Sau nu-l iubise mai mult, își spuse ea ca pentru sine.

— Ce intimități ? întrebă el. Ce poate fi așa grozav ca mama să-și piardă firea în felul ăsta ? Miss Ellie aproape întotdeauna se controlează, întotdeauna stăpînește situația. E cea mai puternică, cea mai de nădejde persoană pe care am întîlnit-o.

Pam își reprimă impulsul de a-i spune lui Bobby ce știa.

— Nu știu, dar văd că e aproape la pămînt cu nervii. Aproape orice o scoate din sărite.

— De ce ?

Pam ezită, apoi își dădu seama că nu putea păstra secretul lui Miss Ellie pentru ea :

— Și-a descoperit un dul la sîn.

Bobby păși înapoi ca lovit, și fața lui își pierdu orice culoare. Ochii îi sticleau de parcă nu se mai controla.

— Oh, Dumnezeule, o tumoare ?

— Examinarea preliminară a doctorului Danvers nu indică o tumoare. Se pare că nu este nimic serios — benign. Dar mama ta e convinsă că e o tumoare și că e ceva serios.

Bobby se întoarse.

— Dar dacă ar mai consulta un medic ?

— Se pare că s-au făcut toate testele posibile din acest punct de vedere. E doar o problemă de așteptare și Miss Ellie se controlează frecvent.

Bobby se așează pe marginea patului, cu fața îngropată în mîini. Pam veni la el, apăsîndu-și obrazul de pieptul lui puternic. El o îmbrățișă și stătură așa, înlănțuiți, mult timp, fără să spună o vorbă. Apoi, Bobby se smulse.

— Nu cred, spuse el. O cunosc pe mama, trebuie să fie ceva mai grav.

— La ce te gîndești ?

— Trebuie să se fi întîmplat ceva ce noi nu știm care s-o scoată din fire în halul ăsta. Poate că lucrurile s-au combinat. La naiba, aș vrea să pot face ceva...

— Dar, Bobby, părea atît de îngrijorată azi după-amiază de felul în care va primi Jock vestea asta...

— Nu înțeleg de ce. El o iubește și ea știe asta.

— Bobby, spuse ea moale, uneori femeile cred că pentru a-și putea păstra bărbații trebuie să fie perfecte. Întotdeauna perfecte.

Bobby își frămînta mintea.

— Poate că e timpul ca ele să înțeleagă că un bărbat poate iubi atît de mult o femeie încît nimic să nu aibă importanță. Numai ca ea să fie în viață și să fie cu el.

Ea porni spre el, conștientă pînă la ultima fibră a ființei că acum el vorbea pentru ea. Plină de dragoste și afecțiune, veni în brațele lui și se sărutară.

— Nu s-ar putea întîmpla nimic care să mă împiedice să te iubesc, spuse el.

— Oh, Bobby, mă faci așa de fericită. Te iubesc atît de mult și vreau să-ți dau tot ce dorești.

El o așeză pe pat, mîngîind-o ușor.

— Îmi dai, îi șopti el în păr. Tot ce am dorit vreodată.

— 5 —

Sue Ellen își aplica machiajul ca o femeie ce părea dezinteresată de aspectul ei. Fața ei era o succesiune de contradicții : frumusețea deschisă a Reginei Frumuseții de la Mardi Gras era umbrită de o îngrijorare adîncă, de o suspiciune ostentativă, intermitentă ; vulnerabilitatea și neajutorarea fizică a unei vrăbii, combinată cu senzualitatea plină a unei grădini tropicale care răspîndește mirosuri grele, puternice. Satisfăcută de opera ei, se mai privi o dată în oglindă, cu o expresie plată în ochii mari, surprinzător de mohorîți. Se ridică în picioare și-și puse jacheta scurtă, tricotată, care-i completa costumul roz pe care-l alesese să-l poarte. Purta un singur lănțișor de aur, lucrat cu grijă și foarte scump, care-i completa toaleta.

În spatele ei, J.R. își continua complicatul ritual de alegere a unei cravate care să-i completeze eleganța gentilă. Fiecare cravată pe care o alegea părea să aibă ceva ce nu mergea, și le arunca una după alta, cu o exasperare crescîndă, ca cineva care știa ce voia și nu făcea concesii.

— Ce faci la noapte ? îl întrebă Sue Ellen cu o voce fără expresie și culoare, ce putea fi suspectată doar de politețe, fără să-i pese într-adevăr de răspunsul soțului ei. Politețe verbală ce mai ținea o căsătorie, care, de altfel,

se ducea de ripă din cauza egoismului și al disprețului reciproc.

— La noapte ? Se duse după altă cravată. Blestemate cîrpe, toate arată de parcă ar fi fost purtate.

— A fost o adevărată explozie din partea lui Miss Ellie, ceva care nu i se potrivește, nu-i așa ?

— N-aș putea spune. Uită-te la pata asta de grăsime ! Ar trebui să aibă cineva grijă aici și de cravatele omului.

— Te gîndești că eu, presupun, spuse ea încet. Apoi, cu voce tare : Nu cred că am mai auzit-o pe Miss Ellie vreodată să ridice așa vocea la Jock.

— Este una care are o tăietură în ea, de-a dreptul terminată. O s-o arunc, lucrurile astea întotdeauna trebuiesc aruncate.

Din cealaltă parte a camerei, Sue Ellen își măsură soțul cu ochiul expert al unui arbitru la prezentarea taurilor : lat în umeri, piept adînc, gît gros, prezență acceptabilă. Dar încă ceva, neimportant, își aminti ea : emoțional zero, conștiință umană zero, compasiune zero. Era evident că J.R. Ewing reușea să existe într-o lume plină de alte ființe umane, fără să se preocupe sau să-și facă griji pentru nici una din ele, exceptîndu-se pe sine însuși.

Și, ca pentru a-i confirma gîndurile, își înjură colecția de cravate care atîrnau — cu model, fără, cu dungi, tricotate — manifestîndu-și dezaprobarea față de toate.

Ea zîmbi fără veselie, cu imensii ei ochi albaștri mohorîți și cuprinși de durere.

— Știi despre ce-a fost vorba, nu-i așa ?

— Ce te face să crezi asta ?

— Crezi sau nu, J.R., că soția ta, mă interesează totul despre tine. Ți-am încredințat viața mea, ca să zic așa, și mă întreb : „Care-i resortul acțiunilor lui J.R. ?"

— Și n-ai descoperit nimic satisfăcător, draga mea ?

— Departe de a fi satisfăcător. Am adunat informaţii şi urmează să trag concluzii grave. Eşti un caz singular, J.R.

— O iau ca un compliment.

Aruncă altă cravată, dezgustat.

— Nu mi-ai răspuns totuşi la întrebare. Ce te face să crezi că eu aş şti de ce s-au ciondănit mama şi tata ?

— Pur şi simplu pentru că ştiu cine este J.R. Am văzut cum ai evitat aseară să răspunzi direct la întrebările lui Bobby.

Buzele lui J.R. se întinseră schiţînd un zîmbet lipsit de umor, muşcător, maliţios.

— Scumpa, scumpa mea. Se vede că nu te-ai mai dus la psihanalist. Cum îl cheamă ? Oh, da, doctorul Ellby.

Ea îi ignoră observaţia.

— E ceva serios, nu-i aşa ? Între Jock şi Miss Ellie vreau să spun.

El îi susţinu o clipă privirea, apoi se întoarse la cravatele lui, ca la un pat cald şi confortabil după o noapte furtunoasă.

— Nu mă aşteptam să-mi răspunzi, spuse ea calm. Ar fi fost prea generos din partea ta, prea mult ar fi semănat cu atitudinea unui soţ normal faţă de soţia lui. Apoi se cutremură : Este totuşi o perspectivă fascinantă. Dar dacă Jock şi Miss Ellie aveau într-adevăr un necaz mare, personal ? Dacă voiau să se despartă ? Dacă au mers atît de departe încît să ajungă la divorţ ? Sue Ellen îşi dezveli dinţii albi, perfecţi. Te-am prins, J.R. ? Te gîndeşti la preţiosul tău imperiu Ewing fragmentat şi rupt în bucăţi într-o dispută pe avere. Puterea ta redusă la proporţii mai rezonabile. S-ar putea chiar să trebuiască să alegi între Southfork şi Ewing Oil sau oricare alte bunuri ale familiei. S-ar putea chiar să nu mai fii

un mare magnat, ci doar un mic milionar din Texas, fără nă te mai poţi băga, ca un grangure, în plăcinta oricui. Asta te-ar putea aştepta, dragul meu, să devii un oarecare.

— Ce părere ai de asta? şi J.R. ridică o cravată cu dungi s-o examineze.

— Foarte frumoasă.

El şi-o aranjă la gît, apoi începu să-i facă cu grijă un nod adecvat.

— Ştii, Sue Ellen, ai tendinţa să te avînţi prea departe şi prea repede. O mică ceartă între nişte oameni căsătoriţi de patruzeci de ani nu înseamnă un divorţ sau o luptă pentru avere. Ewingii sînt încă uniţi, după cum se spune. Ewingii sînt o familie. Şi ia aminte: eşti aici numai pentru că aşa le place tatălui şi mamei mele.

Fără un cuvînt, Sue Ellen porni spre uşă. Vocea lui o opri.

— Apropo, după şedinţa de terapie, dacă creierul tău nu e prea gol ca să-ţi aminteşti, opreşte-te la magazin şi comandă-mi o duzină de cravate.

De la Southfork, Sue Ellen şofă iute şi direct spre Braddock. Acolo intră la Mitzi's Coffee Shop şi luă loc la o masă liberă. Îşi făcea de lucru cu a doua cană de cafea şi a patra ţigară cînd intră un cowboy, îndreptîndu-se direct spre tejghea. Ea îl recunoscu imediat — Dusty Farlow, o frumuseţe fără de pereche, cumva sensibilă şi aspră în acelaşi timp. Un cawboy cu alură de poet, cu un aer puţin pierdut, de parcă ar fi apărut printr-o eroare cosmică. Zîmbi şi luă loc la bar şi chiar de la distanţa aceea, Sue Ellen îi răspunse, nerăbdătoare să-i întoarcă zîmbetul.

— Încă o cafea, doamnă Ewing ?

Vocea o făcu pe Sue Ellen să se întoarcă și o privi în față pe picoliță.

— Da, vă rog.

Picoliţa turnă și se retrase.

De la bar, Dusty auzise schimbul de vorbe și se răsuci pe scaun. O privi pe Sue Ellen cu o plăcere evidentă și se ridică, îndreptîndu-se spre ea.

— Sue Ellen, spuse el zîmbind larg, scoţîndu-și pălăria Stetson cu o mișcare grațioasă.

— Bună, spunse ea ezitînd.

— Pot să-ţi ţin de urît ? Dacă nu deranjez. Dacă nu aștepți pe cineva...

— Te rog, ia loc.

Apăru picoliţa cu meniul. El îl puse alături.

— Nu mi-e prea foame în dimineaţa asta. Poate niște cafea și o porţie dublă de pîine prăjită cu unt, plus niște jumări, șuncă, niște cartofi prăjiţi și ce se mai poate găsi pe aici.

Picoliţa plecă.

— Bineînţeles că sînt surprins să te văd aici, spuse el.

— Eu nu sînt surprinsă să te văd.

— Nu ești ?

— Știu că vii aici adeseori.

— Știi ! O expresie de încîntare îi încreţi ochii. Asta e ceva ce mă bucură foarte mult să aud.

Sue Ellen își feri privirea. Ochii îi străluceau acum, o licărire de bucurie anticipată. Dar îi era și teamă, de parcă era gata să intre într-o lume stranie, schimbată, o lume plină de iminente pericole și de iminenţa morţii.

— Am avut o conversaţie atît de plăcută la rodeo, spuse ea. M-am gîndit la tine, am vrut să mai vorbesc cu tine. Dar acum nu știu ce voiam să-ţi spun.

Și eu am vrut să iau legătura cu tine, dar n-am vrut să-ți creez probleme, telefonîndu-ți la ranch.

— Înțeleg. Dar ai fi putut să o faci. Nu ești chiar nimeni acolo. Familia ta stăpînește Southern Cross Ranch și asta te pune pe picior de egalitate cu Ewingii.

El se dădu mai aproape.

— N-am plănuit să mă vizitez cu nimeni dintre Ewingi. Exceptîndu-te pe tine, Sue Ellen. Numai pe tine voiam să te văd.

— Dusty, nu vreau să-ți faci o părere greșită despre mine, despre noi...

Picolița se grăbi să plece.

— Mai doriți cafea, doamnă Ewing ?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

Picolița se grăbi să plece.

— Cel puțin ține-mi de urît pînă-mi termin micul dejun, spuse Dusty.

Ea privi grămada de farfurii din fața lui.

— Nu știu, am o întîlnire în Dallas. Ai aici mîncare cît să hrănească o armată.

El rîse.

— Numai cîteva minute.

Se apropie și îi luă mîna. Ea ezită.

— Nu cred că ar trebui. Și se lăsă să alunece la loc.

— Nu m-ai întrebat de ce m-am dus să lucrez la Funt Ranch, în loc să călătoresc, cum făceam de obicei.

— Nu m-am gîndit niciodată la asta, spuse ea, ca din întîmplare. Mințea, și amîndoi știau asta.

— Vrei niște ouă ? întrebă el, zîmbind.

Ea dădu din cap.

— Niciodată nu mănînc multe ouă, se confesă el.

Sue Ellen își încruntă sprîncenele.

— Atunci de ce le-ai comandat ?

— Crezi ori nu, vederea ta m-a făcut să-mi fie foame, mai foame ca niciodată.

Subînțelesul vorbelor lui nu-i scăpase, dar refuză să-l interpreteze în vreun fel. Sub masă, totuși, un picior frumos începuse să tremure.

— 6 —

Magazinul central era așezat în cartierul de jos al Dallasului. Aici, magazine ieftine de mobilă vindeau seturi complete de dormitoare, pentru mai puțin de o mie de dolari. Aici nu se vedeau ghete lucrate manual, sau curele, nici costume de șase sute de dolari, nici pălării Stetson de o sută. Era o parte din Dallas pe care nimeni din cei ce călătoreau în interes de afaceri nu o vizita niciodată, o parte a orașului care-i interesa doar pe cei ce desfăceau mărfuri de stat, pe cei ce distrugeau ce era vechi și construiau, oameni care făcuseră averi din proprietăți și construcții ieftine. Aici hotărîse Alan Beam să-și amplaseze birourile centrale.

Lucrătorii ridicau un stindard în formă de stea. În roșu, alb și albastru se putea citi : DESEMNAȚI-L PE CLIFF BARNES PENTRU CONGRES. Prea multe cuvinte, neîndemînatic legate între ele, deduse Alan. Dar el concepuse mesajul în dorința de a-l flata pe Barnes ; și acest scop era mai important decît o lectură ușoară. Alan își alesese o poziție strategică în colțul de la marginea trotuarului și dirija lucrătorii. Cînd drapelul fu așezat în centru, la înălțimea potrivită și fu bine fixat, Alan se simți plin de satisfacție ; era pe drumul cel bun.

O fată frumoasă, pe nume Celia, ieși din magazin. Era unul din voluntarii pe care-i înregimentase Alan în

ceea ce el definise a fi „Cauza sacră". Celia avea mîinile pline de reclame cu „Alegeți-l pe Cliff Barnes pentru Congres". Îi arătă una lui Alan.

— Vă place, domnule Beam ?

El examină reclama, apoi îi adresă cel mai cuceritor zîmbet :

— E valoroasă, scumpa mea.

Îi atinse obrazul, ocrotitor, într-o surprinzătoare intimitate, ce anunța plăcerile ce vor veni, ca o chemare.

— Spune-mi Alan, dragă. Toți sîntem parteneri în strădania asta sacră.

Încîntată și măgulită, conștientă de viitorul ei luminos dacă adera din fazele preliminare la echipa lui Cliff Barnes, cu capul plin de imaginea zilelor fermecătoare și nopților senzuale în capitala națiunii, Celia își continuă drumul, murmurînd numele lui Alan.

Alan uită imediat de ea și începu să caute un telefon prin apropiere. Erau atît de multe detalii de pus la punct. Un om tînăr și ambițios, nu-și poate permite nici o pauză. Oricum, nu așa devreme în timpul zilei.

J.R. stătea singur la uriașa masă de conferință din biroul său. În fața lui stăteau împrăștiate buletine geologice marine, registre, un studiu de fiabilitate economică, toate referitoare la forările din Asia de Sud-vest. Studie un buletin cu un interes mai mare decît de obicei. Scufundat în informații, nu observă cînd intră Kristin purtînd o tavă cu masa de prînz.

— Pariez că ești efectiv înfometat, J.R., spuse ea cu o veselie studiată de stewardesă, încercînd să se pună în cea mai favorabilă lumină.

El făcu nepăsător un semn cu mîna.

— Pune-l pe birou, scumpo.

Continuă să citească.

— Dar, J.R., trebuie să iei o pauză, să mănînci ceva bun.

El puse buletinul alături și o examină de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Kristin, sînt două funcții importante pe care le îndeplinești în viața mea. Una din ele este să-ți faci bine serviciul, ca cea de-a doua secretară a mea. A doua se realizează în patul acela frumos din apartament. Am o mamă și o nevastă ; ele au mare grijă de sănătatea mea.

Tocmai cînd ea încercă să răspundă, sună telefonul. Fără să se gîndească, Kristin se îndreptă spre el. Mîna lui se opri pe a ei. Vocea îi era dură și neînduplecată :

— Asta este o linie privată, Kristin. Se pare că o păpușă dulce ca tine pricepe mai greu anumite lucruri. Un telefon privat înseamnă *privat*, înțelegi ! Este doar pentru urechile mele.

— J.R., se luptă ea să nu-și piardă controlul, ești cu siguranță cel mai mare...

Zîmbetul lui fu aspru și încrezut.

— Știu. Multă lume m-a caracterizat astfel. Acum du-te înapoi la biroul tău. Desigur că ai de lucru.

În timp ce pleca, J.R. urmări cu privirea unduirea fundului ei rotund. Merita, își spuse el, s-o ai alături pentru frumusețea asta perfectă. Ridică receptorul.

— J.R. Ewing.

Alan Beam începu să vorbească fără să se prezinte :

— Voiam doar să-ți spun că sîntem pregătiți pentru treabă, J.R.

— Nu mă așteptam la altceva.

— Barnes pentru Congres ! Poți să crezi asta ? Cliff începe să muște momeala.

— Asigură-te că o să-l ai tot timpul în cîrlig.

— Asta e uşor. Am adunat un grup de voluntari înflăcărați. Toți nechează, gata să treacă la treabă. Şi reclamele s-au tipărit toate şi se distribuie. Sîntem pe drumul cel bun.

— Apropo de voluntarii ăştia ai tăi. Nu le permite să fie prea înflăcărați !

— Îi ţin bine în frîu.

— N-aş vrea prea mult entuziasm, ca să nu scăpăm lucrurile din mînă. Asigură-te că n-o să fie ales Cliff Barnes pentru Congres sau pentru orice altceva.

— Ai încredere în mine, J.R.

— Nu reuşesc cînd am încredere în oameni, Alan. Aminteşte-ţi asta.

— Totul e să muşte momeala, J.R. ! Toată campania se va transforma într-o mascaradă fără fonduri. Şi tu eşti singura sursă a acestor fonduri.

— Sună bine. E timpul să iei contactul cu omul nostru. Să-i dai cu momeala pe la nas. Să-i aduci la cunoştinţă ce susţinător important îi eşti.

— Mă întîlnesc cu el mîine.

— Asta-i foarte bine, Alan. Mi-ai luminat considerabil ziua. Ţine-mă la curent.

Puse receptorul în furcă fără nici un alt cuvînt. Cîteva secunde mai tîrziu, Kristin reveni.

— Un apel de peste ocean pe linia întîi.

J.R. se apropie de celălalt telefon. Observase că Kristin rămăsese în birou, închizînd uşa după ea şi se hotărî s-o lase să stea. Era, la urma urmelor, o piesă de decor atît de valoroasă pentru aspectul biroului. Poate, mai tîrziu... Răspunse la telefon.

— Hank, tu eşti ? Mi-ai cumpărat un teren de petrol ? Ce ?! La naiba, omule, dacă vampirul ăla n-o poate

rezolvu, împușcă-l și pune pe altcineva în loc! Bine, e-n regulă. O să-ți trimit dimineață de la Houston un alt specialist în foraj. O.K., eu te înțeleg, asigură-te doar că și tu mă înțelegi pe mine. Ține-mă la curent.

Punînd receptorul la loc în furcă, se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Necazuri? întrebă Kristin, îndreptîndu-se spre el încet, languroasă, provocatoare.

— Treburile merg foarte încet în Orient, mai încet decît mi-ar place.

Kristin se opri în spatele scaunului lui, și-i puse mîinile pe umăr. Începu să-l maseze încet lipindu-se de spătar.

— Ești un învingător, J.R., îi șopti ea în păr. Întotdeauna ai fost și întotdeauna vei fi. Chiar dacă pierzi o luptă, două, nu-i nici o posibilitate ca J.R. să piardă războiul.

— Mă bucur să aud asta, chiar dacă vine din partea cuiva care are interesul să fie așa.

— Cred într-adevăr asta. Sînt mulțumită numai să stau lîngă tine.

— Doar cînd stai lîngă mine?

— Cînd lucrez pentru tine.

El îi luă mîinile aducînd-o în fața scaunului lui. Îi atinse sînul, apoi pîntecele, rotindu-și mîna, tot mai jos. Ea gîfîi și-i șopti numele.

— Nu ia mult timp să faci asta, nu-i așa, Kristin?

— Nu fi meschin cu mine, J.R.

— Meschin! Scumpo, te tratez în modul cel mai bun pe care-l știu, în care-ți place cel mai mult.

— Aș face orice pentru tine, J.R.

— Orice?

— Numai să spui.

— Știi ce vreau, aproape că mîrîi el. Știi toate blestematele acelea de cuvinte care nu se spun într-o societate politicoasă.

— Fii cuminte, J.R.

— Lasă-te în genunchi.

— J.R....

— Fă-o acum.

Ea se supuse.

— Acum, spuse el, cîștigă-ți salariul.

— J.R., tratează-mă omenește.

— Te plătesc bine, Kristin, mai mult decît merită capacitatea ta pentru munca de birou, destul de limitată de altfel. Asta înseamnă că tu trebuie să plătești pentru banii primiți în felul tău. Da, în felul acesta, moale și umed. Ține-o așa, scumpo, pînă obții tot ce vrei. Fă tot ce poți și tot ce nu poți...

Și ea făcu.

În noaptea aceea, Miss Ellie stătea singură pe patio, privind cerul înstelat al Texasului. Dar nu vedea nimic din frumusețea nopții. Nu privea decît în ea însăși, supărată, necăjită și tot mai mînioasă. Bobby ieși din casă și veni în spatele ei.

— Mamă, cum de ești aici, afară, singură ?

Ea își feri fața.

— Doar mă gîndeam, asta-i tot.

— Te simți bine ?

— Acceptabil.

— Chiar acceptabil ?

— O să treacă.

— Ne-ai lipsit la cină.

— N-am vrut să dau ochii cu voi toți.

— Poate te ajută dacă vorbim, dacă-mi spui ce te-a necăjit, ce nu merge între tine şi tata ?

Ea vorbi pe şleau :

— Nu, nu cred că ajută, fiule.

El insistă.

— Pam mi-a povestit despre vizita ta la doctorul Danvers. Ăsta e motivul pentru care v-aţi certat ?

— Nu.

— I-ai spus lui Pam că intenţionezi să-i spui lui tata.

În întuneric nu putea să vadă expresia înlăcrimată de pe faţa mamei sale.

— Am încercat să nu mă bag în viaţa ta privată cu Pam. Te rog, arată-mi aceeaşi consideraţie.

Era clar pentru Bobby că mama sa refuza să mai discute despre acest subiect, aşa că o sărută pe obraz şi se întoarse în casă. Miss Ellie începu să plîngă în liniște.

În dimineaţa următoare, Miss Ellie abia ieşise de sub duş şi terminase să se şteargă, că sună telefonul. Îşi puse un capot şi intră în dormitorul ei gol.

— Alo, începu ea.

— Tu eşti, Ellie ?

— Da, Harlan.

— Ellie, am primit rezultatele testului pentru cancer. Nu-mi plac. Cred că mai bine ai veni aici, la birou, cît de repede poţi.

PARTEA A II-A

CONTINUĂ GREȘEALA

— 7 —

Era primăvară, vremea era plăcută, soarele strălucitor, fără să radieze căldura insuportabilă a verii. Era timpul în care atît oamenii, cît și animalele se simțeau mai viguroși, mai nerăbdători să-și înceapă activitatea zilnică.

La Southfork activitatea domnea pretutindeni. Se făcuseră țarcuri pentru cirezile de vite, pentru cai și tauri, și standuri pentru mulțimea care urma să vină, așa cum o făcuse în fiecare an, pentru Ewing Rodeo. Se puseseră anunțuri pe stîlpii de telefon de pe fiecare drum care ducea la Dallas și Forth Worth, pînă la Austin, și spre vest, spre Amarillo, spre sud pînă la Laredo, către golf și Galveston. Erau așteptați concurenți din fiecare colț al Texasului, și chiar din Oklahoma și New Mexico. Erau juncani de statură medie pe care nu-i călărise niciodată vreun om ; șiruri lungi de cai, la fel de periculoși pentru călăreți ca și pentru ei înșiși. Terenul deschis era marcat de trailere și camioane, de sutele de corturi care răsăriseră chiar spre sfîrșitul zilei, altele urmînd să apară peste noapte și în ziua următoare. Muncitorii lucrau cu ferăstraie și ciocane. Crescătorii de vite întinseseră

mese pentru sute și sute de pfunzi de mîncare care urma să fie devorată pe tot parcursul rodeo-ului. Se ridicaseră barurl pentru băuturi și fuseseră aduse frigidere ca să răcească galoanele de bere care, cu siguranță, urmau să fie consumate. În mijlocul tuturor, mergînd pe drumul lui și strigînd ordine și instrucțiuni, făcînd schimbări, era Jock Ewing, în niște blugi uzați și cizme Red Wing, cu pălărie Stetson, de paie, pătată și roasă, trasă în jos, peste ochi. Era un bărbat care în mod cert se bucura de munca lui, care-și uitase vîrsta, simțindu-se iar tînăr. Miss Ellie, privind necăjită, dar străduindu-se să se liniștească, veni pînă în spatele lui și-l strigă. El se întoarse în direcția ei, cu ochii strălucitori, cu obrajii incandescenți.

— Cînd văd toate astea simt că sîngele îmi curge liber și ușor prin vine, Miss Ellie. Nimic altceva decît un rodeo nu poate să transforme un bărbat din Texas într-un tînăr. Mă gîndesc să particip și eu, să le arăt bărbătușilor ăștia tineri cum se procedează.

— Nu mai vorbi prostii, Jock Ewing, vociferă ea, și fii mai ponderat la vîrsta ta. Nu intenționez să fiu infirmiera unui nătîng bătrîn, cu o colecție de oase rupte în trup.

El se încruntă.

— Te supără ceva, Miss Ellie ?

— Abia a telefonat McManus. Unul din camioanele lui e în pană. Următoarea încărcătură de cherestea va fi aici abia la unu și jumătate, dacă nu la două. Ce ai de gînd să faci cu proiectul construcției ?

Jock privi spațiul de lucru.

— Treaba merge bine. Nu-i nevoie să ne omorîm cu truda.

Fruntea i se încreţi de îngrijorare şi ochii i se înnorară cînd privi la faţa ei încă frumoasă. Era evident că nevastă-sa nu mai era tînăra frumoasă cu care se însurase, dar era încă drăguţă, deştepta dorinţă şi îl iubea foarte mult.

— Te simţi bine ? întrebă el.

— Bineînţeles că da, spuse ea iute, făcîndu-se că nu-i observă îngrijorarea. Tocmai eram să te întreb acelaşi lucru. Nu trebuie să pedepseşti aşa un copac bătrîn.

El rîse, un rîs bogat şi adînc.

— Bătrînul copac are rădăcini solide şi puternice. Nu poate fi decît mulţumit dacă mai e scuturat un pic.

— Bine, spuse ea, în timp ce un muncitor se îndrepta spre ei.

Omul îşi scoase pălăria.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Şirul ăsta de mese, domnule Ewing, nu ştim exact unde vreţi să-l aşezăm.

Ellie se retrase.

— Vă las, ca între bărbaţi. Am treburile mele de făcut.

Jock o privi cum mergea, înainte de a-i răspunde muncitorului.

— La fel ca şi anul trecut, Charley. Exact acolo, uite. Vino, am să-ţi arăt.

În dormitorul ei, Sue Ellen stătea la masa de toaletă, îmbrăcată într-un capot de mătase chinezească, care i se mula pe corp, ca o a doua piele. Îşi trecea a douăsprezecea oară o perie prin păr, încercînd să nu audă zgomotul făcut de ferăstraie şi ciocane, de oamenii care strigau unul la altul. Puse peria jos şi-şi apăsă degetele pe ochii închişi, sperînd să se uşureze de tensiunea pe care o resimţea. Loviturile slabe care-i răsunau în tîmple, în-

tensionată din umeri, toată activitatea asta agitată, era mai mult decît era capabilă să îndure. Simți o nevoie copleșitoare să plîngă. J.R., complet îmbrăcat, apăru deodată în spatele ei și-i puse mîna pe umeri.

— Numai tensionare în corpul tău, scumpo.

— Mă simt bine, spuse ea automat și lăsă peria de păr.

Mîna lui se strecură pe sub capotul de mătase, frămîntîndu-i umerii.

— Te doare capul, dragă ?

Ochii ei se deschiseră. Ar fi vrut ca el să nu o atingă, ar fi vrut să plece de acolo.

— Zgomotul ăsta e totul.

El își apăsă buzele pe vîrful capului ei, cu mîinile cuprinzîndu-i, pe pielea goală, sînii. Ea se cutremură.

— Nu trebuie să mă grăbesc la birou. Nu trebuie să fii toată rigidă și tensionată. Știu un remediu sigur pentru starea ta.

Ea se smuci și se dădu la o parte, lăsîndu-l cu mîinile în aer. Începu să-și perie iarăși părul.

— Îmi voi reveni, mulțumesc.

J.R. se făcu stacojiu, simțea cum începe să clocotească de mînie.

— Chiar nu poți suferi să te ating, Sue Ellen ?

Ea nu spuse nimic.

— Sînt soțul tău, dacă-ți amintești. Totul e legal și așa cum se cuvine.

J.R. așteptă. Ea continuă să-și perie părul.

— Am fost foarte răbdător, Sue Ellen. Foarte înțelegător. Dar răbdarea mea s-a dus.

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui în oglindă.

— Dorința ta, cu siguranță, mă flatează, J.R. Dar e cu totul neașteptată. Ce a provocat-o ? N-ai mai fost așa interesat în trecut.

— Eşti soţia mea.

— Ai observat, în sfîrşit. Probabil că-ţi aminteşti de natura relaţiei noastre de acum cîţiva ani. Era altceva atunci.

— Am făcut un efort real, Sue Elle. Trebuie să recunoşti. De dragul tău. De dragul copilului tău.

— Copilului *meu*...

— Exact. În schimb, am dreptul să mă aştept la ceva mai bun de la tine.

Un zîmbet vag îi încreţi buzele voluptoase.

— Ai să mă ierţi dacă găsesc puţin cam dificil să te accept în rol de soţ onest şi tată iubitor.

— Aş putea fi şi una şi alta dacă mi-ai oferi şansa.

Ea se ridică brusc, forţîndu-l să se dea înapoi, şi apoi se îndepărtă de el.

— Ai avut un număr infinit de şanse cu multă vreme în urmă. Le-ai ratat pe toate. Acum — ei, bine, J.R., acum — vreau să mă laşi singură.

— Eşti o stricată.

— Poate că da. Dar nu am fost întotdeauna. Orice am devenit, ai jucat un rol major în transformarea mea.

El se repezi spre locul în care-şi lăsase geanta diplomat, o înşfăcă şi se îndreptă spre uşă, deschizînd-o iute.

— Ascultă, mîrîi el. Micul tău bastard plînge.

Un tremur de emoţie străbătu faţa lui Sue Ellen ; ea se forţă să-l înlăture.

— Doica o să se ocupe de fiul *nostru*.

El încercă să răspundă, cîntări mai bine situaţia şi plecă. J.R. Ewing nu era omul care să-şi risipească timpul pentru cauze pierdute. Cînd unui bărbat îi este sete, întotdeauna trebuie să dibuie fîntîna potrivită.

Pam, nevasta lui Bobby, ajunse prima la Micul John şi-l ridică din leagăn. Îl îmbrăţişă strîns şi gînguri dulce. Treptat, plînsul încetă. Pam se roti încoace şi încolo, plină de afecţiune pentru Micul John, copleşită de un fel

de căldură și dragoste pe care știa că nu le putea simți decît pentru un copil. Nu-l auzi pe Bobby intrînd în camera copilului, pînă cînd acesta vorbi.

— Hei, ce s-a întîmplat ? Vorbeam cu tine, și cînd m-am întors, plecaseși.

Ea se întoarse spre el, cu o expresie fermă :

— Am auzit copilul plîngînd.

— Unde-i doica lui ?

— Doamna Reeves s-a dus să-i încălzească o sticlă cu lapte.

— Copilul are o doică, spuse Bobby, moale. Are o mamă, o bunică, niște unchi și mătuși, un bunic. De ce trebuie să fii tu întotdeauna cea care ajunge la el prima ?

— Ce voiai să fac, Bobby, să-l las singur în leagăn, ud și plîngînd ?

— Scumpa mea, încearcă să înțelegi. Nu-i copilul tău, nu-i copilul nostru. Oricum, pentru tine eram îngrijorat.

Micul John gîngurea acum înțelegător, și Pam îl puse la loc în leagăn.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, mă simt bine.

El o îmbrățișă.

— Chiar așa ?

Ea se eliberă din brațele lui, simțindu-se vinovată și nerăbdătoare.

Dar nu spuse nimic. Bobby continuă :

— Nu-i sfîrșitul lumii dacă nu ai un copil. Ești încă tînără. Va veni și rîndul nostru, ai să vezi.

— Și dacă nu ? spuse ea cu tristețe.

— Ne avem unul pe altul. Asta contează într-adevăr. Și cînd vom fi pregătiți, cînd vom fi pregătiți, oricînd vom putea adopta un copil.

— Tatăl tău nu cred că va aprecia un asemenea gest, se va pune problema unui moștenitor adoptat, nu-i așa ?

— Asta n-are nimic de-a face cu părerile altcuiva. E problema noastră. Doar a mea și a ta.

Ea se îndreptă spre el și el o îmbrățișă.

— Mi-e așa de frică...

— De ce ?

— Că ai să începi să te simți la fel de frustrat cum mă simt și eu. Și ai să mă urăști pentru asta.

— Să te urăsc ! Asta nu se va întîmpla niciodată. Niciodată.

Ea își sprijini obrazul de pieptul lui, străduindu-se să-l creadă. Dar nu-l crezu, nu putu să-l creadă și știu că nu va putea niciodată.

Miss Ellie stătea la biroul lui Jock, în camera de zi, vorbind la telefon. Fața îi era umflată, cu pungi sub ochi. Zgomotele construcției din spatele casei ajungeau pînă la ea și făcu un suprem efort să nu le ia în seamă.

— Avem nevoie de încă cincizeci de pîini — spunea ea în telefon. Și de încă cîteva sute de tortillas — vreau ca Raimondo să pregătească tostados. Cîrnați și pui, împreună cu bere rece și fasole.

Bobby, încă sub impresia conversației pe care-o avusese cu Pam, intră în camera de zi și se așeză pe colțul biroului, ascultînd-o pe maică-sa. În sfîrșit, ea puse receptorul în furcă, apoi se sprijini de spătar și îl examină sobru.

— Ce faci aici, îmbrăcat în blugi și într-o cămașă veche ? Credeam că ai plecat la Dallas astăzi.

— Nu. Mi-am schimbat planurile. Sînt niște discrepanțe în facturile pe care le-am primit în ultima lună. Contabilii și cu mine ne întîlnim cu MacGregor la depozitul din Braddock să rezolvăm problema. Mamă, îmi pari obosită.

— Nu mai mult ca de obicei, spuse ea. Ce face Pam astăzi ?

— Vrea să se ducă să-l vadă pe Digger. Ultimul lui atac a speriat-o.

— O fată are dreptul să se îngrijoreze pentru tatăl ei.

— E supărată şi vrea să fie sigură că lui Digger îi e mai bine.

— Crezi că e ceva serios ?

— Nu chiar cum se aude. Dar Digger nu s-a cruţat toţi anii ăştia. Mai devreme sau mai tîrziu carnea şi oasele cedează, după cîte ştiu.

— Şi eu ştiu la fel, spuse ea glumeţ. Apoi serios :

— Ai să îmbătrîneşti, Bobby, şi ai să vezi că trupul te trădează, oricîtă grijă ai avea de el. Cu timpul, lucrurile merg spre rău.

Bobby sesiză o notă de amărăciune în vocea ei.

— Hei, mamă, eşti sigură că te simţi bine ?

Colţurile buzelor ei se întoarseră într-un zîmbet jalnic.

— Sînt doar obosită. Tatălui tău îi priieşte felul ăsta de activitate. Dar pe mine mă oboseşte. Hai să schimbăm subiectul. Serios, cum se simte Pam ? Crezi că e pregătită să se întoarcă la lucru săptămîna viitoare ?

— Cred că-i cel mai bun lucru din lume pe care l-ar putea face. I-ar mai lua gîndul de la problemele ei.

Miss Ellie oftă.

— Să pierzi un copil chiar înainte de a se naşte. E o experienţă traumatizantă pentru o femeie, în special pentru una ca Pam care îşi doreşte atît de mult copii. Şi a pierdut doi. Viaţa se joacă cu emoţiile şi gîndurile ei. Fii răbdător cu fata asta, fiule, poartă-te tandru cu ea.

— Fac tot ce pot, mămă.

Sue Ellen îşi făcu apariţia şi se salutară unul cu altul.

— Mi se pare doar, Miss Ellie, sau e mai mult zgomot decît a fost tot restul anului ?

— Cred că de zgomotul ăsta am avut parte la fiecare rodeo. Muncitorii fac tot mai multă zarvă.

Bobby rîse.

— Cred că e timpul să plec. Nu vreau să întîrzii.

— Mergi în oraș, Bobby ? întrebă Sue Ellen.

— La Braddock.

Sue Ellen ezită, cîntărind dacă ceea ce voia să facă era o idee bună. Dar sunetul ciocanelor și ferăstraielor, strigătele îi mai reverberau în cap ; trebuia să plece de aici.

— Mașina mea e la reparat, explică ea. Vrei să mă iei cu tine ? Aș putea face niște mici cumpărături în timp ce tu ți-ai rezolva treburile. Începe să mă doară capul din cauza tărăboiului ăstuia.

— M-aș bucura să mă însoțești, spuse Bobby.

Ea zîmbi.

— Mă duc să-mi iau geanta.

Peste cinci minute mergeau pe Braddock Road, în mașina lui Bobby înmatriculată Ewing 4. Făcură drumul spre Braddock în liniște, fiecare pierdut în gînduri, recunoscător că este ignorat. Ajunseră pe autostradă, trecură de magazine și de mica alee nou construită. Peste tot erau foi volante care anunțau rodeo-ul Ewing. Bobby descoperi o parcare și se îndreptă spre ea. Coborîră și merseră cîțiva pași, pînă cînd Sue Ellen se întoarse cu fața la el.

— Ai multe de făcut ?

— Sînt gata în cel mult două ore. Tu ?

— Nimic special. Voiam doar să plec puțin de acasă. E păcat că ședințele mele de terapie se țin doar în patru dimineți pe săptămînă în loc de cinci. Îmi dă senzația că am ceva de făcut.

— Vor mai dura mult ședințele acelea ?

Ea ridică din umeri.

— Cine știe ?

— Doctorul tău, sper.

— Nu fi atît de sigur. Ne vedem pe la prînz. La Hector's Place e O.K. ?

— Bine.

Și se despărțiră, mergînd în direcții opuse.

Se întîlniră la cafeneaua de la Doubletree Inn, dincolo de North Central Expressway, doi oameni de afaceri anonimi, într-o conversație intimă. Fapte și cifre, dolari și cenți, învîrteli și afaceri. Un mod de viață în Dallas, respectabil, acceptat și admirat — o cale demnă de urmat pentru un bărbat.

J.R. bea cafea neagră. Alan Beam servea o franzeluță englezească, din care picura untul, garnisită pe deasupra și cu un strat de gem de căpșuni. Dezgustat, J.R. îl privea cum rumegă.

— Ascultă, spuse J.R. cu asprime. E un singur lucru pe care-l doresc cu adevărat, și anume să-l zvîrl pe Cliff Barnes de la Biroul de Administrare a Pămîntului, să-l lovesc unde-l doare.

— La asta lucrez, J.R. Ne apropiem pe zi ce trece. Facem progrese.

— Nu mă du cu zăhărelul, Alan. Vreau fapte, nu vorbe.

— Treba merge repede, J.R. Dacă n-aș ști asta, ți-aș spune că totul e în zadar. Șase oameni aici, doisprezece acolo, grupuri care-l vor pe Barnes pentru Congres răsar în tot districtul. Ceea ce ne trebuie acum e cineva care să conducă proiectul. Un om cu abilitate organizatorică, cineva care să canalizeze toată această energie, ca să zic așa, să ne ofere siguranța că nu se risipește în zadar.

— Nu vreau să exagerăm.

— Bineînțeles că nu. Nu intenționez să las lucrurile să meargă pînă la capăt, ci doar pînă o să cadă Barnes,

o să părăsească OLM-ul și o să candideze pentru o funcție publică.

— Așa e.

— Ceea ce ne trebuie e cineva în care să putem avea încredere, să stea mereu pe lîngă Barnes, să-l îndrume pe calea care trebuie și să nu permită să aibă loc un accident. Doar nu vrem să fie ales Cliff.

— Nici nu mi-e frică că ar putea fi. Ai vreo idee despre cine ar fi potrivit ?

Alan zîmbi arogant.

— Sînt plin de idei.

Scoase o foaie de hîrtie din buzunar, cu o listă de nume bătute la mașină.

— Iată niște propuneri. În ordine preferențială. Am făcut niște cercetări. Discret, bineînțeles. Oamenii ăștia vor toți ce vrei și tu — pe Cliff Barnes azvîrlit în stradă, nu așezat pe capul lor și al tău. Dar nici unul din ei nu s-a exprimat în mod special referitor la asta, așa că toți îi par buni lui Barnes.

J.R. studie lista.

— Lipsește un nume, spuse el. Cel mai bun dintre toate.

Alan se încruntă. Nu-i plăcea să fie prins cu o greșeală.

— Al cui, J.R. ?

J.R. zîmbi :

— Al tău, Alan.

— Al meu ! făcu Alan, sincer surprins.

— Aș putea spune că nimeni n-ar putea face mai bine treaba asta.

— Dar Barnes trebuie să știe că lucrez pentru tine.

— Pentru *firma juridică* la care apelez uneori.

— Totuși — niciodată nu mă va admite lîngă el.

— Punem pariu ?

— Ai un plan ?

— Am un plan, bineînțeles, și e o frumusețe. Ne va face cu siguranță pe toți fericiți — pe mine, pe tine și cel mai mult pe Cliff Barnes. Acum ascultă ce-ți spun și urmează cu precizie instrucțiunile...

Pam Ewing stătea pe canapeaua din apartamentul fratelui ei, Cliff, picior peste picior, cu o nerăbdare crescîndă.

— Grăbește-te, tată, te rog. Avem rezervare pentru doisprezece și un sfert.

Din dormitorul în care se îmbrăca, se auzi vocea lui Digger, strangulată și bruscă, vocea unui om obișnuit să-și ducă viața în aer liber, să se facă auzit de la distanță.

— Tu și frate-tu. Nu știu ce-i în capul vostru. Restaurante lux, zdrențe lux, rezervări ca să poți să mănînci o bucată de carne. La naiba, fato, o chiftea de la colț e destul pentru mine.

— Dar nu-i destul de bună pentru mine, tată.

Ochii lui Pam poposiră pe o foaie volantă care anunța Rodeo-ul Ewing, pe jumătate acoperită de un ziar, pe măsuța de cafea, și toată dispoziția îi pieri. Apăru Digger, îmbrăcat în costum și cravată, dar avînd totuși un aspect de țăran, un om care nu era la locul și în timpul lui în lumea bună, se necăji Pam.

— O.K., mormăi el. Sînt gata.

Pam ridică foaia volantă.

— Ce faci cu asta ?

Digger îi ocoli privirea.

— Le găsești peste tot. Nu poți să scapi de ele, oricît ai încerca.

— Şi ai luat una acasă să-ţi ţină de urît ?

— Nu fi sarcastică cu tatăl tău. Nu-mi amintesc s-o fi adus acasă. Probabil că era în ziar. Da, asta e, era în ziar.

— Tată...

— Fetiţo...

— Nu vrem scandal.

— Ce vrei să spui ?

— Te citesc ca pe o carte deschisă, tată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Dacă plănuieşti să iei parte la rodeo şi să încerci să-l vezi pe Micul John, mută-ţi gîndul, chiar în clipa asta.

— Sînt un om bătrîn. Nu-mi da ordine, fetiţo.

— Trezeşte-te din visele astea, tată.

— N-am nevoie să-mi spui tu mie unde pot merge şi unde nu. Copilul ăsta e nepotul meu.

— Tu ştii că de fapt Cliff e tatăl lui şi eu la fel. Şi Bobby ştie, dar nu şi ceilalţi. Dar nu vrei să ne bagi în necaz. Avem fiecare cupa noastră cu otravă, nu mai e nevoie să adaugi tu ultima picătură.

— N-am să fac nici un scandal, spuse Digger, belicos. Dar nu renunţ la asta.

— Promite-mi că nu vei veni. Te cunosc. Ai să spui ceva, ai să te superi, toţi o să ne supărăm. Dă-mi cuvîntul tău.

— Dacă ţi-l dau, n-ai să mă mai cicăleşti, fetiţo ?

— Îţi promit.

— E-n regulă, e-n regulă, renunţ la orice vrei.

Pam îl examină, sigură că mintea şi la fel de sigură că ea nu mai putea face nimic pentru a-i schimba planurile.

— Acum, putem să mergem la masă ? continuă Digger. Mi-e foame.

Hector's Place era o replică a unei demodate cafenele Western. Scînduri negeluite înăuntru şi în afară, erodate şi neuniforme, mese rotunde fără feţe de masă, rumeguş pe podea. Un bar lung se întindea de-a lungul unui perete al încăperii, cu un barman mustăcios, purtînd jartiere şi un papion roşu. Chelneriţele în fuste scurte şi coafuri bufante, cu picioare frumoase, mişunau grăbite, ducînd tăvi cu băutură şi mîncare. Mîncarea era bună, consistentă, în stil american : cotlet, biftec, tocană. Legumele erau proaspete şi de casă. Desertul era obişnuit : plăcintă cu mere, îngheţată, budincă de orez. Băuturile erau tari. Clientela de aici era variată : oameni în costume de lucru, văcari, femei în blugi şi altele în rochii de zi de la Joske's sau Neiman's — se amestecau uşor.

La prînz îşi făcu apariţia Sue Ellen, încărcată cu fructele pe care le cumpărase de dimineaţă. Încercă să-şi croiască drum prin mulţime şi brusc, unul din pachete îi căzu. Cînd se opri să-l recupereze, căzu al doilea. Convinsă că urmau să cadă toate, îşi închise ochii, a disperare şi resemnare.

— Scuzaţi-mă, doamnă, veni o voce fermă, de bariton. Lăsaţi-mă să vă ajut.

Ochii ei se deschiseră brusc. Un cowboy se aplecă în faţa ei, şi adună pachetele căzute. Apoi se ridicară amîndoi. Era puţin mai înalt decît ea, avea un zîmbet cald şi un fel de a fi pe care Sue Ellen îl găsi imediat agreabil. Era mai degrabă simpatic decît frumos şi avea ceva reconfortant, de om care se află la el acasă, în propria lui piele.

— Mulţumesc, spuse ea. E-n ordine acum.

Îi ignoră invitaţia de a-i înapoia cele două pachete şi, în loc de asta o mai uşură de încă două din cele pe care ea continua să le ţină în braţe.

— Pe aici, spuse el, cu o voce ce inspira încredere. E acolo o masă liberă.

El o luă înainte și ea îl urmă, admirîndu-i corpul proporționat și aspectul de om scos din cutie. La masă, lăsă pachetele pe un scaun gol, apoi o invită pe Sue Ellen să ia loc.

— Mi se pare că ai petrecut bine cumpărînd.

— Ai tot dreptul să spui asta.

El luă pachetele pe care Sue Ellen le mai ținea în mînă și le puse lîngă celelalte.

— Așa, acum e mai bine.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Plăcerea mea, doamnă.

Era pe punctul de a pleca, cînd Hector, proprietarul cafenelei, veni spre el. Era un bărbat voluminos, cu brațe groase și umeri solizi, cu o expresie amenințătoare.

— Îmi pare rău, doamnă Ewing, spuse el.

— Ce? fu ea surprinsă de prezența lui neașteptată.

— Bărbatul ăsta vă deranjează. Asta nu se cuvine aici, cowboy. Ia-ți tălpășița.

Ea îl văzu pe cowboy înțepenind în loc și fu conștientă că mîinile lui osoase se îndoiau în pumni puternici.

— Nu, spuse ea repede. Totul e-n regulă. M-a ajutat, Hector.

— Sînteți sigură?

— Ascultă, omule, începu cowboyul.

— E-n regulă, Hector, spuse iarăși Sue Ellen. M-a ajutat. E cu mine.

Hector privi neîncrezător, dar renunță la agresivitate. Își ceru scuze pentru neînțelegere și se îndepărtă cît de repede putu.

— Cred că mai bine ai lua loc pentru cîteva minute, spuse Sue Ellen.

— Mulțumesc, doamnă Ewing. Numele meu este Farlow Dusty Farlow.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat. Braddock e un oraș mic și oamenii au tendința de a se proteja între ei.

Sue Ellen se simți de parcă intervenția lui Hector o forțase cumva să intre într-un fel de intimitate cu Dusty Farlow, de parcă ar fi trecut împreună printr-un pericol amenințător.

— N-au de lucru. De altfel, așa mă simt și eu.

Trase o foaie volantă care anunța rodeo-ul.

— Dumneavoastră sînteți această doamnă Ewing ?

— Una din ele. Există un număr de Ewingi și un număr de femei cu numele de Ewing.

— Ce coincidență ! Am venit tocmai de la Odessa special pentru rodeo.

— Cu ce te ocupi, domnule Farlow ?

— Mă cheamă Dusty. Cu cîte puțin din toate. Ca cei mai mulți ajutori ai crescătorilor de vite, cu călăritul și cu lasoul, de obicei. Cred că veți fi la locul rodeo-ului atunci ?

— Am fost acolo de cînd locuiesc la Southfork, vară și iarnă, zi și noapte.

— Atunci va fi bine.

În timp ce Dusty vorbea, intră Bobby, îndreptîndu-se spre masă. Ochii i se plimbau de la Sue Ellen la Dusty Farlow și înapoi, fără să i se citească ceva pe față.

— Bună.

— Oh, Bobby, spuse ea încurcată și întrebîndu-se de ce se simțea așa. Cumnatul meu, Bobby Ewing, domnul Farlow. Domnul Farlow m-a ajutat cu cumpărăturile cînd mă păștea o năpastă, Bobby.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile.

— Încîntat de cunoştinţă, Farlow.

— La fel, Ewing. E-n regulă, pot pleca...

— Mulţumesc încă o dată, domnule Farlow.

El îşi luă pălăria şi se îndepărtă. Privirea lui Sue Ellen îl urmări, vioaie, înainte de a se întoarce spre Bobby.

— Ce tînăr drăguţ, spuse ea, voioasă.

Bobby nu-şi trădă surpriza. Nu-şi putea aminti cînd o văzuse pe Sue Ellen aşa de radioasă, de însufleţită sau de interesată de cineva. Avea la ce să se gîndească în timpul prînzului.

În ziua rodeo-ului, Southforkul era plin de oameni şi animale, un fel de atmosferă încărcată, de carnaval. Ţarcurile erau pline de cai sălbatici, juncani, tauri şi viţei. O orchestră formată din patru oameni umplea aerul cu muzică populară şi western. Clovnii începuseră să-i distrez pe cei care sosiseră mai devreme, aceiaşi clovni care mai tîrziu trebuiau să îndepărteze taurii muribunzi de la cowboyi căzuţi în timpul luptei.

Pe mese, alimentele erau în cantităţi uriaşe : „chile" şi fasole, pui la grătar şi pui fripţi, felii subţiri şi suculente de carne de vacă, friptură de miel, de porc, cîrnaţi mexicani, salată de cartofi, cola, bere la sticlă, la cutii, la halbă.

Rîsete şi strigăte de recunoaştere între concurenţi prieteni, care nu se mai văzuseră de la ultimul Rodeo Ewing, se auzeau peste tot. Maşinile continuau să pătrundă în spaţiul de parcare, aducînd valuri de oaspeţi. Pretutindeni interes, un sentiment de anticipaţie şi în curînd crainicul anunţă spectatorii şi concurenţii să se adune în incintă. Rodeo-ul era pe punctul de a începe.

Kristin, care participa la primul ei rodeo, era dusă de val. Stomacul i se agita, mintea i se învîrtea ca un ti-

tirez, încercînd să nu-i scape nimic. Cu un zîmbet fericit pe fața ei frumoasă, stătea privind, așteptîndu-se la orice, nerăbdătoare să se întîmple ceva. Era așa de pierdută, încît nu-l auzi pe J.R. venind în spatele ei.

— Te distrezi de una singură, scumpo ? întrebă el.

Ea se întoarse, șocată.

— Oh, tu erai.

— Te așteptai la altcineva ?

Ea ignoră întrebarea.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nu-mi închipuiam că va fi așa de grandios. Ai spus că e un rodeo de familie. Pentru cîțiva prieteni. Ai spus că se adună puțini.

J.R. îi zîmbi, încîntat.

— Trebuie să recunoști că atunci cînd tata se distrează, o face ca lumea.

— Asta-i puțin spus.

— Tata n-a fost niciodată cunoscut ca un om cu măsură.

— O caracteristică a familiei, cred.

— Asta înseamnă în Texas să fii un Ewing, scumpo. Să faci lucruri mari, în stil mare, poate mai mare decît și-ar putea oricine imagina.

— Și asta, spuse ea, sorbind totul din ochi, este exact ceea ce îmi place la ei.

— La ei ? Nu știam că ești îndrăgostită de toți Ewingii.

Ea își puse o mînă pe pieptul lui, lăsînd-o să coboare seducător în jos, spre brîu, cu degetele agățate de catarama lui mare de argint Longhorn.

— De tine. Doar de tine, J.R.

— Să ții minte asta.

— După ultimul matineu din biroul tău, cum aș putea să uit, scumpule ?

Ochii lui Kristin alunecară peste el, îndreptîndu-se spre mulțimea din jurul bazinului. O văzu pe Sue Ellen stînd nemișcată și urmărindu-i.

Îi privi scurt, de sus, și apoi plecă, mișcîndu-se fără grabă prin mulțime, fără să pară preocupată de intimitatea dintre soțul și sora ei. Kristin își trase mîna de pe pieptul lui J.R. și expresia îi deveni amenințătoare.

— La dracu' !

— Ce este, scumpo ?

— Sue Ellen începe să mă urmărească.

— La ea te-ai referit acum ? Ce-a făcut ?

— Nimic. Și ăsta-i necazul. Continuă să se plimbe pe alături, de parcă n-ar deranja-o nimic.

— Poate că nici n-o deranjează.

— De neînțeles tîrfa asta. Procedează de parcă ne-ar fi superioară tuturor.

— Poate doar ție, scumpo.

— J.R., de ce nu te duci și... Kristin se opri și privi în zare.

Rîzînd subțire, în spatele ei, J.R. o apucă de umeri.

— Sora ta te calcă efectiv pe bătături, nu-i așa ?

— Da, așa e. Toată viața a trebuit să-i suport ifosele și toanele. Oricum, cine naiba se crede ? Amîndouă provenim din același loc. Treaba asta mă supără de moarte.

— Vrei să-ți spun care-i diferența dintre voi, scumpo ? Sue Ellen are de fapt ceea ce tu ai doar ca privilegiu.

— Ce anume ?

— Pe mine, scumpo. Un certificat de căsătorie cu un Ewing veritabil, de elită, cu piele de vacă și sînge brut în vine. Ia amintă, ea e nevasta mea legală și va fi pînă la moarte.

— Cum aș putea uita asta vreodată ? Nu știu cît de mult o prețuiești. Nu-mi spui de fiecare dată cînd sîn-

tem în pat că te iubesc așa cum ea n-o va face niciodată ? Cum spui tu ? Oh, da. Că nu-ți poți închipui cum două ochiuri de la aceiași plită pot fi atît de diferite, unul fierbinte și gata tot timpul să se dăruiască, celălalt rece și zgîrcit ca un pungaș înfometat. Oh, niciodată nu voi ierta relația amoroasă dintre tine și scumpa mea soră.

— Tu, scumpo, ești jucăria mea, o jucărie pe care să o dezmierd și la care îmi face plăcere să privesc. Un lucru frumos pentru distracția și plăcerea mea. Totuși, indiferent de felul în care aleg să-mi petrec timpul liber, rămîi doar tovarășul meu de joacă. Dar Sue Ellen e soția mea. Prima și ultima mea credință i-o datorez soției și copilului meu, familiei mele. Ești frumoasă, Kristin, cum nu se poate mai frumoasă, dar știu că n-ai să uiți ce ți-am spus acum, nu-i așa, scumpo ?

— Cred că nu.

— Ești sigură ?

Nota de amenințare din vocea lui era netă și grea, o notă pe care ea n-o mai auzise pînă atunci.

— Sînt sigură. N-am să uit niciodată ce-ai spus.

El îi strînse brațul, puternic.

— E mai bine așa, ascultă.

Mesajul fusese transmis, acceptat și înțeles profund.

Cowboyi se strînseră în grupuri mici în jurul țarcurilor. Își lustruiau cele mai bune șei, își pregăteau pintenii și-și dregeau crăpăturile din pielea șeii, fumau și vorbeau.

— Am pus ochii pe un cal pe nume Killer (Ucigașul) de prima dată. Cunoaște cineva animalul ăsta ?

— N-aș fi venit la rodeo dacă n-aș fi avut un ponei pe nume Killer. După părerea mea, fiecare din ei e un ucigaș, un ucigaș de oameni.

Risete se auziră în lanț.

— Îl știu pe *acest* Killer. L-am călărit acum o lună la rodeo-ul din Laredo.

— Cum ți s-a părut ?

— Nu prea mare. Îți trebuie un frîu mediu. Să nu-l lași să-și facă de cap.

— Ascultă, spuse unul din cowboy, nu ești Dusty Farlow ?

Dusty dădu din cap aprobativ, în timp ce cioplea într-o bucată mare de lemn un cap primitiv.

— Te-am văzut nu de mult la luptele cu tauri. Mi s-a părut că ești bun.

— Mulțumesc frumos.

— Nu te-am mai văzut pe undeva ? spuse tărăgănat un alt văcar. Poate la San Angelo ?

Dusty continua să cioplească. Nu ținea să fie identificat de familia care stăpînea ranchul.

— Poate. Sînt tot pe drum ; e felul meu de a exista.

Văcarul rîse.

— Cunosc sentimentul ăsta.

Dusty își ridică privirea. O femeie frumoasă venea încet de-a lungul cîmpului. Era Sue Ellen Ewing. Chiar de la distanța aceea era frapantă prin neobișnuita ei frumusețe și felul ei mîndru de a fi. O adevărată doamnă, deosebită, își spuse Dusty. Coborî de pe gardul țarcului vrînd să o întîmpine, cînd văcarul i se adresă din nou.

— La cîte întreceri ai fost, Farlow ?

— Ce ?

Dusty își întoarse capul.

— La toate, recunosc. La toate pe la care ți-ai vînturat și tu coada.

Rîseră toți cu plăcere, în timp ce el privi din nou după Sue Ellen. Dar ea dispăruse în mulțime.

Vocea crainicului trîmbiță zgomotos :

Doamnelor și domnilor, următorul eveniment este călăritul cowboyului direct pe spatele calului sălbatic. Nu se vor folosi șei. Cowboyul trebuie să folosească un frîu standard de piele, să-și țină pintenii în umerii calului cînd trece pe lîngă arbitri, apoi să înțepe calul continuu cu pintenii, timp de opt secunde de călărie. Cowboyul va fi judecat după cît de bine călărește, cît de bine dă impuls calului cu pintenii, după cît de bine se ridică calul în două picioare...

— La naiba, bombăni unul din cowboy. Sînt convins că vom fi făcuți responsabili și pentru cai.

Jock stătea pe patio, înconjurat de un grup de prieteni și de cîteva cunoștințe noi, încălzit de satisfacția unui lucru bine făcut. Rodeo-ul era un bun început al petrecerii.

O tînără spuse :

— Am așteptat de săptămîni rodeo-ul tău, Jock. Anul trecut l-am văzut prima dată și niciodată nu m-am mai distrat așa de bine.

— Sper că și de data asta o să-ți fie la fel de bine.

— Oh, da, sînt sigură. Dar cînd intenționați să începeți să lăsați fetele să concureze ?

— Să concureze cu bărbații ? fu Jock șocat de idee.

Fata dădu din cap aprobator, radioasă, copleșită de încredere.

— Pot să-i întrec la călărit și la aruncarea cu lasoul pe cei mai mulți de aici.

— Adevărat ?

— Așa mi-a spus tata.

— El trebuie să știe. Bătrînul Gene McKinney a fost, mulți ani la rînd, un as la San Antonio, din cîte-mi amintesc. Intenționez să mă gîndesc la asta, tînără doamnă.

— Poţi începe introducînd de anul viitor întrecerile pentru femei.

— Poate. O s-o fac. Acum, mai bine v-aţi duce la standuri şi aţi ocupa nişte locuri bune înainte de a veni toţi.

Miss Ellie îl luă de braţ şi-l trase la o parte.

— Mi se pare că o să avem astăzi un număr record de musafiri. Încă mai vin.

Jock scrută terenurile.

— Desigur. Dacă vremea se menţine bună, n-o să stea nimeni acasă. Sper că ai comandat destulă mîncare, Miss Ellie.

— A lipsit vreodată mîncarea de cînd sîntem căsătoriţi, Jock ?

Rîzînd mulţumit, Jock o cuprinse cu braţul şi plecară împreună.

În arenă, un cawboy călărea un cal sălbatic. Călărea fără şa, strîngînd în mîna stîngă un lasou cu dreapta fluturîndu-i în aer. Strîngea cu picioarele lui lungi umerii calului. Călărind spre el, un prieten venea să-l întîmpine, căci cursa trecuse de cel de-al douăzeci şi optulea marcaj şi cowboyul se afla acum în siguranţă. Arbitrii, în cămăşi cu dungi, calculau scorurile.

Bobby şi Pam stăteau lîngă gard, bucurîndu-se de concurs.

— Frumoasă cursă, spuse Bobby.

— Aşa cred, spunea ea puţin distrată.

Crainicul anunţă :

Ultimul cawboy a obţinut un scor de şaizeci şi şase de puncte, doamnelor şi domnilor. Şi acum, următoarul, Billy Boy Conrad pe Minnie's Choice. Încalecă, cowboy.

Mă surprinde, spuse Bobby. Credeam că merita mult multe puncte.

Cum Pam nu-i răspunse, se întoarse spre ea.

— Te supără ceva, scumpo ?

— Nu, mă simt bine.

Bobby își plimbă degetul indicator pe una din sprîncenele ei.

— Relaxează-te, altfel toate cutele astea au să devină permanente.

— Ce ?

Un zîmbet vag flutură pe buzel ei purpurii.

— Oh, am ajuns un obstacol pentru tine, Bobby ?

El o sărută pe gură.

— N-am spus asta. Dar nu m-ar deranja deloc să văd din cînd în cînd un zîmbet pe fața asta frumoasă.

— Îmi pare rău, Bobby. Dar mi-e frică să nu apară Digger.

Acum era rîndul lui Bobby să se încrunte.

— Cred că fratele tău i-a povestit lui Digger despre toată încurcătura, numai ca să meargă și mai rău lucrurile.

— Cliff nu s-a gîndit la asta. Pur și simplu i-a scăpat.

Bobby era pe punctul de a aduce argumente, să lase să izbucnească resentimentul lui față de Cliff, cînd își dădu seama că ar fi fost o prostie și nu ar fi dus la nimic. Cliff și Pam erau frate și soră și țineau efectiv unul la altul ; la bine și la rău, bătrînul Digger era tatăl lor.

— Ascultă, spuse el, încercînd să fie conciliant, poate te înșeli. Poate că tatăl tău nu intenționează să vină aici. Pe Jock și Digger nu-i mai leagă nimic.

— Asta nu-l va opri pe tata. Va veni, știu asta.

Bobby dădu drumul la ceea ce el spera să fie o vorbă de încurajare :

— E-n regulă, dacă vine, vom face tot ce putem să-l primim bine. Asta-i o petrecere și e deschisă pentru oricine. Acum, vino, hai să nu stricăm o zi ca asta supărîndu-ne. O.K. ?

Ea ezită, apoi zîmbi.

— O.K.

— Așa ! Asta-i zîmbetul despre care vorbeam. Într-adevăr frumos, doamnă. Într-adevăr frumos.

El o sărută iarăși, ca și cum asta ar fi rezolvat totul. Dar spaima pe care o resimțea fiecare încă mai persista.

La o sută de picioare mai încolo, un țarc împrejmuia o jumătate de duzină de cai sălbatici slabi și de mărime mijlocie. Pe gard stăteau niște cowboy curioși, împreună cu Ray Krebbs, administratorul Southforkului.

— Caii ăștia la care vă uitați sînt o marfă clasa'ntîi, băieți, spuse el. Aduși special de la Fort Worth pentru plăcerea de a-i călări.

Unul din cowboy rîse zgomotos :

— Ray, tu ai călărit vreodată unul din ei ?

— Nu i-am văzut pînă ieri seara.

— Ăștia sînt niște sălbăticiuni, născute să ucidă niște bieți cowboy.

— Da, vederea lor nu e prea liniștitoare. Așa că voi, băieți, nu cred că o să vă înțelegeți cu ei. Ne vedem mai încolo.

Nu făcu mai mult de doisprezece pași, cînd apăru Lucy, îl luă de braț și începu să păşească alături de el. El îi simți pieptul tînăr apăsîndu-i cotul și încercă să se elibereze, fără să dea atenție acestei atingeri. Dar ea refuză să-i dea drumul.

— Oh, nu, nu-ţi dau drumul. Ray Krebbs, n-ai să pleci de lîngă mine pînă nu-mi răspunzi la nişte întrebări pe care vreau să ţi le pun.

El zîmbi încurcat.

— Ce vrei, Lucy ? Începu să meargă mai repede. Am o mulţime de lucruri de făcut astăzi.

— N-ai să faci nimic pînă nu-mi răspunzi exact.

Ray se opri şi o privi în faţă.

— Lucy, nu mă scoate din sărite.

— Tu mă scoţi, Ray Krebbs. Vrei să-mi spui ce se petrece ? De aproape o săptămînă te faci că nu mă vezi. De parcă am fi străini sau n-aş fi aici.

— Unde ţi-e capul, Ray ?

— Nu s-a întîmplat nimic. Minciuna era evidentă. Am fost ocupat, asta-i tot. Doar muncă grea, fără prea mult timp pentru prostii.

Ea se apropie mai mult de el, iar Ray, fără să se gîndească, se retrase un pas înapoi. Ea îi zîmbi în faţă triumfătoare, pentru ca el să-şi dea seama că se controla.

— Întotdeauna am crezut că sîntem prieteni, spuse ea. *Prieteni.* Întotdeauna am contat pe tine şi tu ai putea conta pe mine. Zilele astea a fost imposibil să schimbăm o vorbă. Ochii ei se îngustară. Am făcut sau am spus ceva rău, Ray ? Trebuie să-mi spui.

— N-ai făcut nimic.

— Atunci ce te supără ?

— Nu-i nimic legat de tine. Ray se simţi slăbit, incapabil să mai facă faţă conversaţiei. E vorba de Donna.

Sprîncenele lui Lucy se ridicară.

— Cine-i Donna ?

— Cineva cu care mi-am petrecut timpul cu puţin în urmă.

— Frumoasă ?

— Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca o... oh, la naiba, Lucy, înțelegi ce vreau să spun.

— Sigur că da. Bine, continuă, ce s-a întîmplat ?

— Am aflat că doamna avea un soț.

— Asta îngreunează puțin problema.

— Desigur, în final, l-a părăsit. Mi-a spus că vrea să divorțeze. Un fel de speranță...

— A fost ceva serios ?

— Serios. Așa că săptămîna trecută am luat niște ziare și am citit un articol în care scria că ea s-a întors la el.

Lucy îi luă brațul, condescendent.

— Oh, Ray, îmi pare rău. Am avut și eu dezamăgiri.

El ridică din umeri. Prea mică era consolarea din necazul altora. Asta îl privea doar pe el, era doar problema lui, pe care trebuia să o rezolve singur.

Lucy vorbi din nou.

— Nu ți-a telefonat ori nu ți-a scris ceva, ca să-ți explice ?

— Oh, da, mi-a scris.

— Și ?

— N-am citit scrisorile.

— Nu le-ai citit ? Dar, Ray, cum ai putut să faci asta ?

— Le-am păstrat pe toate. Poate am să le citesc într-o zi. Dar nu acum. Nu sînt pregătit pentru necazul ăsta, Lucy. Acum, efectiv am de lucru.

Ea îl lăsă să plece, dorind să găsească o cale să se apropie de el, să-i aline suferința, să-l ajute.

Scorul pentru ultimul călăreț, Dusty Farlow, este de optzeci și nouă de puncte. Felicitări, Dusty. Și acum,

Unu și al treilea concurent, Bobby Ewing, care încearcă să-l încalce pe Salome. Încalecă, Bobby !

Pam se îndepărtă grăbită de arenă, îndreptîndu-se spre casă. La jumătatea drumului, dădu de Miss Ellie.

— Unde te duci, Pam ? Nu e Bobby acela care a fost anunțat ? Nu vrei să stai să te uiți ?

Pam scuturâ din cap.

— Nu pot să-l văd pe Bobby călărind. Devin nervoasă Dacă pățește ceva și se rănește ?

— E băiat mare acum, știe pînă unde se poate întinde, care sînt riscurile. Ca noi toți. Să trăiești poate fi uneori o afacere periculoasă, Pam !

Pam își mușcă buzele.

— Mă duc să văd de Micul John.

Miss Ellie spuse, înțelegătoare :

— Pam, Bobby se va descurca bine. La fel și copilul. Ar trebui să-ți faci ție o favoare și să nu-ți mai faci griji. Ar trebui să te ocupi de tine.

— Da, Miss Ellie. Voi încerca.

Și plecă, mai înainte ca soacra ei să-i poată vedea lacrimile din ochi. Știa că niciodată nu se va mai simți bine, destul de bine ca să-i dea lui Bobby ceea ce el își dorea mai mult ca orice, un copil al lui.

...Bobby Ewing, un scor de nouăzeci de puncte ! Acum, doamnelor și domnilor, următorul călăreț este Jake Greenlaw din Dannemora.

Jock și J.R. stăteau unul lîngă altul, privindu-l pe Bobby cum călărea. Amîndoi zîmbeau.

— Asta-i băiatul meu, spuse Jock.

Vorbele făcură să-i piardă lui J.R. zîmbetul de pe față.

— La fel ca mine, tată.

— Știu asta, fiule. Voiam doar să spun că în ce privește călăritul și mînuirea laso-ului Bobby n-are pereche.

Jock se îndepărtă încet de arenă. O văzu pe Miss Ellie conversînd cu o prietenă de-a ei și se opri.

— Ți se pare că maică-ta a arătat bine în ultimul timp, J.R. ?

— Foarte bine, tată. De ce ?

— Nu știu. Mi-am făcut probleme, asta-i tot. Am vrut să-i spun despre Amanda, știi, dar ceva m-a reținut. Te mai ocupi de problema cu Amanda ? îl întrebă el pe J.R., vrînd să schimbe subiectul.

— Nu-ți mai fă griji, tată. Avocații au constituit un fond pentru Amanda, așa cum vrei tu. Poți fi liniștit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de problemă.

— Da, așa voi face.

Dar J.R. nu putea crede asta. Niciodată nu lăsase Jock problemele importante în mîinile altora. Și asta îl supăra pe J.R. Dacă Jock ar fi descoperit vreodată că datorită mișculațiilor subterane ale lui, nu erau fonduri disponibile pentru Amanda, explozia ar fi fost iminentă. Era clar...

Digger sosi la Southfork chiar cînd Bobby își începea prima cursă. Inspectă dintr-o privire mulțimile și se îndreptă spre primul bar. Nu era greu de găsit.

— Coniac și apă minerală, vă rog.

Barmanul se execută și Digger, cu paharul în mînă, se îndreptă, tîrîndu-și picioarele, spre arenă. Miss Ellie fu prima care-l descoperi. Se grăbi îndată să-l întîmpine.

— Bună, Digger.

— Bună, Ellie.

— Trebuie să spun că-i o surpriză. Nu te aşteptam.

— Nu puteam sta deoparte. Sînt binevenit aici ?

Ea privi la paharul din mîna lui.

— Atîta timp cît te comporţi sobru şi nu faci scandal, eşti binevenit.

— Un ordin de sus, spuse el posomorît, şi-i întinse paharul. Poate că e mai bine aşa !

— Cu siguranţă, spuse ea şi vărsă conţinutul paharului. Simte-te ca acasă, Digger.

— Nu, spuse el încet, îndepărtîndu-se. Niciodată nu m-aş putea simţi aici ca acasă. Asta înseamnă să ceri prea mult de la un om.

J.R. îl urmări o clipă sau două pe Alan Beam cu privirea. Printre blugi, cizme şi pălării de paie Stetson, avocatul părea nelalocul lui în costumul Brooks Brothers şi cămaşa încheiată pînă la gît. Dar Alan era exact omul pe care-l căutase J.R. Se răsuci şi Kristin apăru în urma lui. J.R. i-l arătă pe Alan cu degetul :

— Contez pe tine.

Ea îşi aranjă cel mai fermecător zîmbet şi replică cu o voce aluzivă :

— Te-am dezamăgit vreodată, J.R. ?

— Numai cafeaua ta m-a dezamăgit, dragă. Îi lipseşte mult ca să fie bună.

— Asta nu-i important.

— În special pentru cineva cu atîtea virtuţi. Du-te, fă tot ce poţi.

— Te poţi bizui pe asta.

Kristin aşteptă să plece J.R., apoi se întoarse şi dădu faţă în faţă cu Lucy.

— Oh, spuse ea. Bună.

Lucy afișă cel mai grozav zîmbet.

— Văd că faci progrese cu J.R.

Kristin îi zîmbi și ea, la fel de dulce.

— Sper că dă.

— Chair încerci să-l desparți pe J.R. de Sue Ellen ?

— Asta crezi ?

— Cred că trebuie să fii cea mai imorală femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

— Și eu am părerea asta despre tine, Lucy.

— Sue Elen e sora ta.

— N-am nevoie să mi-o spui tu. Indiferent de care ar fi ambițiile mele, oricum, se ridică mai sus de un administrator de ranch.

— Te referi la Ray. Dar nu-mi e decît prieten...

— Bineînțeles că-ți este, răspunse ea, îndepărtîndu-se unduitoare, să-și îndeplinească obligațiile esențiale.

Cineva se ciocni de brațul lui Sue Ellen, făcînd-o să-și verse băutura pe partea din față a rochiei. Supărată, înlătură cu mîna lichidul rămas. Cineva îi întinse o batistă curată. Ea își ridică ochii, și-l văzu pe Dusty Farlow. Îi zîmbi a mulțumire și-și șterse rochia.

— Se poate bizui omul pe tine, ești întotdeauna acolo unde e nevoie.

— Mi-ar place să fiu cînd e vorba de tine.

Sue Ellen își simți obrajii înroșindu-se.

— Te-am văzut călărind. Ai fost foarte bun.

— Mulțumesc. Nu-mi va fi niciodată greu să fiu bun la ceva la care ți-ar face ție plăcere să fiu.

— Nu ți-aș putea spune la ce.

— Există ceva care efectiv te-ar bucura să faci ?

Ea îi înapoie batista.

— Mi-e foame. N-am mîncat nimic toată ziua. Dacă mă scuzi...

— Te superi dacă te însoțesc ? Și mie mi-e la fel de foame.

Ea îi zîmbi, mirată.

— Cred că am descoperit în sfîrșit ce mi-ar face plăcere să fac. Să iau prînzul cu tine. Mergem ?

— E plăcerea mea, doamnă Ewing.

Ultimul act, doamnelor și domnilor va fi prinderea viteilor cu laso-ul. La această probă, cawboyul nu trebuie să ajungă la barieră înaintea vițelului. Trebuie să prindă vițelul cu laso-ul, să-l arunce la pămînt, apoi să-i lege cele două picioare din spate de un picior din față. Juriul va verifica legătura...

În colțul cel mai îndepărtat al spațiului pe care se desfășura competiția, departe de zgomot și agitație, Dusty și Sue Ellen descoperiră un loc liniștit unde să-și ia prînzul din farfurii de hîrtie și să discute.

— Chiar îți place să iei parte la rodeo, Dusty ? Ai călătorit atîta.

— E un fel frumos de o trăi, dacă poți să-i faci față. N-am de ce mă plînge.

— N-ai dorit niciodată să te stabilești undeva, să ai un loc al tău, pentru totdeauna ?

— Pentru totdeauna înseamnă cam mult timp. Dusty rîse. Cred că m-am gîndit la asta. Uneori. Cînd am să simt nevoia am să mă stabilesc undeva, ca administrator la un ranch, sau ceva de felul ăsta, și am să încep să trăiesc ca o ființă umană normală. Dar mai devreme sau mai tîrziu dorința de schimbare va reveni și am să încep

să mă întreb cum e prin alte părți, sau la alt ranch. Sau o să se ivească vreun nou rodeo, așa c-o să-mi fac bagajele și o s-o iau din loc. Cred că asta nu e ceva prea rezonabil pentru o doamnă ca tine ?

— Poate, într-o măsură. Înțeleg că într-un an ceva ți se poate părea mai interesant, mai important, mai frumos decît ți s-a părut anul anterior.

Dusty rîse și ochii i se încrețiră.

— Nu știu. Mi se pare că mi-ar place același lucru, iar și iar, dar în locuri diferite. Mîncarea, caii, vacile...

Sue Ellen vorbi fără să se gîndească :

— Și femeile ?

El răspunse fără să ezite :

— Oh, desigur, și femeile. În special femeile.

Ea simți că devine nervoasă. Îi plăcea să vorbească cu acest tînăr și atrăgător cowboy, îi plăcea să rîdă cu el ; dar de data asta mersese mai departe decît intenționa. Nu voia ca el să înțelegeaă greșit.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să te întreb asta.

— Nici o problemă. Dacă vin de la tine, răspund și la întrebări pe chestiuni personale. Interesant, nu știu ce mi se întîmplă de fapt. Poate e o gafă, dar mă simt foarte în largul meu cu tine. Asta îți spune ceva ?

Și ea simțea la fel, dar refuză s-o spună. Își vedea în continuare de mîncare.

El continuă :

— Nu cred că am înțeles tot ce mi-ai spus.

Ea se hotărî să-și aleagă cuvintele cu mare grijă. La urma urmelor, își aminti, doar era o femeie măritată...

O.R. o zări pe Sue Ellen vorbind cu cowboyul acela slab. Se opri un minut să privească. Era ceva în felul lor de a fi, un aer de intimitate care-i înconjura, ceva ce-l

deranjat. Mai mult, era expresia feței lui Sue Ellen, însuflețită și interesată. O expresie pe care nu-și putea aminti s-o fi văzut de multă vreme. Problema asta, se preveni el, ar trebui urmărită.

Ceva mai tîrziu, Bobby și Pam îl urmăreau pe Dusty în timpul altei curse. Iarăși un scor ridicat, iarăși aplauze furtunoase din partea mulțimii. Jock veni în spatele lor, înconjurîndu-l pe fiecare cu cîte unul din brațele lui puternice.

— Mai bine ai grijă, Bobby. Cowboyul ăsta chiar călărește bine. Cine este ?

— Îl cheamă Dusty Farlow, răspunse Bobby. Cred că vine de la Odessa. Sue Ellen mi l-a prezentat ieri, la Braddock. Pare un tip serios.

— Pare un *concurent* serios, asta-i sigur. Știe de ce-a venit aici.

În calitatea lui de administrator al Southforkului, Ray Krebbs locuia într-o casă a lui, la o oarecare distanță de locuința Ewingilor. Era o construcție simplă, care ocupa o suprafață mică, alcătuită din bucătărie, sală de mese și un dormitor adecvat.

Sigură că n-o putea vedea nimeni, Lucy intră în casa deschisă, fără să-și facă probleme. Inspectă interiorul, încercînd să-și închipuie unde ar fi putut Ray să țină scrisorile de la Donna Culver. Deschise cîteva sertare de la dulap, scotoci printr-o grămadă de lucruri de pe o masă, ajungînd în sfîrșit la toaleta din dormitor. În al treilea sertar le găsi.

Scrisorile erau îngrămădite dezordonat, laolaltă cu o foaie decupată din ziar, mototolită, pe care Ray mai întîi

cu siguranță că o aruncase iar apoi o recuperase de la coșul de hîrtii. Își aruncă ochii pe foaia de ziar înainte de a se concentra asupra scrisorilor. Deschise una și începu să o citească. Prima reacție fu surpriza, urmată de un adînc interes și în final de satisfacție. De satisfacția de a ști că nu greșise venind aici și amestecîndu-se în viața intimă a lui Ray. Trebuie ca mesajul Donnei Culver să-i fie cunoscut lui Ray, era mai bine așa, atît pentru Ray cît și pentru Donna. Examină o a doua scrisoare și, pe cînd era cufundată în lectură, ușa se deschise, lăsînd razele soarelui să se adune în dreptunghi de-a lungul micii încăperi. Surprinsă, Lucy își ridică privirea și-l văzu pe Ray stînd în dreptul ușii. Expresia de pe fața lui era ușor de descifrat ; era nemulțumit s-o găsească aici, nemulțumit și supărat.

— La naiba, Lucy ! Ce faci aici ? Asta-i casa mea și scrisorile mele.

— Ray ! Nu înțelegi.

— N-ai ce căuta aici.

— Voiam să aflu ce se întîmplă, să te ajut, dacă pot.

— Cînd o să am nevoie de ajutor, o să-l cer. Acum mai bine ai pleca.

Ea îi întinse scrisoarea :

— Cred c-ar fi mai bine s-o citești.

El i-o smulse din mînă și o așeză așa ca să nu-i mai fie la îndemînă. Umerii îi erau rigizi, picioarele despărțite înfipte cu fermitate pe sol. Un om ce nutrea o teamă adîncă și un și mai adînc resentiment.

Lucy vorbi liniștit :

— Nu înțelesesem că Donna de care vorbeai tu era nevasta lui Sam Culver.

— Te bagi unde nu-ți fierbe oala, murmură el.

— Cineva trebuie să facă ceva. Ești așa de dificil, de mîndru și de încăpățînat. Ți-ai fi petrecut tot restul vieții

întrebîndu-te ce s-a petrecut, în loc să faci ceva simplu și rezonabil, cum ar fi, de pildă, să citești scrisoarea asta. Pentru că doar așa ai fi putut afla ce se întîmplă în mod real și nu te-ai mai necăji.

— Știu ce s-a întîmplat.

— Dar nu și de ce. Donna s-a întors la Sam. Dar nu pentru că așa voia ea. *A trebuit* să o facă. Bietul Sam e bolnav și e pe moarte. Știai asta ? Donna s-a simțit adînc obligată față de omul ăsta și a vrut să-l ajute, să-i ofere sprijinul, să fie cu el cînd va veni sfîrșitul. Desigur că știai multe. Dar nu ceea ce contează într-adevăr.

Ray se întoarse îngrozit, privind-o neîncrezător pe Lucy. Mînia îi dispăru pe dată, ca să-i ia locul uimirea și îngrijorarea. Începu să citească scrisoarea. Deodată își ridică ochii spre Lucy și ei i se păru că erau plini de lacrimi, dar nu fu sigură. Apoi, Ray continuă să citească scrisoarea. După un timp, Lucy plecă, fără să scoată un sunet, așa cum și venise. Ray nu știu că plecase.

Bobby era pregătit pentru prinderea vițelului cu lasoul. Se dăduse semnalul și vita fusese slobozită pe tobogan, în timp ce lasoul lui Bobby flutură în vînt. O mișcare bruscă din încheietura mîinii, și lasoul se încolăci în jurul vițelului. Bobby smuci frîul, ținînd strîns lasoul și descălecă cu o mișcare lină. Reuși să trîntească vițelul care se zbătea la pămînt, să-l lege cu mișcări iuți și sigure, apoi anunță juriul că a terminat legarea.

La gard, privind cu interes profesional, stătea Dusty Farlow cu Sue Ellen alături.

— E bun, spuse Dusty, cu admirație, dacă nu cu invidie. Văd care-i punctul critic al concursului. Toți Ewingii sînt așa de îndemînatici ?

— Soțul meu este foarte îndemînatic, dar nu la prinderea viteilor cu lasoul.

— Va trebui să iau aminte la asta. Dacă nu-s atent, Bobby mă va învinge.

Plecară amîndoi de lîngă gard, continuînd să meargă alături.

— Chiar dacă Bobby va învinge, va refuza premiul în bani. Aceștia îi vor reveni celui de-al doilea cîștigător. Ewingii n-au nevoie de recompense, le place doar să învingă.

Dusty spuse încet :

— Nu sînt singurii.

Sue Ellen îl privi. Fața lui era aspră, calmă, un fel de expresie de hotărîre pe care o mai văzuse la bărbații din Texas, o expresie care putea să însemne și neliniște. Însă la Dusty era amestecată cu blîndețe, de parcă nu ar fi voit să facă rău altcuiva.

— Nu vreau să spun că cinci mii de dolari ar fi de aruncat, spuse el. Desigur că nu. Dar altceva contează mai mult într-o competiție decît recompensa. Și anume să se știe că ești cel mai bun. Să dai tot ce poți și să învingi, dacă poți, asta este.

Ea se încruntă și Dusty remarcă îndată schimbarea.

— Ascultă, nu lua de bun chiar tot ce spun.

— I-am mai auzit spunînd asta pe doi oameni din viața mea.

— Bărbați ?

Ea dădu din cap, aprobator.

— Indiferent cine ar fi fost, eu nu sînt ca ei. Crede-mă, nu sînt hunul Atila, sau ceva de felul ăsta. Să învingi e o dorință omenească normală, nu-i așa ? Nu-ți place să învingi ?.

Ea privi în zare, nefiind sigură ce mai însemna cuvîntul ăsta. Dar odată fusese. Odată, să învingă fusese lucrul cel mai important din viaţa ei...

Odată fusese cea mai frumoasă fată din micul orăşel din Texasul de Vest, unde locuise. La liceu, jucase într-o piesă a unei clase mai mari, unde strălucise şi se fudulise mergînd în fruntea fanfarei la jocurile de fotbal. În primul ei an de universitate, cineva trimisese o fotografie de-a ei unei comisii care se ocupa de concursul de frumuseţe pentru Miss Texsas, urmînd să aleagă o candidată pentru Miss America. Sue Ellen primi o scrisoare care-o invita să participe.

Talent, graţie şi frumuseţe, preciza scrisoarea. Şi pentru prima oară în viaţa ei, lui Sue Ellen îi fu teamă. Asta nu mai era un concurs într-un orăşel mic, unde celelalte fete erau durdulii, sau şterse, sau aveau acnee. Acolo trebuia să fii cea mai frumoasă tînără din tot Texsasul, cu o faţă şi un trup spectaculos. Şi trebuia să ştii să cînţi, să joci teatru sau să dansezi. Trebuia să fii inteligentă, abilă şi sofisticată şi Sue Ellen era sigură că va fi iute respinsă. Ar fi mai bine, se hotărî ea, dacă n-ar mai participa la concurs, dacă nu s-ar mai expune încurcăturii, şi ruşinii, şi inevitabilei înfrîngeri. Puse invitaţia, însoţită de formularul de înscriere în fundul celui mai de sus sertar al biroului.

În acel week-end se duse acasă să-şi viziteze familia. Fusese o vizită neinspirată, ca cele mai multe, dealtfel. Conversaţii despre fotbal, bogăţie şi politică, subiecte care o plictiseau pe Sue Ellen. Gîndul îi fugi la invitaţia din sertarul biroului din dormitor. Sora ei mai mică, Kristin, rece, independentă şi posesivă, fu prima care observă că e preocupată şi comentă :

— Te supără ceva, Sue Ellen ?

Ea scutură din cap.

— Nimic, Kristin.

— Ești totuși prea liniștită, spuse maică-sa, acuzator.

— Cred că sînt nerăbdătoare să mă întorc la școală și la studiile mele.

Nimeni n-o crezu. Sue Ellen era orice, în afară de studentă. Niciodată nu arătase un interes deosebit față de școală.

— S-a întîmplat ceva rău? întrebă iarăși maică-sa.

Era o femeie frumoasă, cu fața slabă, cu ochi vioi, strălucitori, ochi adeseori absenți. Vedea viața într-un fel sceptic, ca o situație mereu schimbătoare, care-i frustra ambițiile personale. Vedea viitorul prin cele două fete ale ei. Ele trebuiau să facă căsătorii bune, cu oameni de succes și să aibă grijă de mama lor la bătrînețe. Dar mai era mult pînă atunci, pentru că era încă o femeie pe care o interesau petrecerile, care aprecia un bărbat frumos — dacă, bineînțeles, avea un venit substanțial.

— Se poate, spuse Kristin cu subînțeles, prefăcută dulceață și un zîmbet malițios. Capul lui Sue Ellen e la mii de mile de aici. Pariez că te-ai îndrăgostit de vreun sărăntoc, la școală.

— Nu, răspunse repede Sue Ellen.

— Așa e, Sue Ellen? De-abia ai plecat de acasă și te-ai și încurcat cu vreun nenorocit?

— Nu, mamă.

— Atunci, ce-i? Ai vreun necaz?

Sue Ellen își strînse buzele.

— Nu-i nimic.

— Spune-i mamei, hai.

Și ea îi spuse, și văzu fața mamei ei strîngîndu-se, hotărîtă, o expresie pe care o văzuse de multe ori în trecut. Cînd Sue Ellen termină de povestit, maică-sa se așeză și o privi fără să clipească. Trăsăturile de pasăre erau aspre, lucioase, vocea îndepărtată și fără sentiment.

— Ascultă-mă, fetițo, și ia aminte. Ceea ce aveți, tu și sora ta, tot ceea ce am fost capabilă să vă dau, nu mulțumită amăritului vostru de tată, este frumusețea. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvîntarea asta. Și în lumea asta, o fată trebuie să obțină avantajele din ceea ce are. Ești la fel de elegantă ca oricare din ele, Sue Ellen, poți să cînți, poți să dansezi, ai jucat atît de bine în piesa de la liceu și ești mai frumoasă ca oricare din ele. Așa că ai să te înscrii la competiția asta. Îți spun, vei fi aleasă Miss Texas și vei merge la Atlantic City. Vei deveni Miss America. Imaginează-ți, fata mea. Poți s-o faci, Sue Ellen. Gîndește-te la bărbații pe care-i vei întîlni ! O să se adune pe lîngă tine ca albinele la miere. Eu te voi ajuta să alegi unul dintre ei, să le verific situația, să te combini cu cel mai bun. Ascultă-mă, fata mea. Fă o căsătorie bună și vei avea o viață bună, vei avea tot ce vrei. Nu e ceva deosebit de jocurile acelea de fotbal ; acolo sînt învingătorii și dincoace sînt cei care au pierdut, iar să învingi e totul...

Și să învingă *a fost* totul. Și participase la concurs, reușise la faza pentru talent, la faza în rochii de seară și la cea în costum de baie. Rușinată și îndoită, se forțase să apară pe scenă în costumul de baie care scotea în evidență mai mult din corpul ei decît ar fi dorit ea să se vadă. Costumul era atît de subțire și de strîns pe corp încît orice linie îi era accesibilă publicului. Se auziră strigăte de apreciere și fluierături de admirație și după aceea o mulțime de bărbați îi făcură oferte cu subînțeles să o ajute în carieră dacă-dacă...

Și mama, acolo, la datorie, gata s-o protejeze. Să se asigure că era tratată ca o învingătoare — că era efectiv Miss Texas, arătînd ca o regină. O adevărată învingătoare.

Și, inevitabil, J.R. Ewing fu ultima recompensă. Un bărbat care avea orice și-ar fi dorit o fată vreodată, un

bărbat care îi promise totul, pentru totdeauna. Oh, da, să cîștige fusese ceva așa de important, încît să străduiască zi de zi, an de an, să suporte rezultatele teribile ale acelei victorii — fusese folosită, se abuzase de ea, o parte din ea fusese pentru totdeauna pierdută.

— Oh, da, murmură ea, răspunzîndu-i lui Dusty Farlow, să învingi e totul...

J.R. plănuise fiecare mișcare. Înclinat să formeze, să structureze, să organizeze, plănuise fiecare detaliu, subordonîndu-l esențialului. Acum stătea aproape de casă, cu Kristin, glumind cu oricine se întîmpla să treacă pe acolo. La o distanță de cîțiva yarzi stătea Alan Beam. Cam nervos, prevăzător, cu ceva din aspectul unui atlet care urma să participe la o cursă importantă. O umbră trecu pe fața lui J.R. și Kristin, atentă la orice schimbare a lui, spuse repede :

— Ce nu merge ?

Privi și ea în direcția în care privea el. Prin mulțime, îl zări pe Dusty Farlow, mergînd alături de Sue Ellen, cu capetele apropiate, pierduți în conversație.

— De ce-ți faci griji ? întrebă Kristin, fără să se gîndească.

J.R. se scăpă :

— E nevasta mea. De cîte ori să-ți spun. E normal să-mi pese.

— Ești gelos ! spuse ea, nevenindu-i să creadă. Nu te înțeleg. Tu îți faci de cap cu sora soției tale și Dumnezeu mai știe cu cîte alte femei și devii gelos numai dacă Sue Ellen vorbește cu alt bărbat.

El își dezveli dinții în ceea ce părea să fie un zîmbet ; dar Kristin îl cunoștea mai bine.

— Ai dreptate, nu înțelegi. Gelozia n-are nimic de-a face cu asta. Problema e *familia*. Familia și autoritatea mea. Familia și grija pentru ceea ce îmi aparține.

— Dumnezeule, J.R., nu ești *stăpînul* lui Sue Ellen !

El clipi.

— Cred că ești o mare naivă.

Făcu un semn care-i atrase atenția lui Alan, dădu din cap și privi în zare.

— Gata cu vorbăria asta de complezență, Kristin. E timpul să treci la treabă.

Ea se îndreptă de spate, cu sînii tensionați sub cămașa stil western strînsă pe corp, pe care o purta. Își umezi buzele.

— Sînt gata.

— Trebuie să procedezi ca o actriță, Kristin. Să te comporți cît mai firesc.

Alan ajunse în spatele ei, și-i încercui mijlocul cu mîna.

— Mergem undeva, Kristin ?

— Nu prea departe, spuse J.R. precaut. Vreau să vă duceți undeva unde să vă pot vedea. Unde să vă poată vedea oricine. Și, Alan, nu exagera, nu te distra prea mult. Tăcu un moment, după care reluă. Dar ia priviți cine ajunge la timp pentru marea reprezentație.

Miss Ellie și Digger apărură din spatele casei, mergînd fără să se grăbească și vorbind, așa cum vorbesc doi prieteni care au multe să-și spună.

— Va fi mai bine decît mă așteptam. Imaginează-ți, Cliff Barnes să audă prima dată povestea chiar din gura tatălui său. Nu poate fi mai bine. O.K., începeți, se ridică cortina...

Miss Ellie și Digger, indiferenți la faptul că J.R. uitase să-i introducă în planurile sale, continuau să se. plimbe. Ea spunea :

— Așa că a trebuit să te întorci, ți-a lipsit Dallasul prea mult.

El rise. Miss Ellie îl făcuse întotdeauna să se simtă bine, așa cum nimeni nu mai reușise pînă acum.

— Plecarea din Dallas mi-a fost de bun augur, nu mă feresc să-ți spun. Timpul petrecut în California m-a ajutat să-mi recuperez demnitatea. Să pun niște bani deoparte, bani cinstiți, așa cum face un om care a muncit din greu. Trebuie să-ți spun, Ellie, a fost bine să muncesc din greu ca să pot merge pe drumul meu, chiar dacă am plătit pentru asta. M-am lăsat de băut de atunci.

— Dar coniacul pe care-l țineai mai adineaori în mînă ?

El își ascunse o grimasă în barba sură.

— O rătăcire de moment. Oricum, ai ajuns la timp să mă salvezi de mine însumi.

Făcură cîțiva pași în tăcere.

— Digger, vreau să te întreb ceva...

— Orice.

— Ai încetat să mai dai vina pe Jock pentru orice necaz care te-a lovit ? De asta ai venit aici ?

El se întoarse și răspunse evaziv :

— Niciodată nu te-am făcut pe tine responsabilă, Ellie. Știi asta. Ai făcut ceea ce trebuia și te-am respectat pentru asta.

— Așa a făcut și Jock, Digger. Aș dori să-ți amintești asta.

Miss Ellie se opri, sperînd că el va răspunde, dar Digger nu răspunse.

— Mă îngrijorează, Digger, faptul că ura asta se perpetuează. Ceea ce s-a petrecut între Jock și tine a fost destul de rău — dar asta a fost în trecutul îndepărtat. Dar acum, băiatul tău și al meu, Cliff și J.R. se urăsc de moarte, Digger, unul pe altul. Altădată s-ar fi împuș-

cut. Nu-mi place asta. Nu știu cum se va termina și asta mă înspăimîntă.

Digger trase aer în plămîni, fără să-și descleștezе fălcile. Împărtășea aceeași teamă, dar nu era capabil s-o spună cu voce tare, nu era capabil să se elibereze de sentimentul că fusese trădat, sentiment pe care îl nutrise de atîția ani. Nu spuse nimic și continuă să meargă.

— Digger, spuse Miss Ellie. De ce-ai venit, de fapt, aici ?

El îi răspunse cu cea mai sinceră voce de care era capabil.

— De ce crezi ? Să-l văd pe noul tău nepot și să te felicit. La naiba, femeie, nu-s un tip așa de rău cum mă pictează bărbatu-tău.

Ellie simți cum se liniștește. Îl credea pe Digger. Voia să-l creadă.

Și actul următor, doamnelor și domnilor, este călărirea de către cowboy a unui cal sălbatic, fără șa. La aceasta, cowboyul trebuie să-i dea pinteni calului cînd trece pe lîngă juriu, ca și pe toată durata călăritului, dar trebuie să nu atingă cu mîna calul, șaua sau pe el însuși...

Kristin își găsi locul, departe de mulțime, într-un spațiu deschis și vizibil pentru oricine ar privi. Avea o alură provocatoare, cu tocul cizmei agățat de partea de jos a țarcului, cu pieptul și pîntecele împinse înainte, cu buzele deschise ca într-o chemare.

Alan Beam se dădu mai aproape, dîndu-i tîrcoale.

— Dăm spectacolul pe drum ?

— Arată puțină pasiune, Alan. Prefă-te, dacă trebuie.

— Eram pe punctul de a-ți sugera ceva asemănător. Zîmbește-mi, dă-mi puțin curaj.

— Cred că nu-i nevoie de asta, pentru că doar ne prefacem. Alan, crezi că-ţi poţi interpreta bine rolul ?

— Tot la fel de bine cum ţi l-ai interpretat şi tu, întotdeauna.

— Dumnezeule, cred că te lauzi.

— Oricînd vrei o demonstraţie...

— Oh, nu i-ar place lui J.R. să audă asta.

El păli.

— Joci tare.

— Am avut un profesor bun. Dar nu-ţi fă griji, Alan, nu-ţi voi da în vileag dorinţele secrete. Păstrează-le, scumpule ; în lumea asta nu ştii niciodată ce cupluri stranii se pot face, doar să le dai timp. E-n regulă, consideră-te încurajat, deşi nu prea tare.

— Asta-i stilul tău, nu-i aşa, Kristin, să obţii întotdeauna ce vrei, fără să oferi în schimb prea mult ? Nu-i prea valoros.

— Nu fi obraznic, Alan, sau am să te pun la punct.

— Pariez că va trebui.

— Depinde. Destul cu pălăvrăgeala. Dacă eşti gata, dragul meu, eu mă simt în formă. Mă îndoiesc că o să-ţi facă tot atîta plăcere cît îmi va face mie.

Kristin îşi trase braţul înapoi şi-l plesni cît putu de tare. Capul lui Alan se roti spre spate şi obrazul începu să-l usture, iar în ochi îi apărură lacrimi.

— Să nu-mi mai vorbeşti vreodată în felul ăsta ! spuse ea tare, cu o voce răsunătoare.

Peste tot, pînă unde se putuse auzi, conversaţia încetă şi ochii se îndreptară în direcţia lor. Lucy, cu o citronadă în mînă, privea mirată, încercînd să audă fiecare cuvînt. Jock, care conversa cu un agent de schimb din Dallas, se întoarse să vadă ce se întîmplase. Digger şi Miss Ellie îngheţară în loc, privind. Tuturor li se păru că Alan

încerca s-o liniștească pe Kristin, s-o calmeze. Dar fără succes. Vocea ei izbucni iarăși :

— Cum îndrăznești să-mi propui asta ! Sînt o fată frumoasă, o femeie. N-ai dreptul...

J.R. se grăbi spre ei, un cavaler strălucitor, venind în ajutor, în cizme de antilopă și pălărie Stetson.

— Ce-i asta ? Ce se întîmplă ?

Kristin își înghiți lacrimile :

— M-a insultat.

— Ascultă, J.R., spuse Alan, Kristin e o femeie frumoasă și eu sînt doar bărbat, nu...

— Asta-i deci, Beam. De data asta ai mers prea departe. Ți-ai uitat locul. Kristin e cumnata mea, face parte din *familie*. Părăsește imediat Southforkul.

— Doar un minut, pot să-ți explic.

— Acolo în nord, de unde vii, lucrurile s-ar putea să fie diferite. Dar aici e Texasul, băiete, și noi ne tratăm femeile cu onoare și respect. Nu mai ai ce căuta pe aici.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg foarte bine. Ești un ticălos murdar și dacă nu dispari de aici în două minute n-o să-ți mai stea capul întreg pe umeri. Acum pleacă !

Mîna dreaptă a lui J.R. fulgeră prin aer și aterizâ pe obrazul lui Alan, dîndu-i o palmă răsunătoare. Avocatul se clatină sub forța loviturii și aproape căzu la pămînt. Apoi se îndepărtă :

— Am să ți-o plătesc, J.R., ți-o jur. Nimeni, nimeni, nu s-a mai purtat cu Alan Beam în felul ăsta.

Un zîmbet de mulțumire șerpui pe gura lui J.R.

— Dacă te mai prind vreodată prin ranchul ăsta, băiete, va fi și ultima. Mai apropie-te vreodată de un Ewing și vei dori să nu fi plecat de acasă, auzi !

— N-ai auzit ultimul meu cuvînt, strigă Beam, în timp ce se îndrepta spre parcare.

— Veţi plăti pentru astăzi. Toţi veţi plăti !

Nu prea departe, Dusty şi Sue Ellen văzuseră totul, auziseră fiecare cuvînt.

— Cine sînt ăştia ? întrebă Dusty. Îi cunoşti ?

— Aşa s-ar zice. Bărbatul acela voluminos e soţul meu, şi doamna a cărei onoare a salvat-o e sora mea mai mică.

Dusty replică :

— Cred că soţul tău este ceea ce se ştie a fi un gentleman din Texas.

Sue Ellen nu se strădui să-şi ascundă amuzamentul.

— Nimeni nu l-a mai numit aşa pînă acum. Cît priveşte onoarea surorii mele, mă îndoiesc că avea nevoie de nu ştiu ce protecţie. Niciodată n-a avut, în trecut.

Dusty îşi aranjă o expresie amabilă pe faţa.

— Se pare că soţul tău vine spre noi.

— Poate e îngrijorat de onoarea mea.

— Nu vreau să-ţi provoc nici o neplăcere, Sue Ellen.

— Dacă mi-o provoacă cineva, nu tu eşti acela. Şi nu-ţi fă probleme pentru J.R., are doar un inventar limitat de impulsuri cavalereşti, şi aş zice că şi-a epuizat rezerva pentru astăzi.

— Oh, spuse Dusty, încet. Nu-mi fac griji.

J.R. venea, păşind drept spre ei, cu o faţă ameninţătoare. Sue Ellen i-o luă înainte :

— Domnul Farlow tocmai comenta cît de bine te-ai descurcat, dragul meu, şi ce gentleman de Texas eşti, J.R. Ewing. Ţi-l prezint pe domnul Farlow.

Dusty întinse mîna. J.R. i-o ignoră.

— Are dreptate, spuse J.R. arţăgos. Noi, texanii, sîntem foarte protectori, s-ar putea spune chiar posesivi în

privința femeilor noastre, domnule Farlow. Ne interesează foarte mult cu cine-și petrec ele timpul și de ce.

Dusty răspunse exagerat de tărăgănat :

— Recunosc că știu asta, fiind născut în Texas și crescut aici, Ewing. Nu mi-a plăcut niciodată să mă calce cineva pe bătături ; cred că nici ție.

Apoi, către Sue Ellen :

— Scuză-mă, doamnă, e timpul să-mi fac cursa. Dacă mai ești liberă, poate te voi revedea după următorul act. Își ridică pălăria și plecă.

— N-a făcut față prea mult, nu-i așa ? spuse J.R.

Sue Ellen îi rîse în față.

— Nu e cineva pe care să-l duci cu vorba sau să-l sperii. Cowboyul ăsta nu vrea și nu are nevoie de nimic din ce l-ai putea tu lipsi.

— Dacă te referi la tine, scumpo, spuse el aspru, nu fi atît de sigură de tine. Ești tot atît de mult proprietatea mea, pe care am cumpărat-o și pentru care am plătit, ca și mașina pe care o conduc și ar fi mai bine să nu uiți asta.

Bobby Ewing a terminat cursa cu un scor de o sută optzeci și opt de puncte. Urmează Juan Negrete, pe Stargazer.

Alan Beam se urcă în mașină și porni motorul. Era pe punctul de a pleca cînd auzi pe cineva strigînd :

— Hei, așteaptă un minut.

Văzu o fată blondă, frumoasă, alergînd spre el. Fără să fi trecut cu mult de douăzeci de ani, era bine dezvoltată, cu un corp puternic și bine format. Veni la mașină, și-i întinse mîna.

— Bună, sînt Lucy Ewing.

Alan își aminti de misiunea pe care o îndeplinise. Își păstră fața închisă și aerul posomorît.

— M-am săturat de Ewingi pe ziua de azi.

— Nu-ți fac vină. Poate fi uneori o familie foarte dificilă, în special J.R. Ce ticălos e !

— N-am să te contrazic.

Îi luă mîna și i-o ținu mai mult decît era necesar.

— Sînt Alan Beam.

— Mi-a plăcut ce-ai făcut.

— Oh ? spuse el, precaut.

— Nu oricine din Dallas are îndrăzneala să-l contrazică pe J.R. E ca un taur care întotdeauna împunge oamenii și are puterea și găsește căile ca să o facă.

— Am descoperit și eu asta. El va descoperi că nu mă sperii așa ușor.

— Am observat și eu, spuse ea zîmbind. Își retrase cu finețe mîna. Voiam doar să te salut, să afli că nu toți Ewingii sînt răi.

— Mă bucur că ai făcut-o.

— Poate că o să ne întîlnim odată, undeva...

— Nu dacă are J.R. vreun amestec în treaba asta.

Lucy mușcă momeala :

— Nu are.

El o privi cum pleca, urmărind plin de încîntare cum își unduia coapsele. Alan era năucit ; ce noroc dăduse peste el !

În arenă, Dusty călărea un cal numit Danger Sign (Semnul Pericolului). Și într-adevăr era periculos. Dusty sălta în șa, ca un glonte care nimerise în teren solid. Dusty se lupta să se țină în șa. Abia cînd îl văzu ieșind din țarc, Sue Ellen, care-l urmărea încordată, putu răsufla ușurată.

Kristin, care stătea la un pas în spatele ei, spuse, insinuînd :

— Mai bine nu te-ai mai uita, surioară. Începi să te dai în spectacol. Oamenii încep să vorbească.

Sue Ellen se întoarse încet.

— Cred că ai făcut tu destul teatru pentru azi, dragă Kristin. Nimeni nu mai arată interes pentru comportamentul meu, după reprezentaţia voastră. Nimeni nu va mai da atenţie la ce spun sau fac.

— J.R. ...

— Oh, da, întotdeauna e vorba de J.R. Trebuie să-ţi mărturisesc, Kristin, că mi-au trebuit opt ani ca să-l văd pe J.R. aşa cum e. Tu ai reuşit asta doar în cîteva luni.

Kristin se trase înapoi, ca lovită.

— Nu înţeleg unde baţi.

— Eu cred că înţelegi.

— E soţul tău, Sue Ellen, nu al meu.

— Credeam că ai uitat asta.

— Nu ştiu ...

— Eu ştiu, în orice sens al cuvîntului, Kristin. Dar am vrut să o accentuez pentru tine. Mă refeream la caracteristica scumpului meu soţ de a dori doar ceea ce doreşte sau are altul. Dacă nimeni nu mă vrea, cu siguranţă că nici J.R. nu mă vrea. Dar dacă un bărbat — orice bărbat — Dusty Farlow de exemplu — arată că mă doreşte, atunci J.R. descoperă că şi pasiunile lui ies la iveală. Nu de asta ai fi dorit ca Dusty să nu-mi acorde atenţie? În felul ăsta, ardoarea lui J.R. pentru tovarăşa lui legală de pat s-ar fi răcit şi ar fi rămas mult mai mult pentru tine.

— Desigur că nu poţi crede...

— Cred, Kristin. Cred tot ce poate fi mai rău despre tine şi J.R.

— Sînt sora ta.

— Asta nu te-a oprit de la nimic mai înainte. Nu te va opri nici în viitor. Acum, dacă mă scuzi, i-am promis lui Dusty că-l întîlnesc după cursă.

Ultima cursă a lui Bobby se terminase şi era nemulţumit, dacă nu chiar încîntat de reprezentaţia lui. El şi Pam mergeau spre casă, mînă în mînă, cînd îl descoperiră pe Digger cu Miss Ellie.

— Ţi-am spus, spuse Pam, cu disperare în glas. Ştiam că o să apară.

— E-n regulă, e doar un lucru de făcut, să-l scoatem de aici — şi cît mai repede.

— S-ar putea să nu fie aşa uşor.

Se grăbiră să-i întîmpine.

— Digger ! strigă Pam.

Bătrînul se smuci în lături, cu o expresie defensivă. O mai auzise pe fiică-sa folosind tonul ăsta. Nu-i plăcea şi nici nu-l înspăimînta ; era doar o greutate în plus într-o viaţă plină de probleme.

— Fetiţo, spuse el, blînd.

Nervozitatea lui Miss Ellie ieşi de îndată la iveală :

— E-n regulă, Pam. I-am spus lui Digger că e binevenit.

— N-ar fi trebuit să vii, tată, şi ştii asta.

— Se însoară omul, are copii, ţine o familie aşa cum se pricepe mai bine şi, iată ce se întîmplă, e blestemat să aibă parte de o fată fără inimă. Nimic nu e mai rău decît atunci cînd un copil încearcă să dirijeze viaţa tatălui. Termină, fetiţo.

— Vrei să faci scandal, tată, spuse Pam.

Miss Ellie interveni :

— Prostii, Pam. Digger şi cu mine ne-am amintit de vremurile de demult. Sîntem prieteni vechi. Digger a venit să-mi vadă nepotul şi asta mă bucură. E timpul ca vendeta asta dintre familii să ia sfîrşit.

Bobby îi strînse mîna lui Pam, vrînd s-o liniştească ; ea înţelese mesajul. În faţa lui Miss Ellie, erau incapabili

să continue, incapabili să-l oprească pe Digger. Trebuiau să găsească altă cale.

— Pam, spuse Miss Ellie poruncitor, tu şi Bobby duceţi-vă acasă. Vreau să-l găsesc pe Jock, să-i spun că Digger e aici. Să vă fie clar ; şi vreau să înţelegeţi lucrurile ca lumea odată pentru totdeauna.

... de puncte, care-l fac pe Dusty Farlow cîştigător şi numai patru călăreţi au rămas să...

— Se pare că ai cîştigat în cele din urmă, Dusty spuse Sue Ellen. Ce-ai să faci cu premiul ?

— Nimic special.

— Nu-ţi pasă de bani ?

— Nu, într-adevăr. Nu prea mult.

— Nu te deranjează să fii sărac ?

— Îmi place mult mai mult decît să fiu bogat.

— Bogat ?

— Familia mea e posesoarea lui Southern Cross Ranch (Ranchul Crucea Sudului).

— A lui Southern Cross dîn San Angelo ? Dar ăsta-i unul din cele mai mari, ăsta valorează...

— Mda. Valorează al dracului de mult.

— Nu înţeleg. Nu e familia Wayne posesoarea lui Southern Cross ?

— Phuff ! Numele mamei mele era Farlow.

— Înţeleg. Îţi petreci viaţa vagabondînd pe la rodeo-uri. De ce ?

El dădu din umeri.

— Mă transformasem în cineva care nu-mi plăcea prea mult. Poţi să înţelegi asta ?

— Cred că da.

— Pari să te îndoieşti puţin.

— Cred că n-ar trebui să mai vorbim.

— De ce ?

— A început să observe lumea.

— Asta nu te deranja acum un minut.

— Mă deranjează acum.

— De ce ? De ce mă plăceai mai mult cînd credeai că-s un văcar sărac ? Pentru că atunci nu trebuia să mă iei în serios ? Pentru că nu-ţi ameninţam în nici un fel poziţia, căsnicia ? Pentru că dacă eram sărac însemna că nu puteam fi pus la socoteală, era uşor să mă expediezi din gîndurile tale, din viaţa ta ?

— Trebuie să plec.

— Bogat sau sărac, sînt acelaşi, Sue Ellen. Cineva cu care trebuie să stai de vorbă. Un om care s-a întîmplat să-ţi placă. Trebuie să-ţi fie clar. E adevărat, nu-i aşa ? Recunoşti ?

Ea privi lung în ochii lui deschişi, înainte de a pleca.

— Recunosc, spuse ea încet — şi îl lăsă singur.

Pam era incapabilă să şi-l alunge pe Digger din minte, incapabilă să pună capăt îngrijorării cînd se gîndea la ce-ar putea taică-său să facă. Cu ajutorul lui Bobby, îl găsi şi-l izolă în camera de zi. Încercă să-l facă pe încăpăţînatul bătrîn mai rezonabil. El ascultă un timp, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta, neîncrezător.

— Te potoleşti ? întrebă el în sfîrşit.

— Tată, continuă ea, de parcă n-ar fi auzit, cînd Miss Ellie o să-l aducă aici pe Jock aşa vrea doar să spui cît de mult vrei să te întorci în apartamentul lui Cliff, să fii singur şi să te odihneşti.

— Nu, dom'le. N-am să fac asta. Nu, pînă n-am să-mi văd nepotul.

— Oh, nu mai striga așa tare, Digger, spuse Bobby. Tot continui să spui nepotul *meu*. Jock și Miss Ellie văd lucrurile mult diferit.

— Ei, na acum, poate-i timpul să afle adevărul. Cliff și Sue Ellen sînt responsabili pentru Micul John, și nu J.R., indiferent de ce spun actele.

— Tată, te rog, îl imploră Pam. Nu-ți dai seama ce faci.

— Știu foarte bine ce fac.

Bobby izbucni

— Digger, dacă mai spui un singur cuvînt despre părinții lui John...

— Nu mă amenința, băiete. Au încercat asta oameni mai mari ca tine și au plecat plîngînd și jeluindu-se. Nu sînt prea bătrîn pentru o trîntă ca lumea, dacă trebuie. Așa că...

— Oh, tată, spuse Pam. Termină. Vorbește rezonabil. Încercăm să-l ținem pe fiecare acolo unde-i e locul. Ține-ți gura și nu mai spune ce-o să faci tu dacă ești amenințat.

Digger își strînse fălcile

— Aștept să-mi văd nepotul

— Nu, spuse Pam. Nepotul lui Jock, nepotul lui Miss Ellie. Nu al tău.

— E-n regulă, admise Digger. Dacă veți înceta să mă tratați de parcă n-aș fi în toate mințile, s-ar putea să ajute. Vă spun clar că vreau să-l văd pe băiat. Asta-i totul. Apoi am să plec. În pace, dacă mă lăsați.

Bobby răsuflă încet.

— Ai spus „în pace", Digger. Vezi să nu uiți.

Înainte ca cineva să mai poată spune o vorbă, Jock și Miss Ellie intrară în cameră, Miss Ellie zîmbind și plină de speranță. Jock nervos, știind că avea să suporte o încercare grea.

— L-am găsit, spuse Miss Ellie

Jock dădu din cap.

— Bună, Digger.

— Jock.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul confruntîndu-se, încurcați, ca doi tauri în arena de luptă. Jock făcu primul pas, dorind să uite trecutul, dacă Digger i-ar fi permis.

— Ellie mi-a spus că ai venit să ne feliciți pentru nepotul nostru, așa e Digger ?

Digger își luă ochii de la Pam, privind drept spre Bobby.

— Vreau să văd băiatul, imediat. Nu poate fi îndoială despre asta.

— Vezi, Jock, spuse Miss Ellie.

Un zîmbet încîntat străbătu masca mohorîtă de pe fața lui Jock.

— Bine, e-n regulă. Să mergem, atunci. Am să ți-l arăt. Crede-mă, Digger, merită să-l vezi pe băiatul ăsta. Ți-o spun. Umerii de sportiv mijlocaș, picioare puternice și privire inteligentă. Stai să-l vezi. Jock îl scoase pe Digger din camera de zi și ceilalți îi urmară, temători. În camera copilului, se îngrămădiră toți lîngă leagăn.

— Uită-te la băiatul ăsta, strigă Jock, cu mîndrie. Luă copilul din leagăn și-l ridică, să-l vadă toți. Ți-am spus adevărul, Digger ? Ai văzut vreodată unul mai frumos ?

Digger răspunse într-un fel ciudat de supus :

— E-n regulă dacă-l iau în brațe ?

— Tată, spuse Pam, prevenitor.

— Nu văd de ce nu, spuse Miss Ellie.

Jock îi dădu copilul lui Digger, cu mîndria întipărită în fiecare cută de pe fața lui veștejită. Digger privi la copilul pe care-l legăna în brațe.

— E tare liniștit, murmură el.

— La naiba, omule, trebuie să-l auzi cînd urlă. Cea mai blestemată voce pe care-ai auzit-o. Niște plămîni ca lumea, moșteniți de la Ewingi.

Digger înțepeni. Începea să fie prea mult pentru el. Gura i se deschise și se închise la loc.

— Nu crezi, Digger ? spuse Bobby, de parcă ar fi căutat să-l forțeze să recunoască. Cu siguranță că arată ca un Ewing.

Digger privi în jur. Așezați în cerc, erau toți Ewingi ; chiar și fata lui, Pamela. Ar fi dorit să le spună adevărul în față, să se folosească de copilul ăsta ca să-și recapete mîndria, să se răzbune pentru umilințele și înfrîngerile din trecut.

— Nu știu, spuse el.

— E-n regulă, spuse Miss Ellie, amabilă, are cu siguranță mult din Sue Ellen în el. Oricine poate vedea asta. Dar e fiul lui J.R. Arată exact cum arăta J.R. cînd era copil. Frumos. Știi, Digger, era aproape să-l pierdem. De două ori, de fapt. O dată, chiar înainte de a se naște, apoi, hoții de copii. Ce zile înspăimîntătoare au fost, să aștepți, să speri, să te gîndești că poate nu-l vom mai vedea niciodată, după ce atîția ani l-am iubit. Era firesc să-l iubim, dar cred că nimeni dintre noi n-a știut pînă atunci cît de mult îl iubeam. Cît de mult însemna pentru noi.

Văzînd cum i se luminase fața lui Ellie și cum îi străluceau ochii atunci cînd vorbea despre bucuria de a-l iubi pe John, Digger își dădu seama că n-ar fi putut spune sau face nimic care s-o rănească. Îi făcuse destule necazuri în trecut, nu i-ar mai fi putut face și acum. Îi înapoie copilul lui Jock.

— Ai un nepot frumos, Jock. Frumos și puternic. Mulțumesc că m-ai lăsat să-l văd.

Se grăbi să iasă din cameră, fără alt cuvînt.

— Vai, cred că am văzut lacrimi în ochii lui Digger, spuse Miss Ellie. Dumnezeule, cum s-a schimbat omul ăsta.

Dar Pam, urmărindu-şi tatăl, înţelese lucrurile mai bine.

Zîmbind, Dusty se îndreptă spre Sue Ellen. Ea îl privi sobru.

— Aproape că s-a terminat, îi spuse

— Aproape...

— Mă refeream la rodeo.

— Îmi pare rău, eu nu

— Te rog, Sue Ellen, nu fă asta. Nu se întîmplă un lucru ca ăsta în fiecare zi. Ceea ce simt...

— De-abia mă cunoşti.

— Şi tu de-abia mă cunoşti. Nu contează. Amîndoi simţim la fel. Nu poţi nega asta.

— Nu, şopti ea, aproape insesizabil.

El încercă să-i ia mîna, dar ea se dădu un pas înapoi.

— Hai să nu renunţăm, Sue Ellen. S-ar putea să nu ni se mai întîmple la nici unul din noi.

— Sînt căsătorită.

— În mod obişnuit, asta m-ar face să renunţ. Nu caut o legătură trecătoare cu o femeie măritată. Dar de data asta, cred că avem nevoie unul de altul, Sue Ellen. Pot să văd cît eşti de nefericită şi eu sînt singur şi vreau să găsesc pe cineva pe care să-l iubesc şi care să mă iubească. Trebuie să ştii că într-adevăr cred ceea ce spun.

— Ştiu, murmură ea.

Nici unul din ei nu-l văzu pe J.R. ieşind din casă şi începînd să coboare colina, spre ei.

— Nu știu, îi spuse ea lui Dusty. Totul e atît de nou, de dificil. Trebuie să-mi dai timp.

— Cît timp vrei, sau ai nevoie.

Vocea lui J.R. spintecă atmosfera clipei, ca o lamă ascuțită.

— Timp pentru ce ? Mai precis, ce plănuiești în spatele meu ?

— Oh ! J.R. !

— Chiar așa, scumpo. Iubitul tău soț. Cred că-i timpul s-o ștergi, cowboy. Nu mai ești binevenit la Southfork.

Dusty își ținu cumpătul.

— Se spune că ești un dur, Ewing, dar nu chiar așa de dur cum îți place să crezi. Dacă o să i se întîmple ceva lui Sue Ellen, n-am să mă port cu mănuși. Sînt sigur că m-ai înțeles.

— Vezi-ți de drum, Farlow, pînă nu pun să te mături de aici.

Dusty zîmbi posac.

— Nu încerci să faci tu asta, Ewing ?

— Oh, Dusty, te rog, spuse Sue Ellen. Te rog, fără scandal.

— Cum zici tu, Sue Ellen. A fost o plăcere să vorbesc cu tine, să te cunosc. Ewing, voi fi mereu pe-aici. Apoi, se întoarse și plecă.

J.R. o luă pe Sue Ellen de încheitura mîinii și o conduse în casă, sus, pe scări.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea.

— Fă o scenă acum, scumpo, și termin cu tine. Și n-o să-ți placă metodele mele.

— Unde vrei să mă duci, J.R. ?

El se opri în fața ușii de la camera lor.

— Vai, păi chiar aici, scumpo, în dormitorul nostru. Unde altundeva ? Deschise ușa și o împinse înăuntru, intrînd după ea. Ea se răsuci, întorcîndu-se cu fața la el.

— Orice ai avea în minte, renunță, J.R. Nimic din ce-ai face n-o să țină.

— Vreau să-ți văd zîmbetul, iubito. Același zîmbet pe care-l adresai văcarului. Vino-ncoace, scumpo, hai s-o facem acum.

— Du-te dracului !

Cu o singură mișcare iute, o apucă de partea din față a bluzei și o trase spre el. Ea se luptă, dar nu fu capabilă să se elibereze.

— Lasă-mă ! Pleacă !

El o trînti în pat. Pe moment, Sue Ellen nu realiză ce se întîmpla apoi își dădu seama de intențiile lui.

— Nu, J.R. Du-te dracului, blestematule, nu !

— E așa greu de făcut ? La urma urmelor sînt soțul tău, pe care l-ai iubit mult și ai jurat să-l iubești, să-l onorezi și să i te supui. Sigur că asta îmi garantează anumite privilegii. Cel puțin aceleași privilegii pe care le are și cowboyul ăla.

— Poți să te duci dracului...

Rîsul lui fu gol și rece. Cu o mînă o imobiliză, iar cu cealaltă îi smulse bluza.

— Dumnezeule, nu ești cam îndrăzneață ? Nu porți sutien, iubito ? Ce-o să zică lumea ? O strînse de sîni și ea gemu de durere. Cum s-a bucurat domnul Farlow de sînii tăi ? A apreciat ce bucățică ești ? Cea mai frumoasă fată din sudul Texasului. Cît a văzut văcarul, Sue Ellen ? Cît de mult te-a folosit ? Cît, Sue Ellen ? Cît ? Cît ?

Ea scăpă din strînsoare, rostogolindu-se pe podea și ridicîndu-se imediat în picioare, începu să fugă. El o urmări.

— Închipuie-ți doar că eu sînt el. Închipuie-ți și vezi dacă asta n-o să-ți schimbe sentimentele, dorințele. Închipuie-ți și bucură-te de ce am de gînd să fac cu tine.

J.R. se repezi spre ea și ea îl lovi cu genunchiul în pîntece. El se îndoi de două ori, gemînd. Sue Ellen îl plesni cît putut de tare peste față.

— Ești dezgustător, J.R.

El se tîra în genunchi, gemînd și abia ținîndu-se de durere.

— Ai nevoie de o femeie, J.R.? Du-te și caut-o pe Kristin. Va fi bucuroasă să-ți satisfacă poftele, sînt sigură de asta.

J.R. se forță să se ridice în picioare.

— Ai dreptate. Va fi bucuroasă și va fi cu mult mai bună la pat decît ai fost tu vreodată. Am pierdut destul timp cu tine.

Și ieși ca o furtună din dormitor. Sue Ellen rămase în urmă, plîngînd încet.

Doamnelor și domnilor, cîștigătorul premiului, ca cel mai bun cowboy la cel de-al cincisprezecelea rodeo anual Ewing, steaua spectacolului din acest an, este Dusty Farlow!

PARTEA A III-A

MISS ELLIE

— 8 —

— Te plictisesc, doctore ?

Doctorul Ellby, psihiatrul lui Sue Ellen, era așezat confortabil în scaunul lui de salon, din piele neagră și lemn de trandafir, cu picioarele odihnindu-i-se pe canapea, făcînd din cînd în cînd cîte o observație cu un pix, pe niște foi dintr-o mapă galbenă. De la locul ei, de pe divanul de terapie, Sue Ellen nu putea să-l vadă. Dar îi putea auzi respirația greoaie, întotdeauna regulată, ca un contrapunct sibilant la necazurile ei emoționale. Îi vorbise nenumărate minute fără să se întrerupă și deodată tăcu ; și tăcerea o apăsa ca un capac opresiv, izolînd-o de orice formă de viață. Inclusiv de doctorul Ellby.

— Da, spuse ea insitent. Te plictisesc ?

— Plictisești oamenii, în general, Sue Ellen ?

Vocea lui era cultivată, clară, fără accent, ca a unui crainic de la radio. Nimic prin care să-i poți identifica începutul, nimic care să-l marcheze, să-l caracterizeze ca ceva diferit sau special, obișnuit sau unic. Doar că era acolo — se gîndi ea — și eterna lui respirație greoaie.

— Nu mi s-a plîns nimeni.

— Şi totuşi crezi că mă plictiseşti pe mine.

— Doar am întrebat.

— De ce crezi că mă plictiseşti ?

— Pui o întrebare, primeşti o întrebare. Presupun că asta-i o tehnică profesională. Asta-i tot ce urăsc cel mai mult la tine, doctore. De fapt, nu, cred că nu e chiar aşa. Nu te urăsc. Cum aş putea s-o fac cînd rămîi un cifru pentru mine. Trebuie să existe un motiv care să te supere, asta nu-i ceva care se poate întîmpla într-un gol.

— Într-o oarecare măsură, ai dreptate.

— Dar nu pe de-a-ntregul, spuse ea, cu vocea muiată în sarcasm.

— Nu pe de-a-ntregul, recunoscu el, cu franchețe. Poţi experimenta o emoţie fără să ştii întotdeauna de ce, sau să trebuiască s-o justifici.

— Presupun că ai dreptate. Totuşi, sînt convinsă că unii dintre pacienţii tăi trebuie să fie mult mai interesanţi pentru tine decît mine.

— De ce crezi asta ?

— Soţul meu zicea că dintre toţi psihiatrii din Dallas ai fi primul care ai încerca să te culci cu mine.

Respiraţia lui nu-şi schimbă nici tempoul, nici intensitatea.

— Aşa crezi ?

— Nu ştiu ce să cred.

— Crezi că ar fi o practică adecvată din punct de vedere psihiatric pentru un doctor să se culce cu pacienţii lui ?

— Îmi închipui că ar complica cumva lucrurile.

— În ce fel ?

Ea se ridică brusc în poziţie şezînd.

— Ah, iată-te ! Încep să te recunosc. Eşti acelaşi cu cel care respira aşa de regulat în spatele meu ?

— Simți atît de multă ostilitate față de mine, Sue Ellen ?

— Mai multă decît aș putea exprima.

— Nu vrei să-mi spui de ce ?

— Ba da. Pentru că n-ai accent.

Spre surprinderea ei și el păru surprins într-un fel.

— N-am accent ?

— Da. Și cei ca tine trebuie să aibă un accent vienez, o barbă grizonantă și să folosească pahare cu margineu aurită. La modul ideal, ar trebui să fii scund și îndesat. În loc de asta ești înalt și chipeș și vorbești ca Walter Cronkite. Asta dărîmă o fantezie freudiană perfectă.

El consemnă ceva pe mapă.

— În legătură cu ostilitatea ta — e din cauză că n-am încercat să te seduc ?

Un hohot de rîs izbucni din ea.

— Nu vreau să fiu sedusă. Nici de tine, nici de altcineva.

— Nici chiar de soțul tău ?

— În special de soțul meu. Aș vrea să beau niște apă.

El făcu un gest cu mîna.

— Servește-te.

Ea se îndreptă spre biroul lui, conștientă că el îi studia fiecare mișcare, și-și turnă apă dintr-o carafă. Sorbi și puse paharul la loc.

— Dacă ai fi un gentleman vienez mi-ai fi adus tu apa în loc să mă trimiți să mă servesc singură.

— Chiar vrei să-mi comentezi manierele ? N-ai vrea să-mi spui la ce te gîndești, de fapt ?

— Mintea mea e goală.

Se întoarse pe canapea și se așeză picior peste picior, evitînd să-l privească pe Ellby în ochi. Apoi adăugă :

— Complet goală.

— Crezi că asta e posibil ?

Eu închise ochii și-i apăru imaginea lui Dusty Farlow. Zîmbea, cu brațele deschise, chemînd-o spre el. Sue Ellen își deschise ochii, fără să privească la Ellby.

— Am întîlnit un bărbat...

Urmă o lungă tăcere.

— Pe cine ai întîlnit ?

— E doar un cowboy obișnuit.

— Te deranjează asta, inferioritatea lui economică și socială ?

— Nu este în nici un fel inferior.

— Ai vrea să-mi explici ?

— Familia lui este posesoarea unui ranch foarte mare. De drept, și el este foarte bogat. Dar trăiește ca un văcar obișnuit, un vagabond pe la rodeo-uri.

— Ce crezi de asta ?

— Nu-i o grozăvie, într-adevăr. Nu știu, de fapt, de ce ți-am vorbit despre el. Ce vrei să știi despre omul ăsta ?

— Ce ți-ar place să-mi spui ?

— La naiba cu întrebările tale !

Sue Ellen își punea picioarele unul peste altul și le desfăcea iar. Gîndindu-se la Dusty, simți cum o slăbiciune îi cuprindea mijlocul și coborî între coapse. Își umezi buzele.

— Abia îl cunosc. Nu-s prea multe de spus. Am vorbit cu el la o cafea și la rode-ul Ewing. De fapt, am vorbit destul la rodeo. De fapt am fost în fiecare zi la cafeneaua din Braddock, sperînd să-l întîlnesc. Nu știu de ce.

— Nu știi de ce ?

— Cred că voiam să-l văd. Totuși, mi-era frică să-l întîlnesc. Are asta vreun sens ? El vrea să mă vadă.

Sue Ellen se sculă și începu să se plimbe prin cameră.

— De fapt, ce simți ?

— Ce ? Oh, da, cred că-mi place. Sînt flatată. Dar la urma urmelor sînt o femeie căsătorită.

— Asta te face să te simţi imorală ?

— Mă face să mă simt — oh, la naiba, nu înţelegi ? El vrea să se culce cu mine. Vrea să facem dragoste. Vrea să devenim intimi în orice fel posibil.

— Şi cum te simţi ştiind asta ?

Ea scutură din cap, se aşează la loc, apoi se ridică iar în picioare şi se lăsă din nou pe marginea divanului, aranjîndu-şi fusta peste genunchi.

— Mă simt frigidă. Complet îngheţată pe dinăuntru. N-am nici o dorinţă pentru sex.

— În cazul ăsta, n-ai probleme, nu-i aşa ?

— El m-a făcut să-mi amintesc că sînt femeie, o fiinţă umană cu dorinţe omeneşti.

— Atunci simţi ceva pentru bărbatul ăsta ?

— Nu credeam că voi mai simţi vreodată ceva.

— Intenţionezi să-l mai vezi ?

— Crezi că ar trebui să-l văd ?

— Tu ce crezi ?

— Nu ştiu. Mă simt confuză. Mi-e frică. Mă gîndesc tot timpul la el. Fantazez — îţi dai seama ce înseamnă asta pentru mine, pentru o femeie ca mine ? M-am mîntuit în pat, astă-noapte, fiind alături de J.R. şi ascultîndu-l cum sforăie şi închipuindu-mi că alt bărbat e lîngă mine — Dusty — închipuindu-mi mîinile lui pe corpul meu, plimbîndu-se de-a lungul corpului meu, mîngîindu-mă, făcîndu-mă să-l doresc. Oh, la naiba, Ellby, spune-mi ce să fac !

— Se pare că nu eşti chiar aşa de dezinteresată de sex cum ai spus. Bărbatul ăsta, Dusty ăsta, se pare c-o să-ţi vindece rănile pe care le-ai suferit. E prima oară cînd ai pomenit de el, de fapt e prima oară cînd ai pomenit de un bărbat, prima oară cînd îţi exprimi un în-

terce sexual. Ce-ai zice de o relație extra-conjugală ? Te-ar ofensa ?

— Nu, dar se pare că l-ar deranja pe J.R.

— Tu nu ești J.R. Ai uitat de legătura ta cu Cliff Barnes, ce ți s-a întîmplat cînd te-ai hotărît să te lupți cu atîta ardoare ?

— Cred că Cliff nu era altceva decît o încercare de a-l lovi pe soțul meu, de a mă răzbuna într-o oarecare măsură. Dar cu Dusty e altceva.

— Altceva ? În ce sens ?

— Efectiv mă interesează persoana lui.

— Ești sigură ?

— Nu mai sînt sigură de nimic. Ce să fac ?

— Să fii întotdeauna Sue Ellen, cred. Singura persoană care poți fi.

Un sunet aspru izbucni din ea.

— Și cine este ea ? Ce este ea ?

— Ea, spuse el, ridicîndu-se și indicînd sfîrșitul orei, este aceea pe care încercăm s-o descoperim, nu-i așa ?

Cliff Barnes îi ură bun venit lui Alan Beam în biroul lui, îl pofti să ia loc și îl evaluă din priviri pe tînărul avocat : era chipeș, subțire, smead, cu ochi strălucitori, inteligenți, care-i întîlniră pe ai lui, o idee cam ficși, o metodă deja exersată, destinată să impresioneze și să ascundă, dacă nu să înșele. Totodată, Cliff fu impresionat de disponibilitatea și aparenta lui sinceritate ; interesele lui păreau să fie cele ale lui Cliff ; sau cel puțin așa păreau la prima vedere.

— Am o situație foarte solidă la Smithfield and Bennett, spuse Alan în scopul de a-și mări importanța și a-și justifica venirea acolo. Nu m-aș fi agitat dacă n-aș fi știut că o să renteze, că o să fie atît în folosul tău cît și

într-al meu. Cred într-adevăr că poţi să candidezi pentru o funcţie publică şi să cîştigi.

Cliff se dădu pe spate în scaunul lui, cu bărbia sprijinită în degetele încrucişate, privindu-l pe Alan.

— Am auzit despre mica ta încurcătură cu J.R., la Southfork.

— M-a făcut să cad rău, cînd nu era nici un motiv pentru asta. Cînd nu puteam să mă apăr. Nu pot să uit asta. Cine ţi-a povestit incidentul ?

Cliff dădu din umeri.

— Cea mai bună dintre surse, din punctul meu de vedere. Tatăl meu era acolo, a văzut şi a auzit totul şi Digger are mai multe motive ca noi toţi, să-i urască pe Ewingi.

— O.K., deci ştii ce s-a întîmplat. Ştii că am terminat-o cu J.R.

— Şi vrei să te răzbuni pe spinarea mea ?

Alan respiră adînc.

— În parte, da. Dar nu e aşa de simplu. Sigur că vreau să-l rănesc pe J.R., să-l rănesc adînc. Îmi închipui că tu eşti acela care poţi pune degetul pe rană. Ştiu despre lucrătura ta în O.L.M., despre felul în care deja ai lovit întreprinderile Ewing. Dar nu ai făcut decît să întăriţi taurul. Acum ştie cum să împungă. Cred că tu i-ai putea provoca totuşi o rană mortală. Cred că ai putea să faci să curgă sînge.

— Cum anume ?

— Nu-i destul să te răzbuni. Trebuie să şi profiţi cu ceva din asta.

— Spui că ai o poziţie solidă la Smithfield şi Bennett.

— Am adunat doar şaizeci de mii pînă acum, dar în cîţiva ani vor fi poate o sută de mii. Sînt un foarte bun avocat, Cliff, foarte bun cînd vreau să fac ceva. Bun la orice vreau să fac. Pot fi bun şi pentru tine.

— Continuă.

— Îmi plac destul de mult banii, să nu mă înțelegi greșit. Dar sînt destul de tînăr și de ambițios ca să țin să-mi fac o poziție solidă în societate.

— Și cum intenționezi să ți-o faci ?

— Remorcîndu-mă la o stea, la o stea care strălucește în cea mai înaltă parte a cerului.

— Te referi la mine ?

— Da, domnule.

— Se pare că ai uitat doar un lucru — nu alerg după o funcție publică. Îmi place munca pe care o fac acum.

— Bineînțeles că-ți place. Și ăsta e unul din motivele pentru care am venit la tine. Sînt mulți care se agită, fac zgomot despre cît de mult vor să-i ajute pe oameni și nu realizează nimic. Tu ești diferit.

— Cum așa ?

— Ești dedicat cauzei, sincer. Mai ești și competent. Cînd spui că vei face ceva, faci. Dar...

— Dar ?

— Dar ești blocat de o slujbă care te limitează. Sigur că poți să-i sîcîi cînd și cînd pe Ewingi, dar dacă continui să lucrezi la O.L.M., nu-i vei învinge niciodată. Sînt prea bogați, prea puternici, au prea multe relații ca să te dărîme, să-ți pună piedici, eventual să te elimine din afaceri.

— Și iată-ne drept la biroul electoral.

— Da. Tu lupți pentru ceea ce vrea electoratul din regiunea noastră. Oamenii te onorează cu încrederea lor, cred în tine. Te vor vota. E firesc, Cliff. Candidează pentru Congres. Dă-i drumul mișcării Barnes.

— Nu.

— De ce nu ?

— Tu ai spus-o. Sînt competent. Dacă fac ceva, vreau să cîștig. Dacă voi candida, va trebui să fiu convins

că voi fi ales. Nu cred în cauze pierdute. Nu vreau să învăț să pierd. E dureros să pierzi, și nimic nu mă va împiedica să evit asta.

Alan zîmbi.

— Nu vreau să pierdem, nici unul dintre noi. Uite, odihnește-ți ochii pe lista asta cu indivizi și organizații pe care deja i-am aliniat să militeze pentru tine. Și asta într-un timp foarte scurt, cu personal și fonduri limitate. Îți spun eu, putem cîștiga.

Cliff își plimbă ochii pe listă.

— Sînt niște nume tari aici.

— Acum mă crezi ?

— Sînt flatat.

— Atunci, candidezi ?

— Ți-am spus — sînt impresionat. Ai lucrat bine.

— Asta-i doar începutul. Pornești mișcarea ?

— Încă nu.

Alan se opinti, căutînd un argument valabil.

— Pot face să fii ales în Congres.

— Pentru asta e necesar mai mult decît cîteva nume pe o listă. Trebuie voluntari, organizare, bani.

— Pot să le adun pe toate.

— Cînd ai s-o faci, voi ști că poți s-o duci la capăt.

— Atunci, n-ai să mă oprești ?

— Nu, spuse Cliff încet, n-am să te opresc.

Fața lui Alan se lumină de un zîmbet larg.

— De încurajarea asta aveam nevoie. Cred în tine, Cliff Barnes, și vreau să te fac învingător. Vreau să te plasez pe unul din culoarele centrale ale puterii.

— Cu tine alături, la dreapta mea ?

— Tot timpul drumului, Cliff. Pînă la capăt.

— 9 —

Într-o cameră separată din Spitalul Memorial din Dallas, Pam o urmărea cu privirea pe Miss Ellie, care scotea lenjeria de noapte dintr-o geantă de pe pat și o aranja în dulap.

— Pam, nu trebuia să vii aici. Nu vreau să întîrzii la slujbă.

— Am vorbit cu Liz. Mi-am luat o zi liberă.

— Nu trebuia. Nu-mi fac decît niște teste. Și-mi scot chistul. Nimic mai mult.

— Miss Ellie, știu că nu e doar asta. Și chiar dacă ar fi doar atît, vei rămîne peste noapte la spital. Nu crezi că ar trebui să-i spui lui Jock ?

— Cinstit, nu.

— Aș putea să-i telefonez în numele tău.

— Te rog, nu fă asta, Pam.

— N-o voi face, dacă tu nu vrei. Dar cum vrei să petreci o noapte în afara Southforkului fără ca Jock să știe că ești la spital ? Omul o să fie negru de supărare. N-ar trebui să-i telefonezi ?

— Pam, mă bucur că-ți pasă de binele meu și al lui Jock. Și te iubesc. Dar în ceea ce privește dacă îi spun sau nu soțului meu — ei, bine, dragă Pam, nu-i treaba ta.

Pam zîmbi vag :

— Îmi pare rău. Numai că mă simt foarte apropiată de tine, așa că, la urma urmelor, cred că-i și treaba mea.

Ochii lui Miss Ellie luciră mînios.

— Pam, nu te băga !

Pam scuturâ din cap.

— Nu pot să cred că te-ai putea gîndi că Jock nu ar fi alături de tine într-o situație ca asta.

— Ceea ce crezi tu acum n-are nici o importanță și nu va avea consecințe. Trebuie să hotărăsc singură ce trebuie să fac și ce nu trebuie să fac.

Înainte ca Pam să poată răspunde, intră o soră.

— Doamnă Ewing, am vrea să începem procedurile de test.

— Voi fi gata într-o clipă. Nora mea tocmai pleca.

Miss Ellie o fixă pe Pam cu o privire hotărîtă și tînăra femeie, după o scurtă ezitare, plecă. Pe coridor, se opri lîngă un telefon cu plată și formă un număr. Cîteva apeluri și auzi : „Ewing Oil".

— Cu Bobby Ewing, vă rog.

Apoi, se auzi vocea familiară a secretarei :

— Ewing Oil, birourile executive.

— Connie, sînt eu, Pam. Bobby e acolo ?

— Un moment, doamnă Ewing.

Miss Ellie, îmbrăcată cu un halat de spital stătea pe marginea patului cînd apăru doctorul Danvers, împreună cu un alt medic.

— Ellie, acesta este doctorul Mitch Andrus. El va efectua procedura chirurgicală. Doctorul Andrus este un medic excelent, experimentat.

— Sînt sigură că este, răspunse Ellie.

Se simțea foarte nervoasă, aproape să-și piardă controlul. Ochii îi alergau de la unul la altul.

— Doamnă Ewing, spuse doctorul Andrus, lasă-mă să încerc să-ți explic totul.

— Te rog.

— N-ar trebui să-l așteptăm pe Jock ? întrebă doctorul Danvers.

— Nu-i necesar, răspunse ea repede. Dă-i drumul, doctore.

Danvers păru surprins.

— Ești sigură ?

— Foarte sigură. Te rog, spune-mi ce trebuie să faci.

Andrus îi răspunse cu detașare profesională.

— Porțiunea cu chistul o vom scoate și vom da o parte din ea la testul pentru cancer. Cînd vor sosi rezultatele, vom ști cum să procedăm.

— Asta înseamnă, spuse Miss Ellie, cu o voce scăzută, gîtuită, că este o șansă să n-am nevoie de o intervenție chirurgicală majoră. O mastectomie.

Danvers replică :

— Ellie, chiar dacă descoperim o tumoare, poate să nu fie canceroasă.

— Vom face totul foarte bine, spuse Andrus. Vom trimite tumoarea la laborator chiar cînd vei fi încă pe masă. Rezultatul va sosi imediat.

— Ellie, spuse Danvers, totuși este un lucru despre care aș vrea să discutăm. Dacă descoperim ceva malign, poți să te pronunți și pentru altceva decît pentru mastectomie. Pentru lumpectomie — adică doar pentru eliminarea tumorii. Aceasta va fi urmată de un tratament special cu radiații. Avem tot mai multă experiență în asta și...

— Nu, spuse Miss Ellie. Nu vreau asta. Dacă trebuie, dacă din punct de vedere medical asta este indicat, procedați la mastectomie.

Andrus dădu din cap.

— Știu că e greu pentru dumneavoastră, doamnă Ewing, dar cred că un pacient trebuie să cunoască totul, fiecare posibilitate.

— Începeți, vă rog.

— Voi proceda la ceea ce se cheamă o modificare radicală. Voi înlătura mușchii, lucru care va face ca mai tîrziu să-ți poți folosi mai bine brațul. Trebuie să elimin toți nodulii limfatici.

— E-n regulă, spuse ea, cu voce scăzută.

Danvers vorbi :

— Ellie, cam în șase luni, depinde de cum vor evolua lucrurile, voi aranja să ai un sîn de plastic, pentru înlocuire.

— O să mă facă ca nouă, Harlan ?

— Nu chiar. În zilele noastre au succes. Sînt importanți din punct de vedere psihologic.

— Nu mai trebuie să mai știu nimic ?

— Doar un singur lucru, spuse Danvers. Dacă va trebui să procedăm la o mastectomie, n-ai vrea să mai stăm puțin cu tine, să discutăm mai întîi și să-ți dăm posibilitatea să te mai gîndești ?

Ea aproape că rîse de naivitatea întrebării.

— Nu are rost. Numai la asta m-am gîndit în ultimele săptămîni.

Danvers îi întinse niște formulare.

— Am nevoie de semnătura ta, Ellie.

Ea dădu din cap, fără să spună nimic. Semnă la capătul diferitelor formulare oficiale. I le dădu înapoi lui Danvers, care îi reținu mîna pentru o clipă lungă. Zîmbi încurajator și părăsi camera cu doctorul Andrus.

După un minut sau două, Miss Ellie se îndreptă spre dulap și-l deschise. O oglindă mare era montată pe spatele ușii dulapului. Își desfăcu halatul, își descheie cămașa de noapte, și-și studie corpul. Era greu să-ți închipui că pieptul ei încă ferm și aproape tînăr putea fi atacat de boală. Nu mai era tînără, dar era încă mîndră de felul în care i se menținuse corpul, de pielea netedă și carnea tare. Își aminti de cîte ori se bucurase Jock privind-o goală, își exprimase bucuria pe care i-o oferea corpul ei puternic și suplu, plăcerea pe care o găsea în el. N-o auzi pe infirmieră intrînd în încăpere.

— Oh, doamnă Ewing, îmi pare rău...

Miss Ellie se întoarse :

— Mă întrebam dacă voi mai fi vreodată aceeași. E o prostie ?

— Nu e deloc o prostie ! Pot face ceva pentru dumneavoastră ?

— Voiam doar să-mi amintesc...

Infirmiera se forță să-și mențină atitudinea profesională.

— Trebuie să vă pregătesc.

•

Ellie stătea întinsă în pat, singură în cameră, așteptînd. Încercînd să nu fie prea înspăimîntată, încercînd să nu se gîndească. În același timp își spunea că nu trebuie să părăsească viața, indiferent cît de crudă și nerezonabilă ar fi putut deveni. Atîta cît trăia, voia să rămînă conștientă și rațională, să știe ce i se întîmplă și ce simte. Voia întotdeauna să fie în cea mai mare măsură ea însăși, cea mai bună Ellie Ewing, dacă era posibil.

Jock intră în cameră.

— Miss Ellie, spuse el îngrijorat și cu vocea alarmată.

— Nu voiam să știi.

— Trebuia să-mi spui odată. Sînt soțul tău. Am dreptul să știu.

— Poate fi doar o operație insignifiantă. Sînt sigură că ți s-a explicat tot.

— Da, dar Bobby spunea că ești îngrijorată că vor descoperi cancer.

— Se poate.

— De ce nu mi-ai spus ?

— Mi-a fost frică să-ți spun.

Intră sora cu o infirmieră.

— Îmi pare rău, domnule Ewing. Trebuie s-o luăm pe doamna Ewing pentru operație.

Jock încercă s-o apuce de mînă.

— Ți-e frică ? De ce ?

Ea își retrase mîna.

— Dacă descoperă cancer, Jock — dacă e ceva rău — ai să mă părăsești cum ai făcut și cu Amanda ?

Jock îngheță, incapabil să se miște, să vorbească sau să se gîndească. Îi privi cum îi luau soția și se întrebă ce le rezervă viitorul.

— 10 —

Pam, Bobby, J.R. și Jock stăteau în sala de așteptare. Nerăbdători. Neliniștiți. Incapabili să susțină o conversație. Dorind să fie oriunde altundeva. Dorind să nu se fi întîmplat nimic din ce se întîmplase. Bobby își privi ceasul ; nu trecuseră nici cinci minute de cînd îl privise ultima oară. Pam se ridică și se așeză la loc. J.R. privea un punct fix din spațiu. Jock respira din greu.

— Mă duc să-i aduc lui tata niște cafea, spuse în cele din urmă J.R. și se îndreptă spre automatul de cafea, de la capătul coridorului.

— Nu vreau nici o cafea, mormăi Jock.

— O să te ajute să te calmezi.

— Nu vreau nimic, la naiba. Nu înțelege nimeni de aici englezește ?

— N-ar fi timpul să vină să ne spună ceva ? întrebă Pam. Cît e ora ? Își privi ceasul.

— Poate că cineva dintre noi ar trebui să telefoneze la ranch, spuse Bobby. Lucy trebuie să se fi întors de la școală pînă acum.

— Ai s-o necăjești, spuse Pam.

— Unde-i Sue Ellen, întrebă Jock, arțăgos. La naiba, J.R., de ce nu e nevastă-ta aia aici ? Doar și ea face parte din familie, nu-i așa ?

— Are oră de terapie azi.

— N-ar fi timpul să termine cu asta ?

— Cred că da.

Bobby îi întrerupse :

— O să telefonez la ranch de îndată ce aflăm ceva.

— Poate, spuse Pam, absentă, ar fi mai bine dacă m-aș duce acasă și aș vorbi cu Lucy. Cu Sue Ellen.

— Poate.

Sue Ellen își alergă calul pînă ce animalul, transpirat, începu să necheze și mușchii i se răsuciră sub piele. Îl îndreptă spre o vîlcea umbrită, și descălecă, permițîndu-i să se răcorească. Încerca să se stăpînească, să nu se gîndească, să nu anticipeze. Nimic nu se întîmplase la care să nu poată face față. Nimic. Nimic.

Peste un moment auzi un alt cal venind în vîlcea. Stătu pe loc, fără să reacționeze, și închise ochii. Auzi calul oprindu-se și nechezînd, îl auzi pe *el*, descălecînd fără zgomot.

— De aici pot să iau autobuzul spre Lubbock ? întrebă el moale.

Ea deschise ochii.

— Nu trebuia să-mi fi telefonat, Dusty.

— N-am avut de ales.

— Ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

— Nu pot crede asta. Oricum, ești aici. Și eu sînt aici. Se așeză lîngă ea, atent ca trupurile lor să nu se atingă.

— Asta e frumos.

— Asta e o nebunie.

— Poate. N-ai puțină nebunie în tine ? Nu te-ai gîndit vreodată să te cațeri pe Turnul de Reuniuni din Dallasul de jos ? Sau să escaladezi Turnul Eiffel ? Eu m-am gîndit.

— Nu m-am gîndit. Niciodată. Cred că sînt mult mai precaută decît tine.

— Bine, e-n regulă. Am să te învăț să te gîndești la astfel de lucruri. Am să te învăț să-ți tai legăturile care te țin atît de ferm legată de pămînt, am să te învăț să zbori liberă, atît de sus cît vrei.

— Dusty. Nu sînt pregătită pentru zbor. Abia învăț să merg.

— Știu că ai fost rănită.

— Nu doar o dată.

— Amintește-ți că l-am cunoscut pe soțul tău.

— Dacă ar fi vorba doar de el, m-aș fi putut descurca. Cine s-a fript cu ciorba suflă și-n iaurt. Mi-e frică încă de multe altele.

— Dacă vrei să-mi povestești, sînt gata să te ascult. Asta numai dacă crezi că trebuie. Te accept așa cum ești, asta-i tot ce contează pentru mine și totul mi se pare în regulă.

— Nu știu dacă sînt pregătită să am încredere în alt bărbat. Nu încă.

— Părăsește-l pe J.R.

— Am încercat o dată. M-a adus înapoi.

— De data asta ai să fii ajutată. Nu-i va mai fi așa de ușor să te aducă înapoi.

— Nu-l cunoști pe soțul meu. Găsește o cale să învingă orice bărbat care i-ar sta în drum. Cu un bărbat care i-a luat soția — Dumnezeule, nici nu-mi pot imagina ce ar putea să facă.

Dusty îi luă mîna într-a lui.

— Fizic vorbind, va descoperi că nu-s o pradă ușoară. Crede-mă, nu mă va putea învinge în felul ăsta. Și altfel

— ei bine, nu uita, am o grozăvie de bani în spate și dacă vreau, foarte multă putere. Și familia mea știe cum să și-o folosească.

— Liniștește-te, dragule. Ce te face să te gîndești că l-aș părăsi pe J.R. pentru tine? Anticipezi cam repede, mult prea repede, pentru mine.

— Nu ți-am spus să-l părăsești pentru mine. Dacă vrei să-l părăsești pentru orice motiv, te voi ajuta.

— De ce?

— Chiar trebuie să întrebi? Pentru că îmi pasă.

Ea privi în zare.

— Nu mă cunoști foarte bine. Sînt o snoabă și dacă lucrurile nu merg, pot deveni o stricată. Știi de ce m-am măritat cu J.R.? Voiam să am o parte din puterea, poziția și bogăția Ewingilor. Voiam condiția socială pe care numele de Ewing ar fi putut să mi-o dea.

El se dădu mai aproape de ea.

— Te aștepți să te cred că ești atît de rea?

— Da.

El o sărută. La început, fu rigidă, apoi, încet, buzele i se muiară, se despărțiră și îi acceptă limba, înconjurîndu-i gîtul cu brațul. Dar brusc, se trase înapoi. Fața îi era roșie și respira iute.

— Te rog, nu mai face asta. Nu acum, nu acum.

— Voi aștepta atît cît vei dori, pînă vei fi gata.

Ea se ridică în picioare și se îndreptă spre calul ei. Dusty o ajută să încalece.

— Te voi revedea curînd, Sue Ellen?

— S-ar putea să nu fiu niciodată gata, spuse ea, în timp ce se îndepărta, călare.

— 11 —

Lucy stătea singură pe patio. Cîteva cărți erau răspîndite pe masa din fața ei, dar ea renunțase la orice pretenție de studiu. Era clar că ceva rău se întîmplase. Nu era nimeni la Southfork : nici Bobby, nici Pam, nici J.R., nici Jock sau Miss Ellie. Și nici unul dintre servitori nu părea să știe unde plecaseră. Lucy se simți părăsită, singură, într-o lume altădată familiară, populată și care-i oferea siguranță. Se simți ca un personaj pierdut într-un peisaj straniu, sau pe o planetă dezolantă, lipsită de viață. Desigur, își spunea ea, astfel de idei erau absurde, prostești, de auto-compătimire. Totul din jur era viață : oamenii, vacile, puii. Chiar dacă pe căldura aceea teribilă puii de găină păreau să n-o mai ducă mult. Nici vitele nu scăpau de asta ; moartea era peste tot ; moartea de căldură, de deshidratare. Fîntînile erau secate, preria crăpa, încordată. Și ea era înfierbîntată, însetată, obosită și ar fi trebuit să se retragă la adăpostul sacru al aerului condiționat, în casă. Totuși, nu se mișcă.

Se gîndea la Alan Beam, cînd Pam coti și parcă lîngă mașina ei. Pam arăta proaspătă și frumoasă în fusta largă

cu model și bluza roz, cu brațele ei perfect rotunde dezgolite. Era o femeie frumoasă, una din cele mai frumoase pe care Lucy le văzuse vreodată. Lucy nu putea spera să ajungă vreodată atît de frumoasă ca Pam ; ea, Lucy, era drăguță, îndrăzneață, drăgălașă, toate la un loc. Dar frumoasă ? În nici un caz.

— Bună, Pam, spuse ea cu veselie forțată.

Pam plîngea.

— Sue Ellen e aici ?

— Nu e nimeni aici.

— Hai să intrăm în casă. Căldura asta e insuportabilă. Am ceva să-ți spun.

— Da, spuse Lucy fără să se urnească din loc. Apoi adăugă : Mă gîndeam și eu să intru în casă.

Luînd-o de mînă, Pam o conduse în camera de zi. Lucy se cutremură. Aerul rece o înfrigurase.

Pam își șterse ochii.

— Ia loc.

— E prea rece să stăm aici

— E vorba de Miss Ellie.

Lucy înțepeni în loc și ochii ei de un albastru strălucitor sclipiră fără să vadă, impenetrabili.

— De asta plîngi ?

Pam dădu din cap.

— Voiam să-ți telefonez, dar n-am putut. Trebuia să-ți văd fața.

— E moartă ?

— Oh, nu, nu. Nimic de felul ăsta. Doar că...

— Doar că tu plîngi, concluzionă Lucy, logic.

— Se operează.

— Se operează ?

Lucy nu-și tăiase vreodată nici pielița de la unghii. Operație. Un cuvînt străin, dintr-o limbă pe care n-o putuse niciodată înțelege.

Sănătatea era o constantă a vieții ei tinere. Doctorii erau o inconvenientă ocazională pentru exercitii fizice : nimic mai mult. Niciodată carnea ei nu suferise durerea, niciodată nu-și rupsese un os, nu-și scosese un dinte, nu suferise mai mult de trei zile de vreun virus. Operația presupune anestezie și transfer de sînge, tăiere, suferință, urîțenie și moarte. Nu înțelegea, și asta și spuse.

Pam începu din nou :

— Miss Ellie a fost îngrijorată de un nodul din sîn. Doctorul Danvers și alții la care s-a apelat sînt convinși că e un chist...

— Un chist ?

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Dar o operează ?

— Înlătură chistul, o precauție medicală. Mai bine precaut decît să ai necazuri.

Lucy găsi că toate astea erau prea alarmante ca să le poată înghiți.

— De ce — spuse teribil de agitată — de ce era bunica așa de supărată pe bunicul ? N-am văzut-o niciodată așa de indispusă. Asta era din cauză că bunica trebuia să meargă la doctor ?

— Nu știu. Nimeni dintre noi nu știe. Nu ne-a spus nimic.

— Atunci, să nu ne facem griji ?

Pam începu iarăși să plîngă.

— Nu știu. Am plecat de la spital înainte de a se fi terminat operația. Voiam să-ți spun chiar eu de asta. Voiam să fiu cu tine cînd vei afla.

— Sînt sigură că bunica se va face bine, că va fi totul în regulă. Perfect în regulă.

— Și eu sper. Dar noi toți trebuie să fim pregătiți.

— Pregătiți ? Lucy păli. Nu știu despre ce vorbești.

Nu vreau să mai aud nimic. Își duse mîinile la urechi. Nu voi fi ! strigă ea. Nu voi fi ! Nu voi fi *pregătită* !

— Pregătită ? Pregătită pentru ce ? Sue Ellen era aceea care pusese întrebarea, intrînd în camera de zi în hainele de călărie, cu fața plină de praf. E vreo convenție à la Boy Scout ? „Fii pregătit" nu e motto-ul de la Boy Scout ? Și încercă să zîmbească.

— Stai jos, îi spuse Pam, poruncitor.

— S-a întîmplat ceva rău ?

— E vorba de Miss Ellie. E la spital. Acum o operează...

— Oh, spuse Sue Ellen, alunecînd într-un scaun.

Jock, Bobby și J.R. erau singuri în sala de așteptare a spitalului. Cănile cu cafea din plastic de pe măsuțele joase erau pe jumătate golite și scrumierele pline cu mucuri de țigări. Jock își trecu degetele prin coama lui albă.

— Nu pot s-o înțeleg pe femeia asta, spuse el, a cincea oară în douăzeci de minute. Să se interneze într-un spital și să nu-mi spună o vorbă. Patruzeci de ani de căsătorie în care împărțim totul și să nu-mi spună o vorbă.

Bobby își ridică ochii. Fața lui era încordată, cu încrețituri la colțurile gurii lui frumoase.

— Tată, de ce nu ne-ai spus ce s-a petrecut între tine și mama ?

Jock se ridică în picioare și privi în depărtare.

— Nu-i nimic de spus. Cel puțin nu acum. Oh, la naiba, nu vreau să vorbesc despre asta. J.R. o poate face în locul meu, dacă vrea. Mă duc să mă plimb primprejur, să mai scap de încordarea asta.

Bobby se întoarse supărat spre J.R. :

— Ai știut tot timpul !

— Hai, potolește-te, frățioare. Era ceva confidențial, nu că m-aș fi eschivat.

— Văzînd cît ești de implicat, îmi vine greu s-o cred.

— O.K., uite de-a fost. Tata a fost însurat și a divorțat înainte de a o cunoaște pe mama.

— Nu cred !

— Așa e, Bobby. Și cînd i-a spus mamei, ea a explodat. Tata, să păstreze un secret ca ăsta de noi toți, atîția ani.

— E nevoie de ceva timp să te obișnuiești cu ideea asta.

— Și mie mi-a trebuit, spuse J.R. tărăgănat și gînditor.

Pe coridor, o soră se îndreptă spre Jock.

— Domnul Ewing ?

— Da, doamnă.

Simți că inima începe să-i bată mai repede. Frica i se adună în stomac într-un ghem gros și umed. Mîinile lui mari se înclestară.

— Eu sînt Jock Ewing.

— Doamna Ewing a fost adusă înapoi în camera ei și doctorul Danvers vrea să vă vorbească.

— Băieții mei sînt în sala de așteptare, spuse Jock. Vreți să le spuneți și lor, vă rog ?

— Da, domnule.

Și Jock se grăbi spre camera lui Miss Ellie. Intră precaut. Miss Ellie, palidă și întinsă pe spate în pat, era încă adormită de anestezie. În picioare, lîngă pat, stătea doctorul Danvers. Și el era palid și nervos.

— Care-i situația, doctore ? întrebă Jock.

— Bună, Jock.

— Harlan, cum se simte ?

Harlan își ridică ochii spre Jock.

— Ellie a avut dreptate.

— Dreptate.

— Mie frică că da.

— Malignă ? spuse Jock cu toată demnitatea de care se simți în stare.

— Da, Jock. Sînul ei era plin de chisturi — și cancerul era pe punctul să se declanșeze. Nu a apărut niciodată pe mamogramă.

— Ce tot vorbești ?

— A trebuit să efectuăm o mastectomie. Jock, cînd Elfie o să iasă de aici, va trebui să-i spunem..

— Să-i spunem ? întrebă Jock, fără să înțeleagă.

— Că a trebuit să-i tăiem sînul.

Jock se clătină ca lovit și doctorul întinse mîna să-l susțină. Lacrimi umplură ochii lui Jock și privi în jos, la soția lui care dormea. Cum va putea ea să trăiască așa ? se întrebă el.

Cum va putea ?

PARTEA A IV-A

CONTINUĂ GREȘEALA

—12—

Cu doar trei luni mai înainte, la secția de maternitate a Spitalului Memorial Dallas, era liniște. Cîțiva proaspeți tați își studiau vlăstarele recent născute, prin fereastra de la camera copiilor. O tînără care născuse de curînd, avînd o față zîmbitoare, venea tîrșîindu-și pașii de-a lungul coridorului, ținîndu-se de burta încă umflată, de parcă urma să se reverse în afară. Doi îngrijitori duceau o femeie pe un scaun cu rotile. O infirmieră mărșăluia vioaie, cu ifose de competență, de parcă urma să-și îndeplinească datoria medicală ; de fapt, se grăbea spre cofetărie, să-i aducă repede o cafea iubitului ei.

Alături, J.R. conversa cu doctorul David Roger.

— Cred că-l vom mai ține cîteva zile. Apoi vă vom trimite băiatul acasă, domnule Ewing. Printre altele, vom face tot ce putem ca să se simtă cît de bine posibil.

— Sînt sigur de asta, doctore. Știi cît de nerăbdători sîntem toți, în special nevastă-mea și cu mine.

— Am înțeles, domnule Ewing. Aveți încredere în noi. Acum, iertați-mă, sînt în timpul vizitei.

J.R. se îndepărtă și ochii îi căzură pe un ziar care zăcea pe scaunul din salon. Încruntîndu-se, îl ridică și citi titlul de pe prima pagină : IMPORTANȚI OAMENI DE AFACERI DIN DALLAS ELIBERAȚI PE CAUȚIUNE.

Înaintea textului era o fotografie a lui Jeb Ames și Willie Joe Garr, luată cînd părăseau închisoarea. Amîndoi păreau severi, serioși, de parcă mergeau la o întîlnire de afaceri, cu anumite planuri, numai ale lor. J.R. citi tot textul, devenind tot mai posomorît cu fiecare paragraf ; nu se bucura să-i vadă înapoi, în oraș — ar fi dorit să aibă o condamnare grea și de durată. Azvîrli ziarul la o parte ; o să aibă de furcă cu Willie Joe și Jeb cînd va veni timpul — și va veni, inevitabil.

Se întoarse la camera copiilor și o văzu pe Sue Ellen stînd în fața ferestrei. Într-un capot lung pînă la pămînt, de satin bleu, cu părul coafat cu grijă, cu fața îngrijit machiată, arăta mai tînără decît era și incredibil de frumoasă. Totuși, avea o paloare nedeslușită a pielii și a spiritului, ca și cum o parte esențială din ființa ei fusese irevocabil vătămată. J.R. veni în spatele ei, punîndu-i mîna pe umăr. Ea tresări.

— Vino, draga mea. E timpul să ne întoarcem acasă, la Southfork. Hai, îmbracă-te.

Ea continua să-l privească pe John — John Ross Ewing III. Copilul dormea liniștit în leagănul mic, de spital. Era sub greutatea normală, dar armonios și arăta bine.

— Mă auzi, Sue Ellen ? Mergem.

— Așa curînd ?

Vocea îi era pierită de parcă i-ar fi rămas prea puțin din spirit și forța de viață.

Luînd-o de braț, el o conduse înapoi, spre camera ei.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru copil. Doctorul a spus că e bine. În cîteva zile va veni acasă.

Ea îi dădu mîna la o parte.

— De ce să fiu îngrijorată ? Nu sînt îngrijorată. De nimic. Sînt sigură că se rezolvă totul pînă la sfîrşit. Totul.

Nici unul din ei nu-l observase pe bărbatul de la capătul coridorului, care-i privea retras. Cînd plecară, veni pe îndelete la fereastra camerei pentru copii şi-l examină pe micuţul John. Aşa cum era convins, Cliff Barnes privea la propria lui carne si la propriul lui sînge. La propriul lui fiu.. Şi ar fi vrut ca lumea să ştie asta.

Păşunea Braddock era o mare de verdeaţă, întinzîndîndu-se pe fondul clar şi albastru al cerului, la orizont. O jumătate de duzină de cowboy călări conduceau lin, dar ferm vacile şi viţeii lor, împreună cu cîţiva juncani şi tauri, de la marginile păşunii spre un ţarc în care se aflau deja o duzină de vite care fuseseră alese. Călare, lîngă ţarc, Jock examina animalele care intrau. Arătă spre un viţel.

— Asta ! ceva nu-i în regulă cu el. Separaţi-l şi hai să-l examinăm.

Un cowboy cu un lasou în mînă prinse viţelul şi-l despărţi de mama sa. În acelaşi timp, Bobby veni călare, oprindu-se lîngă Jock.

— Am auzit ce-ai spus. Am descoperit o vită moartă la sud de Braddock în dimineaţa asta.

Jock se încruntă.

— Asta nu-i bine.

Cowboyul strînsese lasoul în jurul gîtului viţelului şi cu ajutorul unui alt văcar, trînti animalul la pămînt. Jock se apropie, călare, să-l vadă mai de aproape.

— Asta-i, spuse el cu dezgust. La naiba, vom avea o epidemie dacă nu luați repede măsuri.

Ray Krebbs venea călărind, conducînd trei vaci cu viteii lor înainte.

— Sînt sănătoși ? întrebă Bobby.

— Îmi pare că e o epidemie, replică Ray. Cei mici sînt infectați.

— La naiba, murmură Jock.

În țarc, un cowboy ungea vițelul cu o alifie.

— O.K., îi spuse Bobby lui Ray. Primul lucru pe care-l avem de făcut de dimineață e să începem să călărim prin pășune și să verificăm turma. Vreau să examinăm fiecare animal.

— O vom face, Bobby.

Jock spuse :

— Toți ăștia pe care i-am cumpărat de la Little Horn ne dau bătaie de cap.

— N-avem ce-i face, spuse Ray. S-a făcut.

O mișcare de-a lungul drumului îi atrase privirile.

— Vine o mașină.

Recunoscură pe dată Mercedesul lui J.R. Un Ewing 3, cum era cunoscut în tot ranchul. Un zîmbet larg străbătu fața lui Jock. Își puse calul în mișcare și galopă spre drum, cu Bobby după el. Își fluturară pălăriile în aer strigînd în semn de salut. Din locurile lor, cowboyii începură să facă cu mîna și să strige.

În mașină, Sue Ellen nu părea să fi auzit sau să fi văzut ceva. Lîngă ea, J.R. se încruntă.

— Iată-i pe tata și pe Bobby.

Își încetini Mercedesul, ca să oprească.

— Băieții par bucuroși să te vadă, Sue Ellen. Se bucură că te întorci. Hai să coborîm și să-i salutăm, scumpa mea.

— N-am chef de asta

— Dar ei se așteaptă la așa ceva.

— Sînt prea slăbită. Aş vrea să mă întind puţin.

Pe moment, el nu ştiu ce să facă. Apoi, acceleră din nou şi porni.

Pe marginea drumului, Jock şi Bobby îi priveau cum pleacă.

— Ei bine, spuse Jock, nu-i cam ciudat ? Mă întreb dacă nu s-a întîmplat ceva rău.

Bobby nu-i răspunse ; tăcea şi îşi punea în sinea lui aceeaşi întrebare.

Ranch Lounge era îngrămădit într-un colţ al unei clădiri din partea comercială a Dallasului, una din acele cîrciumi cu pretenţii, bună numai să te sece de bani, pe care o puteai găsi în orice oraş mare din Statele Unite, fără să le poţi deosebi între ele. Cea mai mare parte a clienţilor arătau la fel, erau îmbrăcaţi şi vorbeau la fel ; gîndeau la fel şi se simţeau bine unul cu altul. În lumina abscură bărbaţii beau cu nevestele altora, femei pretenţioase şi bine îmbrăcate conversau intim, tineri îşi făceau relaţii amoroase care durau o viaţă sau o noapte. Pam Ewing şi fratele ei, Cliff Barnes, stăteau într-un ungher îndepărtat, aplecaţi deasupra unui sfeşnic care ardea cu flacără potrivită într-un suport mexican, lucrat manual. Pentru cineva care i-ar fi văzut întîmplător, ar fi fost evident că nici unul din ei nu era în apele lui. Pam bătu cu degetul în pahar.

— Nu înţelegi ce se întîmplă cu Sue Ellen acum pentru că n-ai văzut-o în fiecare zi, ca mine.

Vocea ei era dură, inflexibilă, iar faţa hotărîtă.

— A fost bolnavă dar şi-a revenit.

Cliff făcu semn chelneriţei să le mai aducă un rînd de băutură.

— Am băut destul, spuse Pam.

El n-o luă în seamă.

— Copilul acela e al meu.

— Nu poţi fi sigur de asta.

— Sînt sigur, şi la fel de sigură e şi Sue Ellen. Şi tu. Şi J.R., lua-l-ar dracu' !

— Trebuie să-i dai timp. Timp şi şansă să se reculeagă, să-şi limpezească gîndurile.

El mîrîi.

— O iubesc.

— Atunci ai s-o înţelegi, ai să fii bun cu ea, plin de compasiune.

— Vreau să-mi văd fiul.

— Ştiu ce simţi, Cliff.

— Mă îndoiesc.

Pam continuă, de parcă el n-ar fi răspuns nimic.

— Nu-mi place ce s-a petrecut, dar eşti fratele meu. Pot încă să fiu de partea ta.

— Atunci ai să mă ajuţi.

Ea îşi strînse fălcile. Era pe faţa ei frumoasă aceeaşi hotărîre încăpăţînată care se vedea şi pe faţa fratelui ei, poate cu o forţă care lui îi lipsea.

— Trebuie să-ţi aminteşti, Cliff, că nu doar tu contezi aici. Sau copilul. Gîndeşte-te la Sue Ellen, la ceea ce simte ea acum. Prin ce trece. Emoţional, e răvăşită. E ca şi cum ar merge pe sîrmă. Orice distragere a atenţiei, cea mai mică tulburare cu siguranţă o va face să cadă.

— Nu cred că înţelegi, Pam. Pot s-o ajut. Mă iubeşte şi eu de asemenea. Sînt hotărît...

— Mergi înainte pe calea asta şi ai s-o aduci exact înapoi, la sticlă, dacă nu ai grijă.

— Acum cîteva luni, spuse el cu amărăciune, voia să vină la mine. Să rămînă cu mine. Trebuia s-o las.

— Poate că trebuia. Poate că multe s-ar fi putut evita dacă ai fi lăsat-o. Dar nu ai făcut-o.

— Am încercat doar să fac ce era mai bine pentru ea.

— Vrei să spui ce era mai bine pentru cariera ta. Nu-i așa, Cliff ?

Înainte ca el să poată răspunde, chelnerița aduse băuturile. Goli scrumierele și plecă.

— Așa cum e acum, nu e bine, Pam, spuse el, stăpînindu-se. Îl cunoști pe J.R., știi cum este...

— J.R. are un rol în viața noastră, a tuturora. Dar de data asta, hai să-l lăsăm. Acum, la sfîrșit, acceptă-ți responsabilitatea pentru propriile acțiuni, pentru propria-ți viață.

El dădu peste gît jumătate din pahar și-și aprinse o țigară.

— Nu mai contează acum nimic din ceea ce aș fi putut face.

— Atunci, ce contează, după tine ?

— Că o iubesc pe Sue Ellen. Că o vreau. Că vreau să se știe că Micul John e copilul meu.

— Te previn, Cliff...

Cliff făcu un gest expeditiv cu mîna.

— Haida, de, Pam, nu poți să crezi că-i e mai bine cu monstrul acela de bărbat pe care și l-a luat decît cu mine.

— Exact asta cred.

El își țuguie buzele.

— Bine se mai simte frate-tu cînd află ce gîndește într-adevăr sora lui despre el.

— Te iubesc foarte mult, Cliff. Dar te cunosc foarte bine. Ești egoist și tot ce faci, faci doar ca să-ți folosească ție. Nu-i vei face bine nici lui Sue Ellen, nici copilului. Sînt convinsă de asta.

El dădu pe gît ce-i mai rămăsese din băutură, apoi o fixă cu o privire rea.

— Nimic din ce spui nu va schimba ceva. Sînt hotă-

rit. Îi vreau pe amîndoi şi-i voi avea, indiferent ce va trebui să fac pentru asta.

Pam se simţi adînc tulburată. Ştia că în dorinţa lui perversă de răzbunare contra Ewingilor, era capabil de orice faptă, indiferent cît de iraţională. Cumva, intenţiona să-l facă să vadă adevărul. Dar cum?

La Southfork, pe patio, Lucy era împreună cu două din prietenele ei de la şcoală, Wanda, o roşcată, şi Sherrill, o brunetă frumoasă şi focoasă. Erau toate trei preocupate cu studiul unui catalog şi a unor liste. Din cînd în cînd îşi notau ceva pe hîrtiile ce le aveau în faţă.

Lucy rumega gînditoare capătul unui creion lung, maro.

— Dacă aş putea sări numai peste cursul ăsta de istorie, cugetă ea. Aş avea după-amiezile complet libere ca să mă antrenez pentru liderii veseliei.

— Acum eşti cea mai bună din grupă, spuse Wanda. Ai reuşit mai bine ca noi toate.

Sherrill oftă şi se întinse.

— De ce trebuie să studiem istoria? Cui îi pasă de ce s-a întîmplat ieri, de exemplu?

— Ţie cu siguranţă că nu, îi răspunse Wanda, dulce.

Sherrill nu dădu semn că ar fi auzit.

— Nu înţeleg nici jumătate din cerinţele astea. Singurul lucru care mă interesează e deosebirea dintre băieţi şi fete şi ştiu tot ce se poate şti despre asta acum.

— Pariez că ştii, replică Wanda, cu un surîs afectat.

— Mai încet, fetelor, spuse Lucy. Poate auzi cineva.

— Oh, dragă, spuse Sherrill. Nu asta voiam să spun.

— Este un alt curs de istorie, marţi şi joi dimineaţa, spuse Lucy. Aş putea participa la el, dacă aş lipsi de la muzică.

— Mai bine nu, o preveni Wanda. Cursul ăsta îl ține bătrîna doamnă Dodd. E cea mai severă profesoară din toată școala. O să ne trîntească mai rău ca oricine.

— Credeam că te-ai hotărît să studiezi în semestrul ăsta, Lucy, spuse Sherrill.

Lucy mormăi și-și puse bărbia în mîini.

— Toate studiile din lume n-au să mă transforme într-o inteligență de prima mînă.

O mașină coti spre alee și Lucy sări în picioare.

— Iată-i !

Și alergă înainte, cu prietenele după ea. J.R. coborî din Ewing 3 și se grăbi s-o ajute pe Sue Ellen.

— Bună, Lucy. Bună, fetelor.

Fetele îi răspunseră într-un glas.

— Bună, J.R.

— Cum se simte copilul, J.R. ?

— Doctorul a spus că bine. Va putea să ajungă acasă în cîteva zile.

J.R. o ajută pe Sue Ellen să coboare din mașină. Ea privi în jur, de parcă ar fi văzut Southforkul pentru prima oară, fără să remarce prezența soțului ei.

— Bine-ai venit acasă, Sue Ellen, spuse Lucy. Sînt bucuroasă că te-ai întors.

Sue Ellen acceptă sărutul lui Lucy pe obraz cu o indiferență regală.

— Sînt foarte bucuroasă că m-am întors.

Pronunță fiecare cuvînt formal, politicos, dar fără convingere. J.R., după ce scoase bagajele lui Sue Ellen din mașină, o înconjură cu brațul, conducînd-o spre casă.

— Trebuie să fii obosită, scumpo. Hai să te odihnești.

Ea dădu din cap și cu o mișcare aproape imperceptibilă, îi îndepărtă brațul. Porni spre casă cu o grație evidentă, studiată. Ca o femeie care nu se grăbea să ajungă acolo unde mergea. Cele trei fete o priviră cum mergea,

apoi se adunară laolaltă, iar Wanda spuse cu un ton secret :

— Parcă spuneai că e sănătoasă.

Lucy îi răspunse precaut :

— Este.

— Nu este, insistă Wanda. Crezi că nu recunosc sănătatea cînd o văd ? E pe marginea prăpastiei.

— Oh, taci, Wanda, nu știu nimic despre asta.

— Ascultă-mă, Lucy Ewing. Mama a avut o cădere nervoasă acum doi-trei ani în urmă și-mi amintesc că se ținea la fel de țeapănă, de parcă îi era frică să nu se dezlipească, sau așa ceva.

— Îți spun eu că Sue Ellen e bine. Nu-i așa, Sherrill ?

— Oh, Dumnezeule. Nu știu. Aș fi de acord cu tine, Lucy, dacă n-aș fi totuși de acord cu Wanda. Înțelegi ceva ?

— Tot atît de mult ca de obicei, scumpo, așa că nu-ți fă griji.

Dormitorul lui Sue Ellen era luminos și vesel, într-un pronunțat contrast cu starea ei. Ea era rece și distantă, o femeie rănită atît de adînc, încît se retrăsese într-un loc privat și întunecat din adîncul ei înșiși — unde — spera ea — nimeni și nimic n-ar mai fi putut să-i facă rău sau s-o rănească iar. Atîta suferință : o căsătorie care degenera constant într-un conflict, insulte și denigrări repetate, abuz verbal și fizic din partea unui bărbat pe care-l respectase, îl iubise și crezuse în el. Pînă cînd își dăduse seama că ea era pur și simplu unul din lucrurile pe care el le poseda, un obiect fără sentimente și fără suflet, fără teamă sau speranțe. Cineva — ba nu, ceva — la care-ți place să privești, un lucru frumos pe care J.R. să-l îmbrățișeze cînd voia.

Căutase dragostea şi încrederea de care avea nevoie în altă parte. La Cliff Barnes. Plin de promisiuni, de vorbe dulci, de făgăduieli, de afecţiune eternă. Şi peste toate venise o nouă trădare şi din nou sentimentul că fusese urît folosită. Îşi făgădui că nu se va mai lăsa niciodată rănită. Că va păstra părţile vulnerabile din fiinţa ei în spatele unor pereţi impenetrabili, pentru siguranţa propriei sale persoane.

Acum examina împrejurimile, parcă incapabilă să creadă că era acolo. J.R. lăsă valiza jos şi o îmbrăţişă.

— Vreau să ştii că sînt foarte bucuros că eşti acasă.

Ea făcu un pas înapoi.

— Sînt sincer, spuse el, desfăcîndu-şi braţele ca şi cum s-ar fi predat, vrînd să arate că fusese într-adevăr foarte necăjit.

Ea se întoarse cu spatele la el.

— Vreau să încerc să te fac fericită că eşti aici, Sue Ellen.

— Sînt fericită.

Silabisi cuvintele, ca să scoată în evidenţă întreg înţelesul, întreaga forţă a lor. Două cuvinte mari şi goale. Ceva mecanic, pe care puteai să-l interpretezi cum vrei.

— Dă-mi o şansă, spuse el. Voi face totul să te simţi bine.

— Cred că aş vrea să mă odihnesc acum.

— Dă-mi o şansă. Pot să fac să fie totul bine, pentru totdeauna. Voi şterge trecutul.

— Trecutul ?

— Copilul. Nu l-am acceptat întru totul ? Ca pe fiul meu, J.R. Ewing III. Are numele meu, toate drepturile legale de moştenitor, e descendentul meu în orice fel. Nu va şti niciodată ce s-a petrecut. Te-am iertat, Sue Ellen. Voi ierta totul şi nu voi mai pomeni niciciînd de asta la Southfork.

— Da, spuse ea, gînditoare, cred că m-aş bucura să mă odihnesc puţin înainte de cină.

— Cam cît îţi trebuie ?

— O oră e destul.

O replică mînioasă muri în spatele buzelor lui.

— Cum spui tu, scumpo. E bine că eşti din nou acasă. Ea se întinse în pat, cu ochii închişi şi mîinile delicat împreunate pe piept. De parcă era în rugăciune. Sau moartă.

Aproape în acelaşi timp în care J.R. o aducea pe Sue Ellen înapoi la Southfork, Jeb Ames şi Willie Joe Garr se prezentară la biroul lui din clădirea Companiei Ewing din Dallas. Aveau aspectul unor oameni în misiune, ceea ce părea că nu le lasă timp de pierdut : ochii fierbinţi şi iscoditori, feţele mînioase, trupurile lor în hainele prea largi aplecate înainte de parcă erau pe cale să atace un duşman nevăzut.

Secretarele, Connie şi Louella erau scufundate în lucru cînd sosiră cei doi. Louella fu aceea care-i salută, cu mai puţină graţie decît era capabilă să arate de obicei.

— Domnule Ames ! Domnule Garr ! Ce faceţi aici ? Vreau să spun — pot să vă fiu de folos ?

Jeb Ames zîmbi fără plăcere, faţa lui dură se înăspri şi mai mult din cauza ochilor care luceau hotărîţi şi impenetrabili.

— Ştiu ce voiai să spui, scumpo, şi e O.K. Am dat pe aici să-l vedem pe J.R. Am auzit că are un copil şi voiam să-l felicităm personal.

— Aţi auzit ? spuse Connie fără să se gîndească.

— Chiar de acolo de unde am fost. Pereţii închisorii nu sînt un obstacol atunci cînd se întîmplă ceva important. Oh, în fine, am auzit.

— Doar că nu mai sîntem la închisoare, spuse Willie Joe Garr, cu o voce răguşită, dispreţuitoare. În cazul în care ai vreo îndoială — îşi întinse el mîna — pipăie şi asigură-te.

Rîse răguşit cînd Connie se trase instinctiv înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Louella. J.R. nu-i aici, acum.

Jeb Ames spuse :

— Cu nevasta şi copilul lui, îmi închipui. Mai sînt încă la spital ?

— Doar copilul, răspunse Connie nervos. Sue Ellen a venit astăzi acasă. Din cauza asta J.R....

Se opri, cu un vag sentiment de vinovăţie. Se întrebă dacă va învăţa vreodată să-şi ţină gura.

— Norocos tip, J.R. ăsta. Să ai nevasta implicată într-un foarte serios accident auto cînd e într-un stadiu avansat al sarcinii şi să supravieţuiască amîndoi — şi ea, şi copilul. Sînt bine, sănătoşi, cred ?

— Sînt foarte bine, spuse Louella.

— E-n regulă, spuse Ames, ai să-i spui că-l căutăm, auzi ?

— Da, domnule.

— Ai să-i spui că am fi încîntaţi dacă ne-ar acorda cîteva din preţioasele lui minute ca să vorbim despre trecut, să ne amintim una şi alta, să-i dorim toate cele bune. Ai să-i spui ce ţi-am spus ?

— Oh, da, domnule Garr. Sigur că da.

Cei doi se întoarseră şi plecară la fel de repede cum şi veniseră. Connie, cu ochii mari, se întoarse spre Louella.

— Ăştia doi mă sperie. Cum Dumnezeu de au scăpat aşa de repede de la închisoare ?

— Înţelegerea. Cînd eşti Ames şi Garr şi sarcina ta e doar să ucizi oameni, cred că nu stai prea mult la închisoare.

Connie se cutremură.

— M-aș simți mult mai liniștită pentru noi toți dacă ar mai fi încă înapoia gratiilor.

— Și eu.

Mai tîrziu, în acea după-amiază, Miss Ellie intră în camera de zi și-l descoperi pe J.R. turnîdu-și un pahar. El o întîmpină cu un sărut politicos, se interesă de sănătatea ei și se oferi să-i aducă ceva de băut.

Ea refuză.

— Cred că am să-l aștept pe tatăl tău, mulțumesc.

— A fost plecat toată ziua ?

— Toată ziua. Omul ăsta muncește prea mult pentru un om de vîrsta lui.

— Nu-ți face griji pentru tata. E puternic ca un taur tînăr.

— Dar el nu mai e tînăr. Și trebuie să-mi fac griji. E soțul meu și țin foarte mult la el. Apoi adăugă fără tragere de inimă. Cred că Sue Ellen e cam prea palidă.

— O să-și revină.

— Și cam retrasă.

— Normal după naștere. Și urmările accidentului.

— Poate. Dar nu-mi place.

— Nu începe să te necăjești pentru ea. Doctorul mi-a spus că n-a găsit nimic în neregulă la ea. E sănătoasă ca un mînz tînăr.

— Fizic, poate.

— Ei, acum, mamă. E doar o problemă de timp. Femeile trebuie să se odihnească puțin după sarcină. Să se relaxeze. Să afle că toate necazurile pe care le-a avut au trecut, s-au sfîrșit, au fost de mult uitate.

— Uitate de ea ?

— Totul va fi bine.

— Dar este ?

— Dacă voi avea şi eu un cuvînt de spus. Ai să vezi, mamă. Ai să fii mîndră de mine.

Ea îl privi în ochi.

— Sper că aşa va fi, fiule, sper.

El îşi luă paharul şi ieşi, fără să mai continuie conversaţia. Se făcu comod pe patio, învîrtindu-şi gheaţa din pahar cu un deget, cînd maşina lui Jock trase în parcare. Jock şi Bobby coborîră, amîndoi plini de praf şi transpiraţie, doi oameni care veneau acasă după o zi grea de lucru. Jock porni primul spre patio. Luă paharul din mîna lui J.R. şi bău însetat.

— Ah, simţeam nevoia de asta. Cum se simte Sue Ellen ? Dar copilul ? Îi înapoie lui J.R. paharul aproape gol.

Acesta îi răspunse :

— Doctorul a spus că sînt cum nu se poate mai bine. Amîndoi. Tu eşti O.K., tată ? Pari obosit.

— O zi grea. Am descoperit nişte viţei bolnavi.

Ranchul şi activităţile lui nu prezentau un interes prea mare pentru J.R.

— De cînd ? întrebă el automat.

— De zece, poate douăsprezece zile.

Jock se întinse iar după pahar, golindu-l dintr-o înghiţitură.

— Avem de furcă cu asta.

Bobby spuse :

— Mîine o să aducem nişte muncitori din afară să verifice toată păşunea.

— Dacă nu veţi putea controla epidemia o să aveţi mare bătaie de cap.

— La naiba, J.R. O s-o oprim.

— Sper, tată. Întreprinderile Ewing au destule probleme cu felul în care merg acum lucrurile pe piaţa pe-

trolului. Nu mai avem nevoie şi de necazuri cu vînzările vîţelor.

— Tu ocupă-te de petrol, J.R. Bobby şi cu mine o să vedem de ranch. Nu-i aşa, Bobby ?

— Nu-i nevoie să te necăjeşti, J.R.

— Recunosc că ai dreptate, frăţioare.

Îi privi, pe Bobby şi pe taică-său, cum intrau zgomotos în casă, trecînd pe lîngă Lucy, care ieşea.

— Oh, spuse ea. Nu ştiam că erai aici.

— Vrei să te servesc cu ceva răcoritor de băut, scumpo ?

— Nu te deranja. Mă pot servi singură.

J.R. îşi examină nepoata.

— Nu ştiu ce ai împotriva mea, Lucy. Am tot încercat să fiu drăguţ cu tine, dar aversiunea ta nu se domoleşte deloc, nu-i aşa ?

— Nu mi-am făcut încă o impresie despre tine, J.R. Nu ştiu dacă într-adevăr te-ai schimbat sau nu. Oricum, m-am obişnuit cu vechiul J.R., pe care era atît de uşor să-l urăşti. Această nouă ediţie — ei, scuză-mă că ţi-o spun — nu e prea uşor să inspire încredere.

Se opri şi arătă spre o maşină, care venea în viteză, frînînd într-o mare de praf.

— Pam vine acasă. Bunica o să fie fericită. N-am mai fost de mult timp toţi acasă, pentru cină.

Sue Ellen, incapabilă să doarmă, stătea lungită în pat, cu ochii deschişi. Privea fix, fără să vadă nimic. Hotărîtă să-şi golească creierul, să nu-l încarce cu gînduri sau sentimente, să se îndrepte spre o lume întunecată, unde nu putea fi nici atinsă, nici rănită, nici înspăimîntată. Se ridică în picioare şi-şi netezi fusta, îşi aranjă reflex părul şi ieşi din cameră. Cînd să coboare, se opri

Pam urca scările. Ochii li se întîlniră și fața lui Pam se lumină de un zîmbet.

— Oh, Sue Ellen. Sînt așa de bucuroasă că ești acasă. Ne-ai lipsit la toți. Cum te simți ?

Expresia lui Sue Ellen rămase aceeași. Fără un cuvînt, se răsuci și se înapoie în camera ei, închizînd ușa în urmă. Pam avu senzația că a mai trăit această scenă și simți cum o cuprinde un val de mînie față de evidentul dispreț al lui Sue Ellen. Odată, mai demult, ea și Sue Ellen fuseseră pe punctul de a se certa, și uneori Pam se întreba de ce.

Aproape cu doi ani mai înainte, Pam coborîse în camera de zi tîrziu, pe la unu noaptea și o descoperise pe Sue Ellen golind unul după altul paharele de burbon ca atinsă de o sete de nestins. Sue Ellen era neliniștită, ochii îi fugeau încolo și încoace și se îndreptă clătinîndu-se spre un scaun.

— Mă urmărești, cumnățico ? începu ea.

— Nu crezi că ai băut destul ?

— Destul ! Depinde de ce viață duci. Pentru mine niciodată nu e destul, atîta timp cît îmi mențin conștiința.

— Am să te ajut să urci.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vrei, Sue Ellen ?

Fața lui Sue Ellen păru să se înmoaie și vocea îi sună răgușit :

— Poți să crezi — îl iubesc pe soțul meu. Îl iubesc într-adevăr și ăsta e motivul pentru care m-am măritat cu netrebnicul ăsta. De ce nu înțelege asta nimeni de aici ? Am încercat în toate felurile să-l fac să *mă* iubească.

Pam fu adînc mișcată de supărarea lui Sue Ellen.

— Nu exagera...

— Ți-ai numărat vreodată toate reușitele ? Eu da. Și

cui crezi că i le datorez? Lui J.R. Clubul rustic, comitetele, invitațiile, petrecerile — de toate am avut parte pentru că sînt doamna J.R. Ewing, satelitul lui.

— Nu. Ești o femeie atrăgătoare. Inteligentă. Caldă și iubitoare.

Sue Ellen își ridică capul, sfidător.

— Am luat azi prînzul cu un bărbat. Mă găsea atrăgătoare. Dar aș mai fi fost atît de atrăgătoare dacă nu eram doamna Ewing?

Pam întinse mîna după paharul lui Sue Ellen. Era gol.

— Lasă-mă să te ajut să urci.

— Avionul s-a prăbușit și ei s-au dus. J.R. și Bobby al tău. Amîndoi sînt morți.

— Nu, amîndoi se vor întoarce.

Fața lui Sue Ellen deveni brusc o mască chinuită.

— Așteaptă pînă vei deveni iar Pamela Barnes. Ai fost nimic, vei fi nimic, fără numele Ewing. Doar o mică vagaboandă cu ifose...

— Te rog, Sue Ellen...

— Bobby te-a scos din șanț. Cîți bărbați ți-au plătit taxa de intrare pînă ai găsit un Ewing să te culeagă?

— Să plătească — nimeni nu m-a plătit! Am trăit pe picioarele mele, am avut un serviciu, același pe care-l am și acum. Dacă trebuie, pot să mă descurc singură.

Sue Ellen începu să plîngă.

— Dacă J.R. a murit, ce voi face? Voi pierde totul. N-am nici măcar un copil și îmi doresc atît de mult unul.

Pam începu și ea să plîngă, amintindu-și de pierderea propriului ei copil, simțind cum îi reînvie cu putere propriile dorințe materne. Și în momentul acela, cele două femei se apropiară strîns una de alta, împrăștiindu-și teama și supărarea reciprocă. Se susținură una pe alta, legănîndu-se ușor; Pam murmură: „Știu, știu", pînă cînd Sue Ellen se plînse că vrea să meargă să se culce.

Aceasta se întîmplase cu mult timp în urmă și nici una din ele nu mai vorbise vreodată despre noaptea aceea, dar nici n-o uitaseră. Și de atunci se apropiaseră una de alta cu suspiciune, ca pentru a se confrunta, fiecare așteptîndu-se să fie din nou atacată.

După această neprevăzută întîlnire, Pam se îndreptă spre dormitorul ei. Bobby, care deja își făcuse dușul și se bărbierise, aproape terminase să se îmbrace pentru seară. Se sărutară și se priviră unul pe altul.

— Arăți obosit, spuse ea.

— Mă simt bine. Nu-ți face griji pentru mine.

— Dar îmi fac, de cînd s-a prăbușit avionul.

— Încă te mai gîndești la asta ?

— Din cînd în cînd ceva mă face să-mi reamintesc.

El o sărută din nou.

— Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Sînt aici și sînt bine.

Ea zîmbi trist.

— Ai avut o zi grea ?

— Niște vite bolnave. Nimic care să nu se poată rezolva. Dar tu ? Nu-mi pari prea veselă.

— Abia m-am întîlnit cu Sue Ellen. Nici n-a vrut să-mi dea bună ziua. S-a întors brusc în camera ei. Va fi greu.

— Dă-i timp. Cînd va înțelege că sîntem de partea ei, indiferent de ce s-a petrecut, va veni ea.

— Nu sînt sigură. Cred că ne urăște. Pînă la ultimul dintre Ewingi.

— Poate ar trebui să stau de vorbă cu ea.

— Dacă crezi că asta va rezolva ceva.

— Nici nu poate să strice. Mă întorc în cîteva minute.

O descoperi pe Sue Ellen în camera copilului, o cameră veselă, decorată în mod special pentru micuțul John, de unde nu lipsea decît copilul.

Tapete strălucitoare și desene făcute de Miss Ellie, mobilă roșie, albă și albastră, importată din Franța, și o grămadă de jucării scumpe. De la o combină muzicală se auzea „Marșul soldaților jucării" în timp ce figurine în miniatură, proaspăt vopsite, dansau cu pași stîngaci.

— Sue Ellen...

— Da ? răspunse ea fără să se întoarcă.

— Eu sînt, Bobby.

— Da, Bobby ? Bună.

— Cum te simți ?

— Doctorul spune că bine.

— Mă bucur că te avem din nou acasă.

— Toți continuă să mă asigure de asta. Nu-i așa că-i o cameră frumoasă ?

Muzica de la combină încetă.

— Mama și-a petrecut săptămîni întregi decorînd.

— Toată lumea e așa de drăguță.

— Toți te iubim, Sue Ellen.

— Și pe copil.

— Da, și pe copil, însă nu *doar* pe copil. Trebuie să înțelegi asta.

— Dacă spui, Bobby.

— Sue Ellen, te rog. Nu ne alunga. Ai nevoie de prieteni, de familie. Oricine are. Nu mă alunga. Neliniștea îi deformase trăsăturile feței lui armonioase. Lasă-mă să încerc să te ajut, Sue Ellen.

Expresia feței ei frumoase era amabilă, distanță, și ochii de un albastru deschis, liniștiți, nu păreau să privească într-un punct anume. Stătea nemișcată, așteptînd.

— Nu voi spune niciodată nimănui ce mi-ai spus în ziua aceea despre tine și Cliff Barnes, despre faptul că Cliff ar fi tatăl lui Baby John. N-aș face niciodată ceva care să-ți dăuneze, ție sau copilului. Trebuie să mă crezi, Sue Ellen. Poți avea încredere în mine. Ți-o jur !

Ea îi înfruntă privirea și o lumină rece îi fulgeră în ochi.

— Nu știu despre ce vorbești, Bobby.

Înlemnit de ceea ce abia auzise, el se dădu un pas înapoi, incapabil să realizeze această negare, felul în care ea refuza realitatea, așa cum o cunoștea el. Apoi, Sue Ellen zîmbi — politicos, amabil, fără cea mai mică urmă de emoție.

— E tîrziu. Trebuie să fie timpul cinei. Nu-i putem lăsa pe ceilalți să ne aștepte.

Și ieși din camera copilului, lăsîndu-l pe Bobby în urmă, profund tulburat.

Pășunea Little Horn era neregulată și accidentată, plină de rîpe care ascundeau vederii vitele și le făceau greu de găsit și imobilizat. Bobby, Ray Krebbs și un al treilea cowboy, localizară o vită împreună cu vițelul ei și pierdură o jumătate de oră alergînd după ei pînă să-i oprească. În timp ce-i urmăreau, vițelul căzu la pămînt, pe o parte. Maică-sa veni între el și călăreți, încercînd să-și ocrotească vlăstarul.

De la distanță, Ray, călare, dădea tîrcoale animalelor.

— Vițelul e aproape mort, Bobby.

— La naiba, spuse Bobby. O.K., dă-i drumul.

Scoase un pistol din coburul șeii și descălecă. Ținti și trase repede. Nu era o treabă care să-i placă, dar trebuia făcută.

— E-n regulă, spuse el cowboyului, s-a făcut.

Sue Ellen nu făcu nici o încercare să se scoale din pat în dimineața aceea. J.R. se îmbrăcă în tăcere, așteptînd ca ea să dea vreun semn că se trezise.

— Nu te scoli ? spuse el într-un tîrziu.

— Nu acum.

— Nu te simți bine ?

— Mă simt perfect.

— Nu mai ești așa palidă azi. De fapt, arăți fantastic.

— Mă bucur dacă așa crezi.

— Mama a început să-și facă griji pentru tine.

— Mama ta a avut trei fii. Sînt sigură că va înțelege că nevoia mea de odihnă e ceva perfect normal.

El se așeză pe marginea patului și-i luă mîna.

— Îți amintești de micul restaurant grecesc unde obișnuiam să mergem ?

— Mi-l amintesc.

— Am fost acolo acum cîteva zile... Ea nu păru interesată. Doar o masă de afaceri, se simți el obligat să explice.

— N-are importanță.

— Oricum, era încă ceva de prima clasă. Ce-ar fi dacă ne-am opri azi să luăm masa acolo, după ce vedem copilul ?

— Nu mă duc azi la copil.

— Ce ?

— Doctorul a spus că e important să mă odihnesc așa cum trebuie. Nu cred că prin asta înțelegea că trebuie să mă fîțîi încoace și încolo prin Dallas.

— Dar copilul...

— Copilul e bine îngrijit.

— Dragă...

— J.R., dacă vrei să mergi la oraș și să-i privești prin fereastră pe copiii aceia adormiți, e-n regulă. Eu nu vreau. Acum, dacă nu te deranjează, nu vreau să mai vorbim despre asta. Aș vrea să mai dorm.

Sue Ellen închise ochii. J.R. se ridică în picioare.

— Ne vedem diseară.

Cum ea nu răspunse, el își înșfăcă geanta și ieși ca o furtună afară din cameră.

În sufragerie, la micul dejun, se servea o gustare ușoară : ouă moi, cîrnați, șuncă, slănină, ouă jumări și fasole ; biscuiți și unt ; lapte proaspăt și cafea ; trei feluri de fructe și suc de portocale. Lucy și Miss Ellie stăteau la masă, în timp ce Pam se servea de una singură.

— Bobby pare așa de supărat din cauza vitelor, spuse Pam. E ceva serios ?

Miss Ellie răspunse :

— Nu, dacă luăm măsuri din timp. Dar e o muncă foarte grea pentru cine se ocupă de asta. Să verifici toată turma, să-i separi pe cei infectați și să-i tratezi, să-i omori pe cei la care boala e într-un stadiu avansat.

J.R. intră și-și puse servieta diplomat, salutîndu-i pe fiecare în parte, sărutînd-o pe maică-sa. Pe fața lui amabilă se mulă zîmbetu-i obișnuit, ca pictat. Își turnă o cană de cafea și o bău cît de repede putu. Nu avea dispoziție să sporovăiască cu familia, nu după confruntarea pe care o avusese cu Sue Ellen.

— Pe la ce oră crezi c-ai să ajungi la spital, J.R. ? vru să știe Miss Ellie.

— Cam pe la doisprezece jumătate, mamă.

— Cred c-am să vin cu Sue Ellen în dimineața asta. Dacă v-aș lua pe amîndoi să luăm prînzul undeva ?

J.R. privi în fundul cănii de cafea, apoi o puse alături, cu hotărîre.

— Sue Ellen n-o să meargă azi la Dallas.

Vocea îi era aspră, supărată, și nimeni nu se mai îndoi în privința sentimentelor lui. Pam și Lucy schimbară iute o privire dar nu spuseră nimic, simulînd fiecare că avea propriile preocupări. Miss Ellie îl privi pe J.R. întrebător și insistent, o privire mai grăitoare decît vorbele.

— De ce ? întrebă ea cu o voce blîndă, controlată.

— Doctorul i-a spus să stea cîteva zile în pat. După naștere femeile sînt epuizate, nu-i așa, mamă ?

— Adevărat, fiule ?

— Așa se spune. J.R. rîse destins. Ei, mamă, nu trebuie să-ți faci griji. Sue Ellen trebuie să se menajeze o perioadă. Acum trebuie să plec, am o întîlnire importantă, e primul lucru pe care-l am de făcut în dimineața asta. Mai bine m-aș grăbi. Petrecere frumoasă.

Și plecă, înșfăcîndu-și servieta. Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi sunetul lin, dar puternic, al motorului Mercedesului pe care-l conducea J.R.

Mult timp, nici una din femei nu scoase o vorbă, pînă cînd Pam sparse tăcerea apăsătoare :

— Nu-i ceva neobișnuit ca noile mame să aibă nevoie de odihnă.

— Nu, murmură Miss Ellie, absent. Nu, nu este.

Era o notă de nedumerire în tonul ei.

Lucy spuse :

— Mi-ar place să te conduc cu mașina în oraș în după-amiaza asta, bunico. Imediat ce mă întorc de la școală.

— Ce ? Oh, da, mulțumesc, dragă. Ar fi foarte bine.

Și începură să flecărească, dar era limpede pentru fiecare din ele că erau la fel de neliniștite și doreau cu disperare răspunsuri la întrebările care le chinuiau.

Ewing 3 opri cu o mișcare lină în fața clădirii Companiei Ewing. J.R., cu nelipsita-i geantă diplomat bălăngănindu-i-se într-o mînă, coborî și se îndreptă spre ușile înalte de sticlă de la intrarea principală. La jumătatea drumului se opri, pierdut în gînduri, apoi se întoarse și trecu cu repezeală prin mulțimea de salariați care veneau dimi-

neața la slujbă. Se îndreptă cu pasul întins spre blocul alăturat. Acolo era un magazin de bijuterii ; liniștit, mobilat cu gust, cu mărfuri extrem de scumpe. Studie aspectul vitrinei, strălucind toată de aur, se hotărî și intră. Poți obține mai mult dacă umbli cu miere, decît cu oțet, nu-i așa ?

În Dallas, un angrenaj întreg de învîrteli vîjîia și țesea pînze de intrigă și posibil pericol. În jurul Ewingilor, viața evolua în direcții pe care nici unul din ei nu le-ar fi putut prevedea, fiindcă întîmplări și personaje necunoscute de nimeni la Southfork, și care nu se cunoșteau între ele, intrau în joc. Prieteni și dușmani, aliați și concurenți, erau focalizați de Ewingi, în speranța unor satisfacții materiale sau spirituale. Sau a răzbunării.

Pentru Cliff Barnes, răzbunarea era rațiunea lui de a fi, resortul care-l trezise din cel mai adînc somn, îl pusese în alertă și-l împingea înainte, forța vieții care-l împingea spre viitor, fără să ia în seamă pericolele. Cliff Barnes voia să facă multe în viață : dar în primul rînd să-și regleze conturile cu familia Ewing.

În biroul lui personal de la Biroul de Administrare a Terenurilor se consulta cu Harry Shaw, unul din ajutoarele sale. Shaw era unul din acei texani slabi și înalți, care păreau întotdeauna la ei acasă îmbrăcați stil western ; în Levi, cămașă de cowboy și vestă, și în cizme scumpe din piele. Totuși, era un orășean, care niciodată nu pusese piciorul într-un ranch sau fermă. Născut și crescut în Dallas de orășeni, născuți la rîndul lor din orășeni. Felul de texan pentru care oamenii obișnuiți să-și ducă viața în aer liber nu aveau nici o considerație, genul de om care făcuse, acum vreo patruzeci și opt de ani, din Texas, unul din cele mai prospere state.

Pe peretele biroului se afla o hartă a Texasului, cu fiecare regiune precizată clar, cu fiecare puț de petrol exact marcat. Și, cu roșu, înconjurată fiecare bucată de pămînt, fiecare suprafață netedă sau accidentată, fiecare puț și rafinărie care purta marca Ewing. Toate celelalte proprietăți petrolifere ocupau un loc secundar față de proprietățile Ewing din punctul de vedere al lui Cliff Barnes. Bătu în hartă cu un indicator de lemn.

— Uită-te, Harry, i-am blocat aici, și aici, și aici, în toate porțiunile astea. Dar uită-te la toate stegurile astea verzi — la naiba, Harry, au o mulțime de terenuri de forare părăsite, dar care sînt gata să fie exploatate. Și, de fapt, concesionează în fiecare săptămînă tot mai mult.

Harry Shaw își clăti gîtul cu o înghițitură de whisky.

— Ewingii nu-s chiar tîmpiți, Cliff.

— Știu. Dar o să-i așteptăm cu securea la pîrîu.

— Care pîrîu, Cliff? Sînt doar douăzeci și patru de ore într-o zi. Dacă le petrecem pe toate concentrîndu-ne asupra proprietăților Ewing n-o să ne fie bine. Oamenii vor începe să pună întrebări. Vor apare îndoieli în ceea ce privește legitimitatea scopului nostru.

Cliff își ținu respirația. Nu putea contrazice logica celor spuse de Harry. Oricît de mult ar fi vrut să facă presiuni asupra lui Ewing Oil, oricît de mult ar fi vrut să vatăme familia, nu intenționa să-și riște propria poziție. Puterea lui era limitată — eficientă cînd era aplicată cu subtilitate — dar nu absolută și nici pe departe infinită.

— Trebuie să-i putem ataca cumva.

Shaw deschise un dosar pe care-l ținea în poală și studie un raport pe care-l primise cu o zi înainte.

— Pe moment avem trei posibilități. Sînt convins că terenul petrolifer Palo Seco ne oferă cea mai bună ocazie. Am avut pînă acum o mulțime de plîngeri de la fermierii de acolo și o mișcare de-a noastră acum ar fi bine primită.

— Au vreo bază plîngerile ? Cliff simți că-și pierde o parte din hotărîre, de parcă o teamă subterană l-ar fi inhibat brusc. Nu vreau să mă sui pe cracă și apoi...

— Poate ai dreptate. Sînt destule plîngeri, dar nici una fundamentată.. Ceva fără fapte și cifre. Ne-ar trebui o săptămînă, două să le studiem.

— Ai văzut Studiul despre Impactul Mediului Înconjurător asupra terenului Lindero ?

Shaw aprobă vioi din cap, închizînd dosarul.

— Îmi pare bun.

Încruntîndu-se, Cliff se așeză înapoi, la birou.

— E ceva murdar acolo.

Shaw continuă, cu o notă de urgență în glas :

— Nu răstălmăci studiul, Cliff. N-ai nici un temei. Dacă lupta ta cu Ewingii începe să semene prea mult cu o răzbunare personală, ai să-ți frîngi gîtul. Ai să te rănești pe tine mai mult decît pe ei.

— Nu sînt convins.

— Atunci ascultă aici. Sînt niște zvonuri din Austin care nu-mi plac. Politicienii de acolo încep să ne ia la întrebări.

— Ewingii sînt în spatele treburilor ăstora.

— Sigur că ei sînt. Crezi că o să stea întinși pe spate și o să te lase să pășești peste ei ? Sînt niște luptători, clica asta, și ar fi o greșeală să nu ții cont de asta.

— Ce propui ?

— Temperează-te. Relaxează-te. Indiferent de ce va descoperi blestematul ăla de Comitet Senatorial de Investigație, nu vor reuși să ne doboare, să *te* doboare. Vor pune al dracului de multe întrebări și la unele din ele poate va fi imposibil de răspuns fără să cazi rău. Fă-ne la amîndoi o favoare, Cliff — ia-o încet.

Cliff își izbi palma cu pumnul de cealaltă mînă.

— La naiba! Ewingii cred că pot cumpăra tot guvernul.

— Cu siguranță că au o mare influență asupra lui. Așa e în America, sfîrși el, zîmbind.

— Asta are două tăișuri.

— Exact.

— E-n regulă, o s-o iau încet. Dar nu înseamnă că renunț să-i atac.

Shaw se așeză la loc pe scaun, ușurat.

— Lupta se va da acolo unde vom dori noi. Apoi se ridică și zîmbi cu amabilitate, văzîndu-și scopul atins. Ne vedem mai tîrziu.

Cliff îi făcu cu mîna. Rămas singur, ezită o clipă înainte de a ridica receptorul și de a forma un număr.

— Spitalul Memorial Dallas, îi răspunse o telefonistă.

— Secția de maternitate, vă rog.

— Aveți maternitatea.

— Ați putea să-mi spuneți ce mai face copilul meu — vreau să spun copilul domnului Ewing?

— Grozav, domnule. Cîștigă în greutate și putere. Sînteți un membru al familiei?

— Doar un prieten. Cît va mai sta la spital?

— Mi-e teamă că nu vă pot spune.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă și rămase mult timp nemișcat. Erau atît de multe lucruri la care să se gîndească — munca lui, viața lui, fiul lui...

— A telefonat cineva? întrebă J.R., năpustindu-se în sala de așteptare a Întreprinderilor Ewing. Secretarele lui își ridicară nasul din dosare. Își dădură seama că J.R. nu

era în unul din momentele lui bune și nu-și pierdură timpul cu amabilități.

— Domnul Smithfield vă așteaptă în birou, domnule, spuse Louella repede. Împreună cu un domn, Beam, un asociat.

— Am întrebat dacă a sunat cineva, se strîmbă J.R. Connie citi lista cu apeluri telefonice.

— Domnul Ames și domnul Garr au telefonat fiecare de două ori în dimineața asta. Au trecut pe aici și ieri după-amiază. Insistă, spunînd că trebuie să vă vadă repede.

— Lasă-i să aștepte, spuse J.R., îndreptîndu-se spre biroul lui.

Acolo stătea Harv Smithfield, cu părul alb, dar chipeș, înalt și bine făcut pentru un bărbat de șaizeci de ani, încă viguros, încă nerăbdător să treacă la munca zilnică, cu mintea ascuțită și pătrunzătoare. Cu el era Alan Beam, subțire și avînd un aspect de detectiv, un tînăr evident ambițios și căutător de ocazii care să-i favorizeze cariera.

Smithfield făcu prezentările.

— Alan e o nouă și strălucitoare achiziție la Smithfield and Bennett, J.R. Prospăturile țin angrenajul uns și-l fac să se învîrtească lin.

Alan schiță cel mai fermecător și inocent zîmbet de care era în stare. J.R. mormăi și se așeză la birou, invitîndu-i și pe ceilalți să ia loc.

— Nu ești texan ? întrebă J.R.

— Sînt din Chicago, domnule. Dar sper ca Dallasul să fie casa mea.

J.R. își făcu de lucru cu niște hîrtii.

— Vine și tatăl tău ? întrebă Smithfield.

— Azi nu. Sînt niște vite bolnave la ranch și el, împreună cu Bobby, doftoricesc zi și noapte cireada.

— Sper că nu-i ceva serios.

— Se va rezolva. Acum, cum merge treaba, Harry ?

— Voiam ca tu și Alan să vă cunoașteți. El este expertul nostru în legile mediului înconjurător, și în timpurile astea se pare că asta este o problemă care ne solicită în mare măsură atenția.

— Asta-i bine.

J.R. se întoarse spre tînăr.

— Hary a fost avocatul lui Ewing Oil de cînd s-a înființat. El și tatăl meu lucrează împreună de mult.

— Aștept să vorbim despre problemele lui Ewing Oil.

— Care probleme ? întrebă J.R., rece.

— Ei, acum, J.R., spuse Smithfield, încercînd să-l calmeze, nu-i nevoie să-l primești pe băiat cu asprime. E energic, e bun și muncește din greu. Garantez pentru asta. Dacă cineva poate să-l bage la apă pe Cliff Barnes, el este acela.

— Vom vedea.

Alan zîmbi.

— Am studiat problema, domnule. Are unele aspecte foarte interesante.

— Aș zice mai degrabă că Cliff Barnes încearcă să mă lovească cu forță, decît într-un fel interesant.

— Da, domnule, replică Alan, iute. Să oprești producția la puțul acela din Odessa, pretinzînd că e vorba de corupție, a fost efectiv o lovitură de maestru.

J.R. își manifestă dezaprobarea :

— Asta nu-i un meci de tenis, Beam. Asta e o afacere, una dură și crîncenă. Nu admir tehnica dușmanilor mei.

Alan scoase niște buletine din servietă.

— Întotdeauna am considerat, domnule, că într-o afacere merită să-i dai diavolului ce-i al lui, ca și într-o plăcere, de altfel.

Îi întinse buletinul și J.R. îl acceptă.

— Am conceput — ca să zic așa — un plan al jocului.

Interfonul începu să sune în timp ce J.R. își plimba ochii pe buletin. El lovi ușor un întrerupător în timp ce mai citea buletinul.

— Da ? Ce este ?

— Willie Joe Garr pe linia doi.

— Spune-i că-s ocupat. Voi fi ocupat toată ziua.

Eliberă întrerupătorul și-l privi pe Alan Beam.

— Asta e ceva interesant și bun.

— Mulțumesc, domnule.

— Spune-mi J.R. Toți prietenii îmi spun așa.

Harv Smithfield se lăsă pe spate în scaunul lui, respirînd ușurat. Vrabia își luase zborul. Dacă mariajul încă nu se consumase, cel puțin, pentru prima dată, lucrurile merseseră bine. Mai bine decît sperase, de fapt.

Willie Joe Garr trînti telefonul și începu să se plimbe prin camera murdară de motel pe care o împărțea cu Ames Jeb.

— Mama lui, niciodată nu ne va răspunde la telefon !

— Nu putem să-l forțăm să stea de vorbă cu noi.

— La naiba nu putem ! Am niște idei...

— Willie Joe, am stat destul la pîrnaie. Nu-mi veni cu ceva care să ne ducă îndărăt.

— Jeb, am fost întotdeauna creierul acestei tovărășii și nu s-a întîmplat nimic care să nu-mi dea dreptul să mai fiu. Am o idee — foarte simplă, care ne va aduce o mulțime de bani și ne va permite să ne întoarcem în vîrful piramidei. Doar ascultă-mă.

— E-n regulă. Am să te ascult, dar...

Dacă Willie Joe auzi o notă de îndoială în vocea partenerului, nu-i dădu importanță și începu să vorbească. Pe un ton jos și repede.

Pam și Lucy stăteau una lîngă alta, scrutîndu-l cu privirea prin fereastra camerei copiilor pe Baby John, cum începuseră să-l numească pe copilul nou născut. În jurul lor, forfota obișnuită dintr-o secție de maternitate : infirmiere mergînd de colo-colo, doctori străbătînd coridoarele, părinți, bunici, prieteni, veniți să admire noile vlăstare. Lîngă Pam stătea o altă femeie. Numele ei era Priscilla Duncan și zîmbea în timp ce privea copilașii.

— Nu sînt adorabili ? spuse ea.

Pam fu de acord că erau.

— Dar așa de mici.

— Da, așa sînt. Dar putem fi sigure că fiecare din ei va crește mare.

Priscilla Duncan zîmbi mai larg la Pam, de parcă erau prietene vechi și dragi.

O infirmieră veni lîngă Pam și Lucy. Pam se întoarse spre ea :

— Credeți c-ar fi bine dacă mi-aș hrăni eu nepotul ? Infirmiera ezită.

— Nu știu, doamnă Ewing. De obicei, mama e singura...

— Cumnata mea nu se simte prea în putere, spuse Pam, lingușitoare. Nu va veni azi la oraș. Nu puteți să lipsiți copilul de prezența unei rude.

Infirmiera ezită, apoi se înduioșă :

— Nu e o procedură obișnuită, dar dacă mă urmați...

Pam îi făcu cu ochiul lui Lucy și o urmă pe infirmieră în camera copiilor. Lucy rămase la fereastră, zîmbind aprobator, în timp ce Baby John sugea din sticlă. Era, hotărî Lucy, ca tot restul Ewingilor, înfometat de viață.

În după-amiaza aceea, toată familia era adunată pe patio pentru băuturile dinaintea cinei. Bobby, J.R. și Jock erau la bar, turnînd și bînd, gîndindu-se la activitățile de

peste zi. La masă, Sue Ellen, răsfoia în gol o revistă, fără să fie prea interesată. Din cînd în cînd unul sau altul dintre membrii familiei aruncau cîte o privire în direcţia ei, vizibil îngrijoraţi.

— Bine, îi spuse Jock lui J.R., dacă Harv Smithfield îl recomandă pe individul acela, Beam, îmi pun banii la bătaie pe el.

— Oh, Alan e grozav, fără îndoială. A studiat deja legea, pe toate părţile. Poate că ne va ajuta cu vreo soluţie să dăm cu Barnes de pămînt.

Jock mormăi :

— Nu te baza pe lege, băiete. Nu ne-a fost niciodată benefică şi nu ne va fi. Printre altele, Cliff Barnes e destul de isteţ, aşa că e posibil să găsească un truc legal sau două şi să scoată asul din mînecă.

— Poate. Dar cumva va trebui să-l oprim. Numai dacă, bineînţeles, frăţiorul meu, aici de faţă, ar gîndi că e mai rezonabil să n-o facem.

Bobby vorbi calm, fără grabă :

— Ştii, J.R., pune-te în situaţia mea şi nu vei putea găsi nici un motiv rezonabil să n-o facem. Poţi continua.

— Bine, mulţumesc, frăţioare.

În clipa aceea, două maşini intrară pe şosea. A lui Pam şi a lui Lucy. Se schimbară saluturi şi amîndouă se alăturară celorlalţi de pe pătio.

— Ai fost la spital ? vru Bobby să ştie.

— Da ! spuse Lucy.

— Cum se simte nepotul meu ? întrebă Jock, nerăbdător.

Miss Ellie rîse tare.

— Nepotul *lui* ! Ai crede că Jock Ewing a jucat un rol direct şi creator.

Jock îşi privi cu prefăcută ameninţare soţia.

— Nu vorbi urît, Miss Ellie. Bine, hai s-o auzim — cum se simte băiatul ?

— E mic, spuse Lucy, dar splendid.

— Doctorul spune că a mai cîștigat o uncie în greutate, de ieri, spuse Pam.

Lucy, de la bar, strigă peste umăr :

— Vrea cineva un pahar ?

— Eu, spuse Pam.

— Sue Ellen ? — întrebă Lucy — și pe dată realiză ce gafă făcuse.

O tăcere se lăsă peste grup, în timp ce așteptau răspunsul lui Sue Ellen.

— Doar niște sifon, te rog.

Sue Ellen rezistă tentației cu un abia auzit oftat de ușurare. Lucy turnă sifonul și Sue Ellen îl luă, îndreptîndu-se spre bazin, cu mișcări languroase. J.R. așteptă o secundă, două și se duse după ea. O găsi așezată pe o bancă de lemn, privind apa liniștită. Se așeză lîngă ea. Mult timp, nici unul din ei nu spuse nimic. Pînă cînd J.R. nu a mai putut păstra tăcerea.

— Dragă, ar trebui să arăți puțin mai mult interes față de lucruri.

— Interes ? Față de ce fel de lucruri, J.R. ?

— Viața în general, scumpo.

— Viața în general mă interesează prea puțin în momentul de față, în caz că n-ai observat.

— Am observat. Ca fiecare, din familie sau din afară.

— Și cu ce anume sugerezi să înceapă interesul meu față de lucruri ?

— Ai putea începe cu copilul tău.

— Nu cred că suferă de lipsă de atenție.

— Tu ești mama lui, spuse el, supărat. Apoi, mai încet, aproape susceptibil și cu reproș : Voiai atît de mult un

copil. Acum... Nu-ți pasă de el, deloc ? De carnea și sîngele tău ?

Ea îi răspunse cu o voce incoloră și cu substrat :

— Nu te prosti ! Bineînțeles că-mi pasă.

— Nu prea pare să fie așa.

Ea aruncă sifonul în bazin într-un jet subțire, arcuit, lent, apoi zîmbi de ceea ce făcuse, de parcă ar fi descoperit o încîntare secretă în asta.

— Aparențele sînt deseori înșelătoare, J.R.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că nimic nu este așa cum pare să fie. Ca și comportamentul tău față de mine. Oricine ar privi, ar avea impresia că te preocupă într-adevăr binele meu.

— Mă preocupă.

— Mi-e greu să cred asta

— Sînt soțul tău.

— Ai mai fost și înainte. De ce deodată acest subit interes, această manifestare de afecțiune în public ?

— Putem să ne salvăm căsătoria, Sue Ellen. Alții au făcut-o, așa că putem și noi.

Ea se îndreptă de mijloc, încă șezînd, cu sînii grei apăsîndu-i corsajul. Era, își aminti J.R., o femeie deosebit de atrăgătoare, o încîntare în pat, cînd voia. Inventivă, îndrăzneață, tandră sau mai puțin tandră, în funcție de dispoziția lui și a ei. O dorință puternică, înflăcărată se strecură încet în vine și întinse mîna spre ea. Dar ea se ridică, ca și cum n-ar fi sesizat gestul lui. Se dădu mai aproape de bazin și o clipă lungă, nesigură, J.R. se gîndi că ar putea plonja înăuntru, așa îmbrăcată, cum era.

— Ascultă, spuse el, venind în spatele ei, știu că nu e o situație ușoară pentru tine. Nu-i ușor să treci prin ce ai trecut tu și să te lași de băut, așa cum ai făcut. Te admir pentru asta. Sînt mîndru de tine. Ești o persoană

cu caracter, care a dovedit o voință puternică și hotărîre.

— Sînt slabă și ezitantă. Fără încredere și speranță. Nu-mi simt pămîntul sub picioare, J.R., ca o fată care intră în maturitate confuză și înfricoșată. Cît privește faptul că beam — niciodată n-am considerat asta o problemă. Am mai spus-o. Dar nimeni n-a ascultat. În special tu, J.R. Niciodată nu m-ai ascultat, orice aș fi spus.

— Te ascult acum, scumpo. Ascult fiecare vorbă pe care-o spui. Cred că dacă încercăm, dacă încercăm într-adevăr, ne putem rezolva toate problemele. Doresc asta, Sue Ellen. Într-adevăr doresc.

Ea îl privi cu ochi goi și o față lipsită de expresie. El se simți tot mai încurcat și simți nevoia să facă ceva cu mîinile. Își aminti de vizita pe care o făcuse de dimineață la bijuterie, își băgă mîna în buzunar, scoase o cutie cu un inel și o deschise.

— Poftim, spuse el. E pentru tine. L-am cumpărat azi dimineață. E un inel pentru maternitate, completat cu o mulțime de diamante. Foarte scump, foarte frumos, nu crezi ?

I-l întinse, dar ea nu făcu nici o mișcare să-l accepte. În sfîrșit, îl privi în ochi.

— M-ai cumpărat odată, J.R. Mi-ajunge. Nu mă vei mai putea cumpăra. Nu mai sînt de vînzare.

J.R. rămase cu mîna întinsă, privind în locul pe care-l ocupase soția lui acum o clipă, conștient de faptul că ea îi întorsese spatele și plecase spre casă, lăsîndu-l în urmă. Singur.

— Toți sînt așa de ocupați acum, încît abia avem timp să ne vedem unul pe altul, exceptînd timpul cinei.

— Nu muncește cam mult Jock pentru un om de vîrsta lui, Miss Ellie ?

— Sue Ellen, unii bărbați la vîrsta asta încep să dea în mintea copiilor. Jock al meu niciodată n-a fost unul din ăștia. Mi-a dat de furcă totuși cam mult, anul trecut, după operația lui de inimă, cu încăpățînarea lui. Sînt sigură însă că Bobby și Ray n-or să-l lase să întreacă măsura cu munca.

Sue Ellen își întoarse spre Miss Ellie ochii ei de culoarea oțelului :

— Ești așa de perspicace, de puternică, tot timpul controlată.

— Nu-i chiar așa. Am făcut și eu greșelile mele, Sue Ellen, și mă aștept încă să mai fac. Poate mai multe ca înainte. Deși nu foarte multe, sper.

Un zîmbet vag flutură pe buzele lui Sue Ellen și dispăru la fel de repede cum apăruse. Miss Ellie continuă, gînditoare :

— Nu te mai gîndi la trecut, draga mea. Niciodată n-a folosit la nimic. Ai tot viitorul în față : și, din punctul meu de vedere, se prezintă bine. J.R. e fiul meu și îl iubesc mult. Dar recunosc că nu întotdeauna îmi place, el, sau ceea ce face el. E un om dur, teribil de ambițios, și, cumvă, nu-i pasă pe cine rănește. Dar nu se comporta așa cînd era copil. Poate că un copil e ceea ce vă trebuia ca să aranjeze lucrurile între voi. Și poate că este exact ceea ce îți trebuia și ție, Sue Ellen. Un copil deschide o altă perspectivă unor soți. Aduce continuitate în viața lor de fiecare zi. Să fii complet responsabil față de o altă ființă umană — să te întrebi dacă procedezi bine sau rău — asta e ceva care te face mai umil, mai tolerant față de greșelile propriilor părinți și, bineînțeles, față de ale tale. Jock și cu mine tînjeam de mult după un nepot, Sue Ellen, și dîndu-ni-l pe Baby John ne-ai făcut foarte fericiți. Nu mai am răbdare pînă vine de la spital. Și Jock — rîse ea moale — fără îndoială că o să-l strice răsfă-

ţindu-l, aşa cum a făcut şi cu copiii noştri. Deodată se întrerupse, încruntîndu-se şi-şi măsură nora din priviri, apoi continuă. Dar mai vrem ceva, eu şi Jock, Sue Ellen. Vrem să fii şi tu fericită.

Sue Ellen îşi forţă vocea, încercînd să-i imprime un timbru uşor, aerian, într-o încercare de a părea veselă dacă nu extaziată.

— Oh, sînt fericită, Miss Ellie. Foarte fericită. J.R. n-a fost niciînd mai amabil sau mai înţelegător. Şi băieţelul — cred că n-am văzut ceva mai frumos în viaţa mea.

Lucy li se alătură, degajată şi însufleţită, cu o undă de anticipare în priviri.

— Vrei să te duc la spital, bunico ?

— Nu ştiu, dragă.

Apoi i se adresă lui Sue Ellen :

— Aveai planificat să mergi azi la Dallas ?

Sue Ellen vorbi fără ezitare, cu faţa dreaptă şi ochii limpezi :

— Bineînţeles, minţi ea. De fapt, am putea merge împreună.

Cînd se ridică în picioare, se clătină şi-şi duse mîna la frunte. Se aşeză la loc, ţinîndu-se încă de cap.

Miss Ellie veni spre ea.

— Ce-i dragă ? Te simţi bine ? Vrei nişte apă ?

— Doar o ameţeală, Miss Ellie. Voi fi în regulă într-un minut şi vom putea pleca.

— Să pleci ! exclamă Miss Elie. Nu te duci nicăieri. Vreau să urci la tine în dormitor şi să te întinzi în pat. Tinerele mame sînt sensibile. Trebuia să ştiu.

— Să te ajut să urci ? o întrebă Lucy pe Sue Ellen, privind-o pe sub sprîncene.

— Nu, mulţumesc, dragă. Sînt sigură că mă pot descurca singură. Lucy şi Miss Ellie o priviră cum pleca. Apoi ieşiră şi se urcară în maşina lui Lucy.

— Știi, bunico, spuse Lucy cînd porniră, cred că Sue Ellen nu are dorința de a-l vedea pe copil.

— Prostii ! spuse ascuțit Miss Ellie. Bineînțeles că o are. E fiul ei.

— Știu. Dar părinții nu vor întotdeauna să-și vadă copiii. Sau să aibă într-un fel de a face cu ei. Ai mei nu vor.

Miss Elie privi drept înainte.

— Lucy, nu-i chiar așa.

— Nu vreau să te contrazic, bunico, dar știu mai bine. Mi se pare că mama și tata nu m-au vrut cînd m-am născut și nici de atunci încoace.

— Sînt sigură că te înșeli. Împrejurările...

— Atunci, spune-mi : de ce nu sînt cu mine ? De ce m-au lăsat atît de mult singură ? De ce n-am auzit niciodată de ei ?

Miss Ellie nu avu argumente și merseră tot restul drumului pînă la Dallas fără să mai schimbe un cuvînt.

La spital, stînd lîngă fereastra camerei copiilor, Lucy observă că în apropiere stătea o femeie cu fața vag familiară. În final o recunoscu : era persoana care privise copiii ultima oară cînd fusese ea acolo ; Priscilla Duncan, deși Lucy nu-i știa numele. Dădu politicos din cap și-și îndreptă atenția spre Baby John. Între timp, Miss Ellie conversa cu una din doctoriţele care-l îngrijeau pe Baby John, doctor Rogers.

— Atunci, credeți că copilul va fi apt să părăsească în curînd spitalul ?

— Atunci cînd părinții lui vor dori, pot să vină să-l ia acasă, doamnă Ewing.

Nerăbdarea ei crescu.

— Dar asta e minunat ! Nu mă gîndeam că va fi atît de repede.

— E mai bine decît ne aşteptam noi toţi. Nu mai are rost să-l mai ţinem aici. Spuneţi-i mamei lui că poate veni să-l ia mîine.

Lucy plecă de la fereastra camerei copiilor şi veni lîngă Miss Ellie şi lîngă doctoriţă chiar în clipa în care Pam cobora din lift şi se îndrepta spre ele. Lucy îi făcu cu mîna.

— Pam !

— Nu mă aşteptam să te mai găsesc aici, spuse Pam. Îmi pare aşa de bine.

— Bunica nu mai putea aştepta. Ştii cît de ahtiaţi sînt unii după *nepoţi*.

— Văd acum, spuse Pam, cu un ton zeflemitor.

Miss Ellie se prefăcu supărată şi-i spuse lui Lucy :

— Trebuia să vezi ce îngrijorată am fost pentru tine cînd ai venit pe lume. Fată sau băiat, un nepot e o fiinţă de o importanţă deosebită pentru noi.

Apoi se întoarse spre Pam :

— Baby John poate veni mîine acasă.

Pam îşi lovi mîinile.

— Asta-i minunat !

— Doctoriţa a spus că a cîştigat în greutate şi toate testele sînt bune. Nu pot avea grijă de el aici mai bine decît mama lui, acasă.

Interfonul începu să bîzîie şi doctoriţa Rogers se auzi chemată.

— Scuzaţi-mă, mă cheamă.

— La revedere, doamnă doctor, spuse Miss Ellie. Şi mulţumesc foarte mult.

Lucy aşteptă pînă ce doctoriţa Rogers plecă.

— Acum putem să mergem la masă ? Bunica mă duce la Anselmo, Pam. Vrei să vii cu noi ?

— Vreau să-mi menţin forma, mulţumesc.

— N-ai idee ce pierzi. Cea mai bună mîncare italiană din Dallas.

— Știu, spuse Pam și se bătu ușor peste talie. Nu-s așa de tînăra ca tine.

Lucy rîse, veselă.

— La revedere, draga mea, spuse Miss Ellie. Ne vedem mai tîrziu.

Pam se îndreptă spre fereastra camerei copiilor și începu să-l caute cu privirea pe Baby John printre ceilalți copii.

— Nu sînt niște scumpi ? gînguri ea cu voce tare.

Alături de ea, Priscilla Duncan aprobă, dînd din cap.

— Mai scumpi nici nu se poate, murmură ea.

În dimineața aceea J.R. se întîlni cu Alan Beam la biroul Companiei Ewing. Beam trecu direct la problemă, o trăsătură pe care J.R. o găsi admirabilă la tînărul avocat.

— Locul e perfect, J.R. Se poate fora acolo ani întregi, fără probleme. Populația e prea departe de acolo ca să-i pese ce se întîmplă.

Vocea lui J.R. deveni mai moale, ca atunci cînd era îngrijorat, vital interesat, sau înfuriat.

— Asta-i unul din terenurile acelea vacante, nu-i așa ?

Allan rîse.

— Știi cum se spune : un teren vacant e o bucată de pămînt înconjurată de puțuri de petrol.

J.R. nu luă parte la veselia lui.

— Cele mai multe din cele bune au fost deja înșfăcate.

— Cam așa. Dar miros că ar mai fi. Oricum, tatăl tău a făcut o cerere pentru terenul ăsta acum vreo douăsprezece ani. La cumpărat la un preț de chilipir.

— Nu sînt mari şanse să găsim petrol acum.

— Din cîte am auzit e chiar invers.

J.R., grijuliu ca întotdeauna, testase pe cont propriu terenul. Îi ştia perspectivele mai bine ca Alan. Sau decît oricine.

— Da, de fapt am organizat o echipă care să lucreze pe terenul respectiv. Forarea a început deja de o săptămînă. Aşa că, dacă domnul Barnes vrea să tabere pe noi din cauza acestui teren, i-am dat destule motive.

Alan se aplecă înainte. Perspectiva unei bătălii ca lumea îl stimula, făcea să-i crească adrenalina.

— Pot proiecta un Studiu pentru Impactul cu Mediul Înconjurător fundamentat. Dacă Barnes îl refuză — e O.K.! Abuz de putere, în special comparativ cu celelalte puţuri deschise acolo, în regiunea aceea.

— Tatăl meu crede că legea nu ne oferă cea mai bună cale să ne răfuim cu Barnes. Poate are dreptate.

Interfonul bîzîi. J.R. întinse mîna spre întrerupător.

— Da, ce-i?

Vocea Louellei avea un ton efectiv încurcat:

— Domnul Ames şi domnul Garr sînt aici. Insistă să vă vadă.

J.R. se gîndi un moment.

— Sînt în şedinţă acum. Poate altă dată.

Se aşeză înapoi pe scaun, privind gînditor la Alan.

— Vrei să renunţ? întrebă Alan.

— Nu. Nu, nu vreau asta. Cred că merită să încercăm lovitura. N-avem prea mult de pierdut.

De-abia terminase de vorbit, că uşa se deschise brusc şi intră Jeb Ames, urmat de Willie Joe Garr. Incapabilă să-i oprească, Louella, în spatele lor, îşi desfăcu mîinile a neputinţă.

Ames îşi puse mîna mare drept pe biroul lui J.R. şi-şi împinse agresiv faţa înainte.

— De ce oare, J.R., eu și Willie Joe începem să credem că vrei să ne eviți ?

J.R. îi făcu semn Louellei să plece. Așteptă pînă închise ușa după ea înainte de a vorbi. Își fabrică cel mai intrigat zîmbet, dar ochii îi rămaseră fieși, privind fără să vadă nimic.

— Băieți, doar știți cum sînt afacerile. Nimeni n-a făcut mai multe decît voi. Am fost doar ocupat, asta-i tot. Acum, că sînteți aici — ce pot face pentru voi ?

— Vreau să vorbim, spuse Garr, cu asprime.

— Trebuie să fie ceva urgent, dacă ați dat buzna aici, în felul ăsta. Tulburînd liniștea, aș putea să spun. Rise scurt. Nu mi se pare prea inteligent din partea unor oameni abia ieșiți pe cauțiune din închisoare să meargă încoace și încolo și să facă scandal, tu ce zici, Alan ?

— Legea prevede măsuri severe pentru cei eliberați pe cauțiune și care acționează într-o manieră antisocială.

Garr privi la Alan.

— Cine naiba-i ăsta ?

— Avocatul meu, spuse J.R., vesel. Un funcționar al justiției, ca să zic așa.

Ames izbucni :

— E necesar să vorbim cît mai repede, J.R., atît în interesul nostru cît și într-al tău. Și mai presus de orice, e ceva privat.

Alan se ridică în picioare.

— Vin altă dată, J.R.

— Mulțumesc, Alan. Așteptă pînă ce tînărul avocat plecă, apoi se întoarse către cei doi :

— E-n regulă, acum ce pot face pentru voi, băieți ?

Garr se lăsă pe un scaun.

— Nu ne oferi ceva de băut ?

— Eu singur hotărăsc cui să-i ofer de băut.

Ames scutură din cap.

— Fii rezonabil, J.R. și vom fi și noi.

— Nu cînd dați buzna aici ca doi maniaci, cu ochii ieșiți din orbite. Nu atunci cînd știu cu cîtă ușurință puteți amîndoi, ticăloșilor, să distrugeți o viață omenească.

Ames se strîmbă, de parcă-și amintise ceva dezgustător.

— Încercăm să te protejăm pe tine, ca și pe noi, alungînd-o pe Julie din oraș. Dacă fata asta vorbește cu Barnes, o amuțim pe vecie.

J.R. nu încercă să-și ascundă mînia :

— Vrei s-o omorîți ? La naiba, sînt atîtea alte forme de a te descurca cu oamenii. Nu va vorbi cu nimeni. Mă ocup eu de asta.

Garr dădu din umeri.

— A fost un accident, doar știi.

Ames stătea pe scaun, privindu-l pe J.R. peste birou, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— După cum văd eu lucrurile, ceea ce s-a întîmplat a fost mai mult greșeala ta decît a noastră. Și pînă acum doar noi am plătit pentru asta. Vremurile petrecute după gratii sînt întotdeauna vremuri grele, J.R. Am suportat asta și am tăcut. Am suportat totul și nu ne-am plîns niciodată. Nu erai departe să fii și tu implicat, și cred că nu ți-ar fi plăcut.

— Mă amenințI ?

— Doar îți spun cum a fost, asta-i totul.

Garr vorbi cu o voce gravă :

— E rîndul tău să plătești, J.R., la fel cum am făcut și noi. Numai că felul în care o vei face tu nu va fi atît de dureros.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun, vorbi Ames, că vrem bani lichizi. Și repede.

— Și mulți, J.R.

J.R. începu să rîdă, pînă ce toată buna lui dispoziție se stinse, fața i se încordă, gura i se lărgi.

— Crezi că sînt pe punctul să vă dau o mulțime de bani ? Pentru ce ? De dragul vremurilor trecute ? Hai să lămurim un lucru — n-aveți absolut nimic în comun cu mine.

— Nu fi atît de sigur... începu Garr.

Ames îi făcu semn să tacă.

— Toți banii noștri sînt blocați de litigiu, J.R. Am fost dați pe mîna justiției de toți, pentru toate. Nu putem pune mîna pe un penny pînă nu se rezolvă toate astea.

— Văd că ați intrat într-un cuib de viespii.

— Ne ești dator, J.R. Ne ești dator din plin.

J.R. se ridică în picioare. Înalt și lat în spate, ocupa mai mult spațiu decît toți ceilalți. Un om autoritar, puternic, nemăsurat de bogat. Privi în jos, spre vizitatorii lui.

— Chiar dacă aș avea banii în mînă, ceea ce nu-i cazul, nu v-aș da un bănuț. Un bănuț.

Se ridicară de pe scaune, de parcă trebuiau să urmeze un car funebru, îndreptîndu-se fiecare spre cîte un capăt al biroului, amenințători.

J.R. le făcu semn să se apropie.

— Hai, veniți, băieți. Este exact ceea ce vreau, exact ceea ce vă trebuie. Să vă dovedesc cît de proști sînteți, de fapt. Puneți doar o mînă pe mine și vă trimit înapoi la închisoare pînă la apusul soarelui. Avocatul meu a fost martor că ați năvălit aici. Și secretarele. Încercați, dați-i drumul.

Asta îi făcu să se oprească.

— Avem nevoie de bani, spuse Ames, amenințător.

— Ieșiți afară de aici, îi răspunse J.R.

Ames dădu din cap și se îndreptă spre ușă.

— Ai învins de data asta. Dar nu s-a terminat. Vom continua pînă ai să regreți felul în care te-ai purtat cu noi, J.R.

— Ai să regreți într-adevăr, întări și Garr, urmîndu-și partenerul.

— Singurul lucru pe care l-aș regreta vreodată — strigă J.R. în urma lor — este că nu sînteți voi în locul lui Julie, aceia care să rămîneți fără acoperiș.

Plin de sine și satisfăcut, J.R. se așeză la loc, pe scaun. Victoriile, indiferent cît de mărunte, îi furnizau întotdeauna un profund sentiment al realizării, îi reînnoiau simțămîntul superiorității. Ames și Garr nu erau o problemă pentru el : fusese întotdeauna capabil să-i manipuleze.

Bobby, îmbrăcat în niște blugi murdari și o cămașă de lucru transpirată și pătată, se întorcea la casa din Southfork, după o zi grea de lucru la ranch. Intenționa să facă un duș și să-și schimbe hainele mai înainte de a pleca în oraș. Începu să urce scările spre camera lui, cînd se întîlni cu Sue Ellen, care cobora.

— Ești acasă în dimineața asta, spuse el, amabil.

— Am să mă duc la Dallas.

Și trecu mai departe, ca și cum din punctul ei de vedere, nu mai aveau ce să-și mai spună. El ezită, se întoarse, și o strigă pe nume. Ea se opri, fără să privească înapoi.

— Da, Bobby !

— Vreau să mă opresc la spital, să văd copilul. De ce n-ai veni cu mine ?

— Vai, îți mulțumesc că te-ai gîndit la mine. Dar nu cred că e posibil. Nu mă simt capabilă, astăzi. Poate altă dată.

Şi-şi continuă drumul. El alergă după ea, ajungînd o la capătul scării.

— Sue Ellen, nu mai poţi continua astfel.

— Cum astfel? Nu ştiu ce vrei să spui.

— Evitîndu-mă. Evitînd realitatea. Evitînd viaţa.

— Sînt foarte plină de viaţă, spuse ea, deliberat. Se pare că nu înţelegi, Bobby. Nu evit nimic. Urmez pur şi simplu recomandările doctorului: să mă odihnesc, să încerc să mă fac bine.

— Te-a sfătuit doctorul tău să-ţi ignori copilul şi să uiţi trecutul? Nu cred, Sue Ellen. Nu poţi merge pe calea asta. Lucrurile nu dispar dacă pretinzi că nu există. Nu poţi şterge trecutul negînd tot ce s-a întîmplat.

O scurtă clipă, durerea îi ieşi la suprafaţă şi i se văzu pe faţă. Inspiră repede, cu o mişcare uşoară şi expresia liniştită, netulburată reveni. Îl privi zeflemitor.

— Ce vrei de la mine, Bobby?

— Vreau să te faci bine. Vreau să te ajut, dacă pot.

— Oh, poţi.

— Spune-mi cum.

— Lăsîndu-mă singură. Te rog.

Nu trecură nici două ore şi Bobby ajunse la spital, parcă maşina şi se îndreptă spre intrarea principală. Înaintea lui văzu o figură cunoscută. Bobby strigă, izbucnind supărat:

— Cliff!

Cliff Barnes se opri, aşteptînd ca Bobby să ajungă la el.

— Ce naiba faci aici? întrebă Bobby, furios.

— Ewingii nu-s stăpînii spitalului.

— La naiba, omule, ai să începi să faci scandal pe acel şi urmările nu vor avea cum să-ţi placă.

Faţa lui Cliff se întunecă, şi îşi strînse pumnii.

— Eşti soţul surorii mele, singurul Ewing care mai aduci vag cu o fiinţă umană. Dar nu încerca să întinzi coarda

prea tare, Bobby. Vei descoperi că știu să mă descurc la nevoie.

— Te-am prevenit să te ții departe de Sue Ellen și de copil.

— La dracu' cu prevenirile tale!

Bobby făcu un pas înainte, cu capul înclinat agresiv în jos.

— Vrei să începi tărăboiul chiar acum, pe scările spitalului? Îmi convine. Dar gîndește-te la titlurile de pe prima pagină a ziarelor de mîine.

— Ești un ticălos, Cliff.

— Nu te băga, Bobby. Nu-i deloc treaba ta aici. E ceva între mine și Sue Ellen.

— Poate că a fost odată, Cliff, dar nu mai este. Sîntem toți implicați acum, toată familia. Ar fi o greșeală fundamentală din partea ta să crezi că intenționez să stau liniștit la o parte și să te las să faci și mai mult rău.

— Nu mă poți opri. Copilul acela de acolo e al meu. Ai uitat?

— Într-adevăr nu te gîndești cît de multe vieți trebuie să distrugi atîta timp cît obții ce vrei?

— Cît de multe vieți, Ewing? Ai dreptate. Nu-mi pasă.

— Dar de Sue Ellen?

— O iubesc pe Sue Ellen. O vreau. Pe ea și pe fiul nostru.

Bobby clătină din cap, morocănos.

— Cliff, ascultă bine. Te previn. Sue Ellen nu mai poate suporta nici un șoc în momentul ăsta. Nu e deloc sănătoasă, a ajuns la limita a ceea ce poate să îndure. Încearcă s-o forțezi să aleagă între tine și J.R. și ai s-o întorci înapoi, la sanatoriu.

— Pleacă din drumul meu.

— J.R. e acum acolo, Cliff. *Își* vizitează fiul. Decît să te las să intri, mai bine mătur pămîntul cu tine.

Cliff ezită, apoi spuse :

— N-am să mă pun cu tine, Bobby. Nu în felul ăsta. Nu atunci cînd știu că nu pot cîștiga. Nu-mi plac luptele zadarnice. Dar dă-mi voie să-ți spun — îi vreau pe amîndoi, pe Sue Ellen și pe copil. Și intenționez să-i obțin. În orice fel voi putea.

Trecu pe lîngă Bobby și coborî în grabă treptele spitalului, îndreptîndu-se spre locul în care îi era parcată mașina. Intră și se grăbi să demareze, fără să arunce o privire înapoi. Cînd ajunse la biroul lui, se repezi să sune după Harry Shaw.

— Dorești ceva, Cliff ?

— La naiba. Ce-i cu Studiul asupra Impactului cu Mediul Înconjurător pentru Ewing Oil ? E respins. O încercare moartă. Vreau situația fiecărei bucăți de pămînt pe care o stăpînesc sau o au în concesiune, al fiecărui loc unde au de gînd să foreze. Vreau să explorez fiece teren vacant, să văd dacă totul e legal. Dacă există niște discrepanțe, înaintăm acțiune legală. Vreau să-i lovesc pe Ewingi acolo unde-i doare.

— Cliff, ia-o ușor.

— La naiba cu luatul ușor. Am să-i fac pe Ewingi să sîngereze pînă cînd îmi vor înapoia tot ce ceea ce îmi aparține de drept.

Primele raze ale soarelui răspîndiră peste Southfork o lumină de culoarea oțelului ; cerul clar promițînd o altă zi proaspătă și răcoroasă. Jos, în vale, la țarc, Bobby își verifica șaua care atîrna pe gard. Auzi zgomotul unor pași care se apropiau, dar nu se întoarse.

— Bună dimineața.

Era Pam.

— Bună dimineața, răspunse el și își văzu de treabă. După un timp, adăugă : Te-ai sculat cam devreme.

— Ca și tine. Vreau să vorbim.

— E-n regulă, vorbește.

— Îmi pare rău pentru ieri seară.

— Și mie.

— Voiam să facem dragoste.

— Nici pe jumătate cît voiam eu.

— Atunci, ce s-a întîmplat ?

— Am avut iar parte de unul din războaiele noastre Barnes-Ewing.

— Trebuie să înceteze. Te iubesc, Bobby. Te vreau. De cîte ori ne certăm, mă îmbolnăvesc.

— O.K., hai să facem un pact. Să nu ne mai certăm. În special în pat.

O luă în brațe și se sărutară. Rămaseră îmbrățișați.

— Oh, Bobby, spuse Pam. La noapte ! Am să te fac fericit la noapte.

— Și eu pe tine.

— Nu mai am răbdare.

Pam îi alunecă din brațe.

— E totul în regulă cu vitele ?

— Trebuie să stăpînim situația pînă la noapte. Ascultă, spuse el, brusc. Blestemata asta de vendetă Barnes-Ewing mă calcă pe nervi. Începe să se resimtă și între noi, între tine și mine. Parcă nu mai putem să fim cinstiți unul față de altul.

— Totul e atît de complicat. Cliff — J.R. — copilul. Nu știu niciodată ce să spun, ce să fac.

— La fel și eu. Ieri l-am văzut pe Cliff. Era la spital.

— Oh, nebunul acela de frate al meu !

— L-am prevenit să se țină departe de Sue Ellen și de copil.

— O va face, Bobby. Trebuie s-o facă. Doar că nu înțelege încă cît de fragilă e Sue Ellen. Cînd va înțelege n-o să vrea să-i îngreuneze situația.

— Nu sînt sigur. Am încercat să-i explic totul. N-a fost prea impresionat. E hotărît să facă scandal.

— N-o va face. Nu-l vom lăsa.

— E mai ușor să vorbești decît s-o faci. Mai bine ai vorbi cu el și i-ai spune că dacă încearcă ceva, orice, am să-l sfîșii. Spune-i că J.R. — noi toți — vom face un scandal destul de mare ca să nu mai aibă ce căuta prin părțile astea. Indiferent ce face, nu-i poate învinge pe Ewingi.

— Așa crezi ?

— Spune-i, răspunse Bobby posomorît, spune-i că dacă numele Ewing va fi tîrît în noroi, coada lui, Cliff Barnes, se va tîrî odată cu el. Și va fi cea mai riscantă acțiune pe care-a întreprins-o vreodată — așa să-i spui.

— O să-i spun, răspunse ea, moale.

Ceva mai tîrziu, în acea dimineață, J.R., îmbrăcat de oraș, i se alătură lui Jock pentru micul dejun.

— Ești pregătit să pleci devreme la oraș — observă Jock.

— Iau micul dejun cu niște petroliști de peste ocean. Părăsesc țara astăzi.

J.R. își turnă o cană de cafea și se așeză.

— Despre ce e vorba ?

— Despre deschiderea unui nou cîmp petrolifer pe coasta asiatică. Poate prezintă interes pentru cartel. Nu sînt încă sigur.

Jock mormăi, umplîndu-și gura cu ouă și slănină. Vîrsta nu-i redusese deloc pofta de mîncare.

— Ames și Garr au făcut ceva ca să încerce să se întoarcă în cartel ?

— Încă nu. Sînt ţinuţi în loc de litigiu şi n-au capital. Nu prea au mijloace de acţiune.

— Judecătorul o fi numit asta atentat la viaţa oamenilor, dar cei doi sînt efectiv nişte criminali. Trebuiau închişi pentru totdeauna. Nu vreau ca Ewing Oil să aibă cumva de-a face cu ei.

— Nici eu. J.R. îşi termină cafeaua şi se pregăti să plece.

— Vrei s-o duc pe Sue Ellen la spital? Cred că nu poate încă să şofeze. Mama ta mi-a spus că ieri a avut o ameţeală.

— Mă întorc eu s-o iau. Cînd ai să te întorci acasă, deseară, tată, ai să-l ai pe nepotul tău, să te joci cu el.

Un zîmbet de încîntare se răspîndi peste faţa zbîrcită a lui Jock.

— Nu se putea mai bine.

Apoi faţa îi deveni serioasă.

— Lucrurile merg mai bine acum între tine şi Sue Ellen, fiule?

— Fac tot ce pot, tată.

— Văd că faci, fiule. Continuă.

Bobby intră în camera de zi şi se salutară.

— Eşti gata, tată? Camionul e aici.

Jock se ridică. Bobby înşfăcă o plăcintă de pe bufet, mîncînd-o în picioare, fără să se mai aşeze la masă.

— Cît am pierdut din turmă? vru să ştie J.R.

— Nu prea mulţi. Cred că în total vreo duzină de viţei. Am luat-o din timp.

— Asta-i mare lucru, spuse J.R.

Bobby se supără, dar nu spuse nimic: munca grea şi murdară era ceva cu care J.R. nu era familiarizat. Munca prin care salvaseră turma, minus o duzină de viţei. La naiba, da, era mare lucru. Al naibii de mare.

La orele unsprezece, în aceeași dimineață, J.R. se întoarse la ranch. O găsi pe Sue Ellen lîngă bazin, cu un pahar de ceai rece în mînă. O sărută pe păr, o strînse de umeri și o întrebă cum se mai simțea.

— Destul de bine, cred.

— Îmi place costumul ăsta de baie. Mi se pare că silueta ta e mai grozavă ca oricînd.

Ea nu păru să fi auzit complimentul. J.R. se forță să-și ascundă supărarea.

— Recunoaște că, oricum, e vremea să te schimbi. Sînt nerăbdător să mergem la Dallas și să ne luăm copilul de acolo.

Ea îl privi într-un fel ciudat, de parcă n-ar fi înțeles, apoi privi în zare.

— Nu cred că voi putea să vin cu tine, J.R.

— Să nu vii cu mine! Ce naiba vrei să spui cu asta?

— M-a durut rău capul toată dimineața. Credeam că puțin soare și ceva rece de băut mi-ar prinde bine. Dar n-a fost așa. Apoi se ridică. Cred că mai bine m-aș duce să mă întind puțin.

El o privi cum pleca, clocotind, dorind să lovească, să provoace durere, supărare. În loc de asta, rămase blocat în loc, cu membrele tremurîndu-i, așteptînd să i se potolească furia. Aproape cinci minute trecură pînă ce porni după Sue Ellen. O găsi întinsă pe pat, îmbrăcată într-un capot multicolor.

— Ai să te îmbraci și ai să vii cu mine la spital.

Ea clipi.

— Ți-am spus, nu pot.

— Mai degrabă nu vrei. Poți prosti pe oricine de afară cu falsele tale dureri de cap și accese de amețeală, dar nu pe mine. N-ai nimic și amîndoi o știm.

— Doctorul a spus că este vital să stau liniştită.

— La dracu' cu doctorul! Singurul lucru pe care-l vreau acum e să începi să te porţi ca o soţie şi ea o mamă.

— Fac tot ce pot.

— Nu se vede. Ai făcut-o pe mama şi pe tata, pe toţi din familia asta să se sperie prostește în privinţa ta. N-ai manifestat nici urmă de simţământ matern. N-ai deloc simţul decenţei, a ceea ce se cuvine?

— Nu-mi vormi tu mie de decenţă.

— N-o să transformăm conversaţia asta într-o discuţie despre comportamentul meu. Tu eşti problema în momentul de faţă. J.R. se apropie de pat. Acum, intenţionezi să te îmbraci sau trebuie s-o fac eu pentru tine?

— Vrei să mă tîrăşti de aici făcînd tărăboi şi ţipînd?

— Dacă va fi nevoie. Acum, ce ai de gînd?

— Cred că ştii.

— Depinde. Acum scoală-te.

O clipă lungă ea nu se mişcă. Apoi se ridică, resemnată.

— O să mă îmbrac, spuse ea, fără hotărîre.

— Îmi închipui că ai înţeles rezonabilitatea argumentelor mele. Ai cinci minute — şi mergem — într-un fel sau altul.

Ajunseră la spital fără nici un incident, abia schimbînd o vorbă pe drum. De îndată ce Mercedesul lui J.R. intră în spaţiul de parcare, văzură maşini ale poliţiei în jurul intrării principale, flashuri fulgerînd. Peste tot erau ofiţeri în uniformă, maşini ale Televiziunii. Oameni cu aparate de filmat pe umăr filmau tot ce se putea ve-

dea și reporteri cu microfoane luau interviuri doctorilor și surorilor și, cînd reușeau, vreunui detectiv de la poliție.

J.R. o ajută pe Sue Ellen să coboare din mașină.

— Mă întreb ce se petrece ?

Un bărbat cu un reportofon dădu năvală peste ei.

— Domnule Ewing, doamnă Ewing, aveți ceva de declarat acum ?

— De declarat ? exclamă J.R. Despre ce ? Sîntem aici ca să ne luăm copilul și să-l ducem acasă.

Alți reporteri se adunară grămadă în jurul lor, bombardîndu-i cu un tir de întrebări.

— Aveți vreo bănuială, domnule Ewing ?

— A avut loc deja vreun contact ?

— Ceva cereri de răscumpărare ?

— Hei, lua-ți-o mai încet, oameni buni, strigă J.R., conducînd-o pe Sue Ellen spre intrarea spitalului. Indiferent ce s-ar fi întîmplat n-are nimic de-a face cu noi.

— Vreți să spuneți că nu știți ?

— Nu ni s-a spus.

— Oh, Dumnezeule !

— Ce-i asta ? întrebă J.R. De ce naiba v-ați adunat aici ?

— Domnule Ewing, doamnă Ewing — e vorba de fiul dumneavoastră — John Ross III...

— Ce-i cu el ?

— A fost răpit !

Spitalul viermuia de poliție, în uniformă sau în civil. Bărbați și femei de la brigada de medicină legală controlau camera copiilor, coridoarele, scările rulante și ascensoarele în eventualitatea găsirii unei piste. Peste tot se puneau întrebări, se notau răspunsuri care erau apoi su-

puse judecății minților sceptice și cinice ale detectivilor experimentați.

— Cînd l-ați văzut ultima oară pe copil ? era întrebarea cheie care se punea la nesfîrșit.

— Cînd l-am hrănit, răspundea o soră. Pe la nouă și un sfert.

— Și cînd l-ați examinat ? îl chestiona un alt detectiv pe medicul pediatru.

— Pe la zece, cred. Am efectuat vizita obișnuită pe la zece.

Detectivul locotenent Simpson îi escortă pe J.R. și Sue Ellen într-o mică încăpere pregătită pentru ei. Îi pofti să ia loc înainte de a se așeza și el pe scaun. Era un tip brunet, focos, cu ochi vii și curioși și o gură parcă fără buze. Era ceva în atitudinea corpului lui, de parcă era gata să treacă la acțiune mai înainte ca altcineva s-o poată face. Privirea i se plimba de la J.R. la Sue Ellen și înapoi.

— Are cineva vreo idee ? începu J.R.

Simpson dădu din cap.

— Pînă acum nimeni nu pare să fi văzut sau auzit ceva.

— Credeți că e posibil ca într-un spital... începu Sue Ellen.

— Doamnă Ewing ! Întotdeauna e atît de multă lume primprejur, umblînd încoace și încolo. Doctori, surori, pacienți, vizitatori. Aici e imposibil să fii atent.

— Dar chiar să pleci cu un copil...

— Da. Într-adevăr, nu s-a mai întîmplat ceva asemănător în oraș. Vom face tot ce putem să vă găsim băiatul, doamnă Ewing. Dar am cîteva întrebări.

— Orice doriți, locotenente, căzu de acord J.R. și-și îndreptă privirea întrebătoare spre Sue Ellen. Ea stătea țeapănă în scaun, cu mîinile încolăcite în poală. Indiferent ce simțea, nu i se putea citi nimic pe fața, care devenise

o mască rigidă de alabastru, fixă, împietrită, parcă fără viață.

— Există cineva care credeți că ar fi putut face un astfel de lucru ?

— Nimeni, răspunse pe loc J.R.

— Aproape jumătate din statul Texas îl urăște pe soțul meu, spuse Sue Ellen, fără să-și schimbe expresia.

— Înțeleg, spuse Simpson. Dar cineva anume ?

— Nu-mi pot imagina nici o persoană cunoscută care să facă ceva atît de îngrozitor.

Simpson privi cercetător la Sue Ellen ; ea îi evită privirea.

— Ne-ar putea da familia dumneavoastră vreun ajutor ?

Mintea lui J.R. scruta trecutul. Un flux de nume și fețe îi apărură : dușmani de afaceri și personali, oameni pe care-i învinsese într-o problemă sau alta, soți ale căror soții le sedusese, femei cu care se purtase rău.

— Nimic, spuse el.

— Doamnă Ewing ?

— Nu vă pot fi de folos.

— E-n regulă, spuse Simpson, ridicîndu-se. Cred că am terminat, pentru moment. Vom urma procedura normală într-un astfel de caz. Vom face tot ce putem să vă găsim fiul.

J.R., în picioare, începu să se plimbe prin încăpere.

— Ceea ce vreau să știu, spuse el puțin agitat, este cum de s-a putut petrece un astfel de lucru în mijlocul celui mai bun și mai costisitor spital din Dallas ?

— Asta — spuse detectivul Simpson încet, este exact ceea ce aș vrea și eu să știu. Dacă sînteți de acord, aș vrea să stau de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră separat.

— Desigur, spuse J.R. Începeți cu Sue Ellen. Trebuie să dau un telefon.

În cabinetul infirmierelor găsi un telefon și formă repede un număr.

Răspunse Miss Ellie.

— Bună, mamă, J.R. la telefon.

— Oh, J.R., sînt așa de fericită că ai sunat. Ce se petrece acolo ? Doctorul Samuels a telefonat imediat după ce ați plecat, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Copilul e bine ? Sper că nu-i nimic rău.

— Copilul nu mai este, mamă.

— Nu mai este ?

— A fost răpit.

— Oh, Dumnezeule, nu ! Cum a fost posibil ?

— Nimeni nu poate răspunde la întrebarea asta, mamă. Poliția e peste tot și face cercetări.

— Nu, nu, nu cred asta. Trebuie să fie o greșeală, cumva. Trebuie să-l fi confundat cu alt copil. Ceva...

— Nu, mamă. A fost răpit. Nu mai este.

— Dar cum ?

— Nu știm. Nimeni nu știe încă. Mai bine i-ai spune lui tata și celorlalți. Și, mamă, deoarece nu știm încă ce urmăresc răpitorii, cine sînt și de ce l-au răpit, ar fi mai bine să fiți atenți pe acolo.

— Da, da. Oh, biata Sue Ellen. Cum rezistă ?

— Asta da, întrebare. E năucită și reacționează de parcă ar vedea totul de la distanță, de parcă ar asista la un spectacol de operetă la TV. N-aș putea spune dacă simte ceva.

— Biata de ea, nu e sănătoasă, J.R. Fii drăguț cu ea.

— Da, mamă. Mai bine le-ai spune lui Pam și lui Lucy s-o aducă acasă cu mașina. Mă întorc și eu cînd voi putea. La revedere, mamă.

— La revedere, fiule.

Locotenentul Simpson, sperînd că vederea celorlalți oameni, apropierea lor, sunetul vocilor lor, ar avea un efect pozitiv asupra lui Sue Ellen, o condusese în sala de așteptare. Mai văzuse cum reacționaseră și alte mame la răpirea unui copil, cunoștea efectele traumatizante care aproape întotdeuna aveau loc și credea că Sue Ellen a suferit și ea un șoc. Instinctele lui umane îi spuneau s-o ia încet, să-i dea timp să-și revină ; dar experiența lui de polițist îi spunea că în cazul răpirilor de copii, cu cît acționezi mai repede, cu atît mai bine. Cu cît mai repede îți formezi o părere asupra cazului, cu atît mai bine ; în timp, șansele de a descoperi copilul pierdut se diminuează simțitor. O pofti pe Sue Ellen să ia loc în sala de așteptare, îi aduse o cafea și-i oferi o țigară. Numai atunci reîncepu să o chestioneze, fără să se grăbească, amintind doar ocazional de esența problemei, pentru ca ea să înțeleagă exact ce se petrecuse. Dar fiecare întrebare ducea doar la replici fără nici o valoare.

Disperat, trecu mai dur la subiect.

— Trebuie să fie ceva care să ne puteți spune, doamnă Ewing. Nu aveți vreo idee, cine ar fi putut să facă un astfel de lucru ?

— Nu m-am simțit bine, răspunse ea cu o voce letargică. Nu mi-am văzut copilul zilele astea.

— De cînd ați părăsit spitalul ?

— Nu știu. De două, trei zile. Nu sînt chiar sigură.

— Ați văzut vreo persoană suspectă pe alături ?

— Suspectă ? Oh, nu, n-am văzut pe nimeni suspect.

— S-a întîmplat ceva neobișnuit ?

— Nu înțeleg.

— S-a interesat cineva de dumnevoastră, de familia dumneavoastră, de copil ?

Ochii ei luciră și se iluminară. Își îndreptă atenția spre detectiv.

— Copilul nu mai este, nu-i așa ? Într-adevăr nu mai este ?

— Mi-e teamă că da. Știu că e greu pentru dumneavoastră, dar avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l puteți acorda.

Ea se lăsă pe spate și-și închise ochii.

— E doar greșeala mea.

Simpson, uluit, se aplecă în față, incitat, sigur că urma să descopere ceva.

— Ce vreți să spuneți, mai exact, doamnă ? Referitor la faptul că ar fi greșeala dumneavoastră.

Sue Ellen deschise brusc ochii, privind peste Simpson, în direcția lui J.R., care intra în sala de așteptare. Dar nu-i realiză prezența, conștientă doar de păcatele ei trecute.

— Am făcut ceva teribil, gemu ea. Ar fi drept să fiu pedepsită.

— Credeți că ceva din ceea ce ați făcut poate constitui cauza dispariției copilului ?

J.R., impulsionat de teama că Sue Ellen ar putea divulga vreunul din păcatele ei sau ale lui, se grăbi spre ea și-i puse o mînă hotărîtă pe umăr.

— Cred că-i destul, locotenente. Soția mea nu mai este ea însăși. După părerea mea, ați luat-o într-o direcție greșită.

Simpson se ridică.

— Dacă soția dumneavoastră are ceva să ne spună, asta ar putea să ne ajute...

— Soția mea nu știe nimic despre asta. Dacă se poate, aș dori să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Simpson își făcu drum spre cealaltă parte a sălii de așteptare, urmărind-o tot timpul pe Sue Ellen cu privirea.

— Trebuie să vă previn, domnule Ewing, că obstrucționarea poliției într-o investigație de acest fel...

— De ce aș face asta ? Credeți că nu vreau să-mi recapăt fiul ? Doresc asta mai mult decît vă puteți închipui. Dar nu vreau să-mi îndurerez soția cînd nu e cazul. A avut un accident de mașină acum cîteva săptămîni. Drept urmare, copilul nostru s-a născut prematur și aproape mort. Se învinuiește pentru asta.

— Nu știam.

— Puteți înțelege atunci de ce nu vreau să-și reamintească incidentul. Este o emotivă și e într-o stare foarte proastă. V-aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa s-o duc acasă. Vă asigur că nici unul dintre noi nu știe ceva care ar putea să vă ajute. Aș dori să știm.

— Nu aveți cunoștință de nimeni care ar fi vrut să vă răpească fiul ?

— De nimeni.

— E-n regulă. Duceți-vă acasă, domnule Ewing. Luați-vă soția. O să trimit niște oameni să vă însoțească. Am vrea să vă punem telefonul sub control. Cred că nu va dura mult pînă veți primi primul telefon.

— Primul telefon ?

— Da, care să reprezinte scrisorile de acreditare ale răpitorilor, ca să zic așa. Apoi vi se va face o cerere. Al treilea telefon vă va da instrucțiuni și așa mai departe. Toți ăștia acționează cam în același fel.

— A fost informat F.B.I.-ul ?

— De prima dată. Oamenii lor au și început să acționeze. Acum, domnule Ewing, vă rog să nu faceți vreo prostie.

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că asta e o muncă pentru profesioniști — pentru poliție. Dacă răpitorii reușesc să intre în contact cu dumneavoastră sau cu vreun membru al familiei dumneavoastră în mod direct, trecînd peste noi, trebuie să mă informați. Sîntem experimentați și știm

mult mai bine ca dumneavoastră cum să procedăm cu ei.

J.R. începu să spună ceva, dar Simpson i-o reteză :

— Știu, copilul e fiul dumneavoastră, îl iubiți, îl vreți înapoi. Pentru mine e doar o datorie de serviciu. Dar asta e chiar motivul pentru care trebuie să depindeți de noi, pentru că sîntem profesioniști, pentru că știm cel mai bine cum să procedăm în orice situație s-ar putea ivi.

— Foarte bine, locotenente. Dați-i înainte, noi plecăm acum acasă. Erau aproape în pragul liftului, cînd Sue Ellen începu să plîngă.

— Oh, J.R., ce-am făcut ? E doar greșeala mea — doar a mea. Dar niciodată n-am vrut să se întîmple asta. Trebuie să mă crezi.

El o înconjură cu brațul și o conduse în lift. Începea, își spuse el, să fie o aventură prăpăstioasă. Pentru ei toți.

Jock își îndemnă calul spre turmă, încercînd să izoleze un juncan care se străduia să-și croiască drum printre vite. Jock își pregăti lasoul, gata să facă prima mișcare. Sunetul puternic al unui claxon de mașină puse cireada în mișcare, avînd ca efect mugete considerabile și o mișcare nervoasă primprejur. Jock înjură, trase de frîu, apoi privi în jur. Un jeep dădu buzna în direcția lui, claxonînd neîncetat. Opri la cîțiva metri de el.

— Ce dracu faci ! urlă Jock la șofer, unul din oamenii de la grajd.

— Îmi pare rău, domnule Ewing. Miss Ellie a spus că trebuie să ajung aici cît pot de repede și să vă iau la ranch.

— Ce se întîmplă acolo ?

— N-a spus nimic decît că trebuie să vă iau pe dumneavoastră și pe Bobby.

— Bobby e la Little Horn. Du-te după el. Eu mă întorc călare.

— Da, domnule.

Jock își puse calul în mișcare, îndemnîndu-l cu pintenii la galop, îndreptîndu-se spre casă. Simțea că trebuia să se fi întîmplat ceva rău.

Lucy, încărcată cu cărțile și geanta ei, traversa stadionul de la Southern Methodist University și intra în parcare. Deodată, o camionetă galbenă, purtînd pe ușă emblema Southforkului, traversă mugind cărarea pe care mergea ea, cu frînele scîrțiind pătrunzător și anvelopele fumegînd. Un cowboy tînăr, pe nume Jimmy, sări din mașină strigînd-o pe nume.

— Domnișoară Lucy !

— Jimmy ! Ce, s-a răsturnat lumea de gonești ca un nebun ?

— Cum spui tu, Lucy. Bunica ta vrea acum să fii acasă. Și cînd dă ea ordine, cum a făcut astăzi, e mai bine s-o ascultăm, atît familia cît și angajații.

— S-a întîmplat ceva rău ? întrebă Lucy, urcîndu-se în camionetă.

— Nu mi-a spus nimic, exceptînd faptul că trebuie să vin și să vă iau. Și repede.

Apăsă cu piciorul pe accelerator și camioneta porni.

Jock își îndemnă calul drept spre patio, descălecă înainte ca acesta să se oprească, alergă înainte și intră în casă, strigîndu-și soția pe nume.

Miss Ellie ieși din camera copilului în capul scărilor, cu lacrimile curgîndu-i pe față.

— Oh, Jock...

El urcă cîte trei trepte odată.

— Ce s-a întîmplat, Miss Ellie ? Eşti rănită ? La naiba, pe oricine ar fi ridicat mîna la tine, am să-l sfarm cu mîinile goale...

— Nu, nu, sînt bine.

— Atunci, ce este ?

— E vorba de copil, Jock. Copilul — a fost răpit.

Vestea îl izbi ca o lovitură în stomac. Se clătină, cît pe ce să cadă pe spate, susţinîndu-se de balustradă, ca suport. Inima începu să-i bată neregulat şi o ceaţă deasă i se lăsă pe ochi.

Camionetă galbenă intră cu viteză în parcare, aproape ciocnindu-se cu jeepul care-l aducea pe Bobby de la Little Horn. Bobby sări din jeep şi împreună cu Lucy alergară spre casă.

— Ce se petrece, Bobby ?

— N-am idee.

— Eram la şcoală. Bunica l-a trimis pe Jimmy după mine.

— Mai bine am intra.

Îi găsiră pe Jock şi Miss Ellie aşteptînd în sufragerie, aşezaţi pe canapea, ţinîndu-se de mînă. Feţele le erau încordate şi era evident că Miss Ellie plînsese.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sînteţi aici, începu Miss Ellie.

— Ce este, mamă ? întrebă Bobby.

— S-a întîmplat ceva rău ? întrebă Lucy.

— Copilul — se auzi vocea răguşită a lui Jock.

Miss Ellie continuă :

— J.R. a telefonat de la spital cu puţin timp înainte.

— Copilul, spuse Lucy, şocată. E mort ?

— Oh, nu, suspină Miss Ellie. Oh, Doamne, sfinte, nu.

— Atunci ce-i ? insistă Bobby.

— A fost răpit — răspunse Jock.

Bobby se simți scuturat de un fior rece. Bobby John răpit. Nu se îndoia cine o făcuse. Cine avea destule motive s-o facă. Destule ocazii. Cine era destul de meschin și josnic să facă. Destule ocazii : Cliff Barnes. Cînd vorbi, vocea îi fu slabă și incoloră :

— Unde-i Pamela ? De ce nu este aici ?

Miss Ellie dădu din cap.

— L-am trimis pe Joey în oraș s-o găsească. Joey a telefonat de la The Store. Pamela i-a spus lui Liz Craig că are niște comisioane de îndeplinit în după-amiaza asta. Nimeni nu știe unde este acum sau cînd se va întoarce. I-am lăsat vorbă să telefoneze de îndată ce poate.

Bobby cugetă. Era doar un singur lucru de făcut ; să se ducă la Dallas, să-și găsească soția și să se confrunte cu cumnatul acela al lui, vrednic de dispreț.

— Mă duc în oraș și-o aștept. Mai devreme sau mai tîrziu o să se întoarcă.

Miss Ellie protestă :

— Bobby, te rog, trimite pe unul din băieți în locul tău.

— Mă descurc mamă, nu-ți face griji. Nu pot să stau aici și să nu fac nimic.

Înainte ca cineva să-l fi putut opri, se repezi afară și-i auziră mașina pornind.

Nu trecură nici două ore și Southforkul era plin de reporteri și crainici de la Radio și TV. Mișunau peste tot, intervievînd pe oricine vedeau și cînd nu obțineau felul de istorisire pe care o căutau, se intervievau unul pe altul. Drept urmare, zvonurile erau speculative și istorisirile care trebuiau să apară la știrile de seară și în ziarele de dimineață n-aveau legătură cu realitatea. În

căutarea frenetică a ştirilor senzaţionale, adevărul era grav atacat.

În sufragerie stăteau Jock, Miss Ellie, J.R. şi Lucy. Cu el era un alt detectiv, pe nume Rollands. Era un bărbat slab, de vîrstă mijlocie cu o privire tăioasa, dar cald şi prietenos. Era, îi informase el pe Ewingi, un expert de la secţia pentru răpiri de copii a poliţiei.

— Cu avalanşa asta de reporteri, o să se audă de răpire în tot Texasul, anunţă el, melancolic. Încercaţi să nu vă lăsaţi copleşiţi de unele telefoane pe care le veţi primi. Un eveniment de felul ăsta îi stimulează pe toţi nebunii, şi ăştia nu iau în seamă sentimentele cuiva.

— Nu există nici o posibilitate să păstrăm tăcerea, recunosc, spuse Jock, cu greutate.

— Nici una pe care s-o cunosc, domnule, spuse şi Rollands.

Miss Ellie stătea răvăşită pe canapea, arătînd în dimineaţa aceea mult mai bătrînă decît era.

— Ceea ce nu pot înţelege, este cum de nimeni n-a văzut nimic. Cum e posibil asta ?

Rolland îi spuse gentil :

— Aşa pare la prima vedere, doamnă. Începutul e întotdeauna aşa într-un caz de felul ăsta. Nimeni nu vede nimic, nimeni nu ştie nimic. Totuşi, nu durează mult. Mai devreme sau mai tîrziu, lucrurile se aranjează. Cineva îşi aminteşte ceva, şi ne spune. O informaţie, acolo, o sugestie, le punem cap la cap şi pornim. Întotdeauna se întîmplă aşa, am văzut atîtea cazuri. De asta continuăm să cercetăm, ne învîrtim asupra acelorași probleme, punem aceleaşi întrebări, verificăm fiecare afirmaţie.

Telefonul sună şi toţi îngheţară.

J.R. privi întrebător la Rollands.

— Ridicați receptorul și răspundeți. Acționați normal. Voi asculta de la un alt telefon. Și vorbiți lent, făceți-l pe celălalt să vorbească. Amintiți-vă că totul e înregistrat. Și telefonul pe care-l folosește acum interlocutorul va fi localizat. Începeți !

J.R. se apropie de telefon, de parcă acesta ar fi fost o reptilă pe moarte.

— Aici J.R. Ewing.

— Oh, bună, domnule Ewing, se auzi o voce de femeie. Aici e Muriel, prietena lui Lucy. E acolo, vă rog ?

J.R. privi la Rolland. Acesta îi făcu sem din cap că nu.

— Nu, nu-i aici, Muriel. Revino. Sau, mai bine am să-i spun eu lui Lucy să-ți telefoneze imediat ce sosește. Puse receptorul în furcă furios. La naiba !

— Îmi pare rău, J.R., spuse Lucy.

— Nu-i vina nimănui, spuse Rolland. Se poate întîmpla.

— Ce facem acum ? întrebă Jock.

Rollands dădu din umeri.

— Așteptăm următorul telefon. Dar trebuie să ne înțelegem. Eu cred că legătura nu se va face prin telefon. Orice profesionist va ști că vă urmărim telefonul la ora asta. Va găsi altă cale ; de ce să riște ?

Dezamăgirea apăru pe toate fețele. Dar n-aveau de ales. Puteau să aștepte, să aspere și să se roage. Și nimic altceva.

Cînd Pam traversă strada spre intrarea principală de la The Store, Bobby o strigă. O fracțiune de secundă, nu-l recunoscu.

— Pam, spuse el din nou.

— Oh, Bobby, nu se poate. Deabia am auzit buletinul la radio. Spune-mi că nu-i adevărat !

El o îmbrățișă în văzul tuturor trecătorilor. Prin hainele care-i despărțeau putu să-i simtă bătăile iuți ale inimii.

— Mi-e teamă că-i adevărat, draga mea. S-a întîmplat azi-dimineață.

— Dar cum ?

— Nimeni nu știe încă.

— Nu pot s-o cred. Poliția are vreo idee ?

— Aparent, nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic. Ai vorbit azi cu Cliff ?

— Cu Cliff ? Vai, nu. Doar am trecut pe la biroul lui, dar nu era acolo. Secretara lui nu l-a văzut toată ziua.

Dintr-o dată, se trase înapoi, cercetînd fața soțului ei, șocată de ceea ce presupunea întrebarea lui. Oroarea și frica se întipăriseră pe trăsăturile ei delicate.

— Bobby, doar nu crezi că Cliff ar fi în stare ?

El îi răspunse rece :

— Cine altcineva ar fi făcut un astfel de lucru ? Cine altcineva îi urăște atîta pe Ewingi ? Cine s-a jurat să se răzbune personal pe familia mea ?

— E fratele meu.

— Știu, și asta e cu atît mai rău.

— Dar e ridicol. Oricine, chiar oricine, ar fi putut s-o facă. Dumnezeule, nu fratele meu, nu Cliff. Ar putea fi orice altceva, dar nu hoț de copii.

Dar Bobby nu se lăsă convins.

— De fiecare dată, în trecut, cînd unul dintre noi a spus că Cliff n-ar putea să facă una și alta, s-a înșelat. Mi se pare că acest Cliff e capabil de orice. Absolut de orice.

În tinerețe, Pam era plină de vise și ambiții, și tot timpul se temea ca acestea să nu rămînă pentru totdea-

una neîndeplinite. Trupul ei de femeie simțea valuri puternice de dorință prelingîndu-i-se prin nervi, aducîndu-i în minte imagini și idei care o înspăimîntau, o făceau să creadă că îl are pe diavol în trup. Și iar — și iar, subiectul, singurul, despre care discutau prietenele ei : băieții și bărbații. Ce făceau soții cu soțiile lor în întunericul dormitoarelor, ce făceau băieții și fetele în mașini sau în camerele de motel. Pentru tînăra Pam toate astea erau de domeniul fantasticului, dar și le imagina cu atîta intensitate, încît tînărul ei trup fremăta de dorință, de dor, de nevoia de a cunoaște. Și de a face.

Totuși, era încă speriată. Dar, în final, dorința de adolescentă se împleti cu o curiozitate de nedescris, care o făcu să-și depășească teama, interdicțiile, sfaturile tatălui, fratelui, preotului. Poate că ar fi fost altceva dacă maică-sa ar fi trăit, să o sfătuiască și să o ajute, să o îndrume cu dragoste și tandrețe. Dar nu era cazul.

Pînă la urmă. dorința învinse cînd Jack Manning îi dădu întîlnire. Era prototipul eroului liceenelor — frumos, puternic, steaua echipei de fotbal, deja student la Universitatea din Texas. Era visul oricărei fete care-și dorea o întîlnire, un iubit, un soț. De fapt, era ceva la care Pam Barnes, o adolescentă dulce de șaisprezece ani, care nu fusese sărutată decît pe obraz, nici nu îndrăznea să viseze.

Rațiunea îi spunea să refuze invitația lui Jack Manning la o chiftea și la un film. Dar freamătul sîngelui o forță să accepte. Tatăl ei era plecat la Luisiana să instaleze un puț într-un nou cîmp petrolifer și Cliff era bărbatul casei.

— La ce oră ai să te întorci acasă ? întrebă el, cu o voce gravă, întocmai ca a lui Digger.

— Devreme.

— Să fie la zece, atunci.

— Oh. Cliff, eu și Maryjane avem nevoie de timp să studiem. Trei ore e prea puțin.

— La unsprezece, și gata.

— Nu ești tatăl meu.

— Știu. Dacă Digger era aici, putea să nu te lase deloc.

— N-ai încredere în mine ?

El o privi, chibzuind.

— Nu că n-aș avea încredere în tine. Dar o fată care arată cum arăți tu trebuie ținută în casă, dacă vrei să n-ai probleme. Știu asta. Datoria mea este să te protejez. Eu sînt familia ta, amintește-ți asta. Am spus la unsprezece, și gata !

Ea consimți, de frică să n-o mai lase deloc și încercă să conceapă un plan care să-i permită să fie acasă la unsprezece, fără să spună că i se interzisese, ca unui copil, să întîrzie, sigură că va putea să-l ducă pe Jack Manning, dacă va fi cazul. Dar nu fusese. Se duseră la Big Top, după chiftele și apoi la cinematograful Skyway Drive-Inn. Filmul era o poveste romanțioasă de dragoste. La terminare mașina lui Jack se îndreptă încet spre casa lui Pam.

— Știi de ce mi-e poftă ? întrebă Jack, în sfîrșit.

— De ce ?

— De o băutură scumpă. Ție nu, draga mea ?

Pam nu gustase niciodată o băutură, prevenită contra acestui lucru de Cliff și de exemplul tatălui ei, care bea prea mult.

— Nu acum, spuse ea zîmbind vag.

— Cum vrei.

Jack parcă mașina între două șiruri de pini și stinse motorul și luminile. Scoase o sticlă îmbrăcată în piele.

— Privește, copilule.

Semăna puțin cu Humphrey Bogart, dar nu prea mult Era o imitație ieftină și abia se abținu să nu rîdă.

După o lungă tăcere și fără nici un fel de preliminarii, o sărută. Limba lui îi pătrunse în gură și mîna îi ajunse la sîni. Forțată să se lase pe spate de puterea lui, Pam fu imobilizată. Eforturile ei de a se lupta fură zadarnice și după o clipă, vru să renunțe, ca la poc urît. Prinsă de frică, de confuzie și de pasiunile care-i fuseseră redeșteptate, stătea încă întinsă și încerca să gîndească. El se strecură între picioarele ei și începu să-i vorbească încet, luîndu-i pasivitatea drept acceptare și dorință.

— Ești gata de dragoste, frumoaso. Am să-ți arăt ce poate Jack Manning. Nu-i un puișor de școală care n-a mai iubit pînă acum. Dacă ai poftă de ceva în mod special, dacă vrei să te așezi într-un fel anume, n-ai decît s-o spui. Vreau așa, vreau pe dincolo.

— Lasă-mă să mă ridic, Jack! reuși ea să geamă, fără să fie sigură de ce trebuie să spună sau să facă. Nu-și închipuise că așa o să fie. El o eliberă, așteptîndu-se ca ea să-și ia o poziție mai comodă. Pam îi aruncă o privire rapidă. Jack avea fața umedă de transpirație, gura deschisă și ochii sticloși. I se păru că era mai puțin sigur pe el decît pretindea, departe de amantul teribil care se lăudase a fi.

Pam își umplu plămînii cu aer.

— Să nu mă mai atingi, Jack, spuse ea cu o voce rece, incoloră.

El o privi ca trăsnit.

— Ce tot spui, scumpo? Ți-am zis doar, am să-ți arăt ce poate Jack Manning...

— Nu vreau asta, nu aici, nu așa!

El își umezi buzele.

— Vrei să spui c-ar trebui s-o facem altundeva?

Ea îl cercetă cu atenție.

— Al destui bani pentru o cameră la motel, Jack?

— Sînt aproape lefter.

— Dar la tine acasă?

— Glumești? Am trei frați, două surori, toți dorm în două cămăruțe mici. Și al bătrîn, care nu pleacă niciodată de acasă.

— În acest caz va trebui să mergem la mine.

— Dar ai tăi?

— Tata e plecat în Louisiana. Fratele meu e și el, probabil, la o întîlnire.

El scoase un rîset scurt, de triumf, și porni mașina.

— Arată-mi doar drumul, scumpo.

„În sfîrșit, m-am hotărît", își spuse Pam, liniștindu-se. Opriră în fața porții casei lui Barnes. Jack Manning nu observă că înăuntru luminile erau aprinse. Sări din mașină, și o conduse pe Pam spre casă, ținînd-o cu o mînă strîns de umeri. La jumătatea drumului se opri să o sărute iarăși, apăsîndu-și strîns trupul într-al ei. Ea era conștientă de forța lui și trupul îi fu cuprins de dorință. Dar era și teama, teroarea copilărească de a nu rămîne însărcinată, de a fi descoperită, de a fi dezonorată în fața familiei și a prietenilor. El o strînsese mai aproape de el, apăsîndu-i cu mîinile coapsele tinere și bine croite, rotindu-și mijlocul într-o parte și-n alta, nerăbdător.

— Nu, șopti ea, împingîndu-l. Nu vezi — luminile. E cineva acasă.

El nu realiză spusele ei. Creierul îi fierbea de pasiune și de dorință și nu auzea, nu vedea și nu simțea decît ceea ce îi dictau instinctele în acel moment. Se apropie iarăși de ea, chiar în clipa în care ușa casei se deschise brusc și Cliff apăru în prag. Vocea lui despică noaptea ca zgomotul unui ferăstrău.

— Pam!

Amîndoi își întoarseră capetele în direcția lui. Și în acea fracțiune de secundă, amîndoi nu mai erau decît niște copii vinovați, prinși de cei mari. Jack Manning, ca un puști, făcu un pas înapoi, nehotărît.

— Intră în casă ! porunci Cliff.

— Bine, spuse Jack, cred că am să plec...

Se întoarse și porni spre mașină.

— Să nu te mai prind cu sora mea, spuse Cliff, cu dinții încleștați, străbătînd în grabă pajiștea care-i despărțea. Ai să te porți cu ea ca și cu propria ta soră, auzi, băiete !

Lui Pam îi fu frică de ce ar fi putut face Cliff. În întuneric, Jack Manning păli. Își adună forțele să ia atitudine în fața atacului și dezaprobării unui adult.

— Nu voiam să-i fac nici un rău.

— Dacă te mai prind o dată prin preajma lui Pam, îți fac capul fărîme, înțelegi ce spun, băiete ?

Băiete. Băiete ! BĂIETE ! Cuvîntul tăie adînc în tînărul Jack, făcîndu-l neputincios, reducîndu-l în proprii lui ochi și diminuîndu-l în fața fetei. Umilit și incapabil să se apere, nu răspunse.

— Vorbește ! îi ceru Cliff. Răspunde cînd vorbesc cu tine, la naiba !

Mînia îl copleșise pe Cliff, de parcă cineva i-ar fi subminat autoritatea, i-ar fi pus la încercare bărbăția.

Jack nu-i putu răspunde.

— Totul e-n regulă, Cliff, strigă Pamela, înfricoșată. N-a făcut nimic rău. Nu s-a întîmplat nimic.

— Ți-am spus să intri în casă. În ceea ce te privește pe tine, am să-ți ascult mai tîrziu scuzele pentru ce-ai făcut.

— N-am făcut...

Cliff, cu o jumătate de cap mai scund, dar îndesat și puternic, fioros în mînia lui, atacă pe neașteptate. Mîna lui lovi obrazul lui Jack ca un foc de pistol. Băiatul se clătină și făcu un pas înapoi, nu atît de durere fizică cît de rușine. Automat, își ridică pumnii.

— Nu ! gemu Pam.

Cliff atacă a doua oară, cu pumnii. Jack fu copleșit, mai dădu un pas înapoi, făcînd o slabă încercare să se apere de ploaia de lovituri, sîngerînd pe nas și pe gură. Apoi alergă spre mașină. Cliff, țeapăn, respirînd din greu, cu ochii sticlind de furie, îl privi cum pleacă. Apoi se răsuci și intră în casă.

Dimineața încercă să explice ce simțise, ce-l făcuse să acționeze ca atare. Pam îl ascultă fără interes. Știa că ajutorul lui nu fusese necesar, că mînia lui izvorîse din propriile-i sentimente, nu dintr-ale ei. Dacă Jack Manning fusese o problemă, era treaba ei și era capabilă să se descurce, într-un fel sau altul. Ceea ce făcuse Cliff, făcuse pentru el însuși, pentru a-și satisface propriile nevoi, propriul lui simț de dreptate, pentru a-și dovedi ce dur era. În numele dragostei frățești o pusese în încurcătură și o făcuse să sufere mai mult decît o făcuse Jack.

Pam învățase în ziua aceea să se ferească în primul rînd de Cliff, atunci cînd acesta pretindea că încearcă s-o ajute. Ajutorul lui trebuia primit întotdeauna cu rezerve ; și, mai ales, trebuia păstrată întotdeauna o rezervă față de el.

Bobby avea dreptate ; nu era nimic de la care Cliff Barnes să se rea înapoi dacă i-o cerea interesul, propriile credințe sau felul lui de a acționa.

Timpul se scurgea din greu pentru toți. Nervozitatea le era întipărită pe fețe și în fiecare gest. Telefonul, tăcut și amenințător acum, deveni focarul speranțelor și temerilor lor.

Un sentiment de îngrijorare îi cuprinse. Cum nu primeau nici un mesaj și cum nimic nu se întîmpla, cele mai negre gînduri începuseră să-i bîntuie.

— De ce ? izbucni Miss Ellie cînd trecu după-amziaza. De ce nu sună ?

— Trebuia să fi auzit ceva pînă acum ! adăugă Jock. Fiecare minut părea să-i adauge ani întregi pe față. Ridurile se adînciseră, și gura obosită îi era trasă în jos, de parcă toată energia se scursese din el.

Rollands răspunse liniștit :

— E greu de spus, oameni buni. Uneori, răpitorii de copii acționează repede, închipuindu-și că așa e cel mai bine. Alteori acționează lent, lăsînd să se intensifice frica și tensiunea.

Lucy, care se plimba fără rost prin încăpere, incapabilă să stea pe loc, se cutremură, ca străbătută de un fior rece și se cuprinse singură cu brațele, ca să-i fie mai cald. Se auzi soneria de la intrare și ea tresări puternic.

— Răspund eu, spuse ea.

Rollands se ridică :

— Sutton e la ușă. O să deschidă el.

Peste cîteva secunde apăru un polițist.

— E o doamnă, Reeves, afară. Spune că e doica copilului. Știe cineva de ea ?

— Miss Ellie se îndreptă spre ușă.

— Doamna Reeves ! Oh, cerule, am uitat de ea cu totul. Da, o așteptam.

Doamna Reeves, o femeie plinuță, cu părul alb, trecută de cincizeci de ani, fu condusă în sufragerie. Părea derutată de toată agitația provocată de sosirea ei.

— E-n regulă, spuse Miss Ellie. Vă rog s-o lăsați. Doamnă Reeves, îmi pare rău.

— Bună ziua, doamnă Ewing, spuse doamna Reeves, încă năucită.

— Mi-e teamă că nu-i o zi prea bună, spuse Miss Ellie. Știți ce s-a întîmplat ?

— Mi-a spus polițistul. Îmi pare rău. Ce pot să spun... ?

— Haideți să vă arăt camera. Puteți să vă faceți comodă și să faceți mai tîrziu cunoștință cu restul familiei. Dacă vă este foame, o să vă trimit sus ceva de mîncare.

— Sînteți foarte amabilă ! spuse doamna Reeves din ușă în timp ce privirile îi alergau de la unul la altul din membrii familiei. Apoi întrebă :

— Suspectează deja poliția pe cineva ?

Era, remarcă Rollands în gînd, o întrebare ciudată pentru o doică.

Pam ezită doar o clipă înainte de a introduce cheia în broască și a intra în apartamentul lui Cliff Barnes. Fartele ei dorise să aibă și ea o cheie, atunci cînd Digger, tatăl lor, care bea cam mult, locuia cu Cliff. „Dacă se întîmplă ceva, îi spusese Cliff, nu va fi nevoie să mă cauți. Doar vii și faci ce trebuie făcut". Din fericire, nu se întîmplase nimic așa de grav. Cheia nu fusese niciodată folosită și amîndoi uitaseră de ea. Pînă astăzi. Pînă acum. Apartamentul era liniștit, avînd ceva din aspectul straniu al caselor nelocuite. Mult timp, Pam avu senzația că niciodată nu mai fusese acolo, că niciodată nu rîsese, nu vorbise și nu plînsese în camerele acelea stră-

lucitoare și elegante. Erau totuși mobilele familiare, aceleași stereo, aceleași tablouri pe pereți. Își umplu plămînii cu aer și se puse pe lucru. Pam nu venise ca să-l aștepte pe Cliff să se întoarcă. Era acolo să verifice o bănuială. Putea să găsească vreo dovadă întîmplătoare care să-l incrimineze pe fratele ei de dispariția micului John — sau să-l absolve. Ce ciudat, se gîndi ea cu amărăciune, că în primul rînd își suspecta propria-i carne și propriu-i sînge de această crimă atroce. Începu să caute.

Tăcerea apăsătoare din sufrageria de la Southfork deveni mai intensă, afectîndu-i în aceiași măsură pe toți. Jock se agita și bombănea, plîngîndu-se că dacă nu faci nimic, nu realizezi nimic. Locotenentul Rollands încercă să-i explice că a grăbi evenimentele nu era o metodă practicată de un polițist modern. Nu atunci cînd răpitorii aveau în mînă toate atuurile.

Lucy spuse că trebuia să plece de acolo și intenționa să facă o cursă lungă pe calul ei favorit. Miss Ellie, deodată speriată pentru Lucy, obiectă. Dar J.R. spuse că nu era mare pericol, mai ales că ranchul mișuna de polițiști. J.R. începu să se plimbe prin sufragerie, ca și cum voia să se elibereze dintr-o autoimpusă încarcerare.

— N-o învinovățesc, spuse el despre Lucy. Mă enervează și pe mine să stau aici și să nu fac nimic. Nu mai sună odată blestematul ăsta de telefon ?

Ca un răspuns, telefonul sună. J.R. ajunse primul la el.

— Alo ?

Era o prietenă de-a lui Sue Ellen.

— Oh, bună, Marilee, spuse J.R., vizibil deprimat. Da, toți vorbim de necazul ăsta. Nu, Sue Ellen nu poate să vorbească acum, se odihnește. Nu, e-n regulă, scumpo, mulțumesc că ai sunat, vorbim mai tîrziu. Trînti telefonul, apoi se întoarse brusc cu fața la părinții lui.

— Trebuie să v-o spun, nu mai suport să mă învîrtesc pe aici. Nu mai rezist. Mă duc înapoi, la Dallas.

— Ce să faceți acolo, domnule Ewing ? întrebă detectivul Rollands.

— Am o treabă.

Vorbele sunară fals chiar și în urechile lui J.R.

— J.R., spuse Jock, prevenitor.

— Nu-ți face griji pentru mine, tată. Pot să mă descurc singur. Dacă aveți nevoie de mine, sînt la birou.

— J.R., nu pleca, spuse Miss Ellie.

— Lasă-l, Ellie, spuse Jock, liniștitor.

J.R. urcă în camera lui. Cînd intră, Sue Ellen se răsucea pe pat dintr-o parte în alta, fără să se poată odihni.

— J.R. ? murmură ea, pe jumătate adormită.

— Da, dragă ?

J.R. scoase un pistol 38 special, pentru poliție și și-l prinse de cingătoare. Apoi își încheie haina.

— E greșeala mea, J.R. Mă învinovățesc.

— E în regulă, dragă. Culcă-te la loc. Ai nevoie de odihnă. Totul se va rezolva bine. Am să am grijă de asta. Te poți bizui pe mine.

— Da, J.R.

J.R. continuă să debiteze platitudini pînă cînd Sue Ellen adormi din nou. Prin contrast, ochii lui, care pri-

veau în depărtare, erau plini de o ură rece și gura îi căpătase o linie dură, amenințătoare.

Exact la șaptesprezece minute după ce J.R. părăsi Southforkul telefonul sună iarăși. De data asta Jock fu cel care răspunse.

— Alo, spuse el. Da, ascult. Da, continuați. Unde, unde ați spus ? Așteptați ! Așteptați un minut. Vreau să vă întreb... Lăsă receptorul să cadă în furcă. Femeia asta a închis.

— Cine era, Jock ? întrebă Miss Ellie. Ce ți-a spus ?

— A spus că ea a luat copilul și că acum îi pare rău. A spus că o să-l găsim într-un cărucior lîngă steagurile de la Primărie.

— Ce crezi, locotenente ? îl întrebă Miss Ellie pe Rollands.

Rollands dădu din umeri.

— Nu cred că e adevărat, dar trebuie să verificăm. Vreți să mergeți, domnule Ewing ?

— Desigur.

— Mergeți cu mașina dumneavoastră. Cîțiva dintre băieții mei o să vă urmeze. Am să-l trimit pe detectivul Simpson să vă întîlnească acolo. Și încă ceva, domnule Ewing...

— Ce anume ? întrebă Jock morocănos.

— Aveți grijă !

Louella bătea la mașină și făcea mai multe greșeli decît făcuse de cînd intrase la școala de secretare. Connie recitea un buletin, verificîndu-l și descoperea că nu se poate concentra, că gîndurile ei erau departe. În sfîrșit, își ridică privirile :

— Nu mă pot concentra, spuse ea.

— Nici eu.

Ușa se deschise brusc și J.R. se năpusti înăuntru. Ele îl salutară nervos, înspăimîntate de ce ar putea spune, sau face, totuși dorind cu disperare să afle ceva.

— De abia am aflat, J.R., spuse Connie. Ceva noutăți ?

— Nu. Nimic pînă acum.

— A telefonat mama ta, voia s-o suni imediat ce vii.

J.R. dădu din cap ; era sigur că e vorba de un necaz în plus.

— Vrei s-o cauți la telefon pentru mine, te rog ?

Apoi intră în biroul lui și începu să formeze un număr. Aproape în același timp sună celălalt telefon. Cînd se așeză la birou, interfonul începu să bîziie. Răspunse.

— Jeb Ames la telefon, spuse Connie.

— Spune-i că-s ocupat, spuse el cu evidentă supărare. Și își aranjă pistolul de la centură într-o poziție mai confortabilă.

— A mai sunat de trei ori în dimineața asta. Spune că e vital să vorbești cu el. Spune că e vorba de ceva care te preocupă acum.

— Ce naiba înseamnă asta...? izbucni J.R., frămîntînd un gînd nou care-i venise în minte. Doar un singur lucru îl preocupa acum și anume, unde se afla Baby John ; Ames și Garr trebuiau să știe. Era posibil ca acești doi ticăloși să fi jucat vreun rol în răpirea copilului ? Simți că mînia îi crește la proporții monumentale.

— Foarte bine, spuse el, cu o voce moale, decepționată, dă-mi-l pe domnul Ames. Apoi, după ce se gîndi un moment, adăugă : Voi, fetelor, plecați acasă. Nu prea vom avea mult de lucru astăzi. N-are sens să stați. Aș-

teptă o clipă înainte de a trece pe linia a doua a telefonului. Aici J.R. Ewing. Voiai să vorbești cu mine, Ames ?

— Ești tare greu de găsit, J.R.

— Credeam că ți-am spus să nu mă mai deranjezi.

— Nu-i nevoie să faci pe durul, voiam să te ajut.

— Să mă ajuți ? Să mă ajuți cu ce, Ames ?

— Vai, cu cea mai presantă problemă a ta, J.R. Presa, Radioul, Televiziunea vuiau de răpirea băiatului tău. Sînt convins că-l vrei înapoi. Repede. Fără necazuri. Și nevătămat.

J.R. simți că-și iese din pepeni și nu fu capabil să se controleze.

— Ames, dacă se întîmplă ceva cu copilul ăsta am să mătur Dallasul cu tine de la un capăt la altul. Indiferent unde vă veți ascunde, tu și ticălosul tău de partener, am să vă găsesc și am să vă distrug. Poți să te bizui pe asta. Voi...

— Ia-o încet, omule. Amenințările nu-ți vor aduce ce vrei.

— Îl ai pe Baby John ?

Rîsul lui Ames răsună rău prevestitor de-a lungul liniei.

— Tu ce crezi ? Acum, vreau să-ți fac o favoare.

— Ce fel de favoare ?

— Intenționez să-ți permit să-mi înmînezi — mie și lui Garr — un milion de dolari în bancnote...

— Ești nebun.

— Vrei înapoi copilul, J.R. ?

J.R. trase aer în plămîni.

— Îi garantezi securitatea, Ames ? Dacă se întîmplă ceva cu copilul ăsta... izbucni J.R., înăbușindu-și un suspin.

— Un milion de dolari. În hîrtii de cincizeci și de sute, J.R.

— Cum...

— Vei primi foarte curînd instrucțiuni suplimentare. Și încă ceva, J.R....

— Ce anume ?

— Să nu ajungă la urechea copoilor nici un cuvînt despre telefonul ăsta. Și nici la urechea altcuiva. Dacă vrei să-ți mai vezi copilul înapoi.

Și închise.

Sue Ellen se deșteptă greu. Fără chef. Se ridică anevoie pînă ce ajunse în poziție șezîndă și clipi din ochi din cauza luminii. Privi în jur, parcă înspăimîntată de ceea ce ar fi putut vedea. O vagă și deranjantă amintire a ceva rău o măcina, și o făcea să dorească să plîngă. Se ridică și, fără să știe de ce, începu să dea tîrcoale încăperii, cercetînd colțurile, uitîndu-se în spatele scaunelor, deschizînd și închizînd sertare. Ce căuta ? Ce pierduse ? Se îndreptă spre ușă. Drumul pînă la ușă i se păru nesfîrșit de lung. Dar reuși să iasă și se îndreptă spre camera copilului. Camera era luminoasă și veselă, cu o mulțime de jucării pe rafturi și de-a lungul pereților.

O supărare fără nume o șicana și înaintă precaut spre centrul încăperii. Stătea în picioare, balansîndu-se într-o tăcere teribilă, încercînd să-și sondeze teroarea, luptîndu-se să dea un nume îngrijorării ei. Se duse la leagăn.

Era gol, exceptînd o pernă albastră, pufoasă, delicată, care nu mai fusese folosită, și un cearceaf împăturit. Un leagăn gol. Un leagăn pentru un copil. Pentru copilul ei. Își aminti dintr-o dată totul, tot ce se întîmplase. Ochii i se umpluseră de lacrimi, din cauza amintirilor

dureroase. Luptă să-şi reţină lacrimile şi spuse cu o voce liniştită, de parcă ar fi vorbit pentru cameră :

— N-am să plîng. N-o voi face. Pea multe lacrimi. Ei m-au folosit. M-au rănit. J.R. şi Cliff. Dar nu se va mai întîmpla. N-am să mă mai gîndesc la asta. N-am să mai fiu rănită. N-am să mă mai gîndesc la ei. Sau la copil. N-am să mă gîndesc la nimic...

Şi-i alungă — pe J.R., pe Cliff Barnes, pe copilul care lipsea — din conştiinţa ei. Şterse toate gîndurile care-i amintea de lunile pline de suferinţă dinaintea naşterii copilului. Nu se va mai gîndi la nimic din toate astea de acum înainte, nu va permite ca s-o mai facă ceva să sufere. Faţa i se transformă, deveni mai dură şi mai netedă, pielea de marmură lustruită se transformă într-o mască protectoare.

— Nimeni, murmură ea, n-o să mă mai rănească.

Privi în jos la leagănul gol :

— Nici chiar tu.

Ewing 1, urmată de o maşină anonimă de-a poliţiei, trase în faţa Primăriei. Jock şi Ray Krebbs coborîră, şi o pereche de poliţişti în civil li se alătură în grabă. Detectivul Simpson îi aştepta.

— Bună, domnule Ewing. Sînt Simpson.

— Acesta este administratorul meu, Ray Krebbs.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră repede mîinile.

— O.K., spuse Simpson. Duceţi-vă spre steaguri, domnule Ewing. Krebbs, rămîi cu mine. Îl vom apăra, la nevoie. Haideţi.

Miss Ellie răspunse la telefon.

— Oh, J.R., sînt aşa de bucuroasă că eşti tu.

Şi îi povesti despre telefonul care-l trimisese pe Jock la Dallas, la Primărie. J.R. o asculta, fără să-i răspundă.

— Cred că-i o păcăleală, mamă.

— Se pare că detectivul Simpson crede că...

J.R. izbucni înfuriat, cu gîndurile în altă parte :

— Atunci, omul acela e nebun. Dacă ceea ce s-a spus la telefon ar fi adevărat, tata ar fi acum în drum spre bancă, nu spre Primărie.

— Nu toţi sînt motivaţi de lăcomie, J.R., îl mustră ea.

— Nu te contrazic, mamă. Dar n-o să iasă nimic din asta.

— Poate ai dreptate...

Miss Ellie se opri, văzînd-o pe Sue Ellen stînd în pragul uşii, neţinîndu-se bine pe picioare, străduindu-se să nu cadă.

— Sue Ellen ! Lucy, ajut-o pe Sue Ellen !

Lucy se repezi spre Sue Ellen şi o aşeză pe un scaun.

— Mamă, spuse J.R., nervos, ce face Sue Ellen jos ? Trebuie să se odihnească.

— O să am eu grijă de asta, fiule. Vino acasă, cît poţi de repede. În aceste momente familia trebuie să stea alături, nu să se împrăştie ca o cireadă în panică. Puse receptorul în furcă, îndreptîndu-se spre Sue Ellen.

La biroul lui, J.R. privea furios la telefonul mort. Evenimentele păreau să-i scape din mîini şi asta nu-i plăcea. Apăsă butonul de pe telefon, aşteptă o clipă, apoi formă.

— Aici J.R. Ewing. Vreau să vorbesc cu Vaughn Leland, vă rog... Vaughn, aici J.R. Am nevoie de ajutorul tău, bătrîne. Imediat. Da, chiar acum. Am nevoie de nişte bani. Mulţi. Aşa e, am primit telefonul acum cîteva minute. O.K. Vin. Şi, Vaughn, să păstrezi secret. E important pentru mine şi nu vreau să se amestece nişte nătărăi de copoi. Apoi se grăbi să părăsească biroul.

Joçk aştepta la Primărie. Se uită la ceas, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-şi aprinse o ţigară. Voia să se întîmple ceva, orice. Dar nimic nu se întîmplă.

Boby se năpusti în biroul lui Cliff Barnes, cu secretara lui Cliff pe urmele lui, protestînd.

— N-aveţi dreptul să faceţi asta. V-am spus că domnul Barnes nu-i aici.

— Unde naiba e ?

— Nu ştiu.

Bobby se îndreptă spre biroul lui Cliff şi examină hîrtiile răspîndite deasupra.

— Nu aveţi dreptul !

— Unde e ?

Ea dădu din cap :

— Telefoanele au sunat toată ziua. Chiar guvernatorul a încercat să-l găsească. N-am auzit de el de ieri.

— Nu-ţi spune de obicei unde are de gînd să plece ?

— De obicei, da. Dar nu întotdeauna.

Bobby începu să răsfoiască nişte documente de pe birou, care păreau să fie oficiale.

— Nu ! N-aveţi dreptul ! Sînt documente particulare !

Bobby o dădu la o parte, examinînd calendarul lui Cliff.

— Nu figurează întîlniri de afaceri pentru astăzi. Nu e ceva neobişnuit ?

— Se întîmplă.

— Pariez că nu des.

— Domnule Ewing, acesta este un birou de stat, oficial. Dacă nu plecaţi de aici imediat, o să chem pe cineva să vă dea afară.

Dar între timp, Bobby plecase.

— Ce să-i spun domnului Barnes ? Va voi să afle ce doreuți.

— Va afla !

— Cum ai intrat aici ?

— Am o cheie, adu-ți aminte.

— Greșeala mea. Dă-mi-o. N-ai dreptul să dai buzna aici în felul ăsta.

— Sînt sora ta, Cliff. N-am dat buzna.

— E apartamentul meu. Eu locuiesc aici. Se pare că nu respecți acest fapt. Ceea ce înseamnă, cred eu, că ai devenit o adevărată Ewing.

Se lăsă să cadă pe marginea canapelei, cu capul în mîini.

— Oh, la naiba, Pam, mă bucur că ești aici. Abia am auzit știrile de la radio, cînd veneam de la aeroport. Am fost toată dimineața la Austin. Nu pot să cred ! Pam, se știe ceva ? Au vreo idee cine ar fi putut lua copilul ?

— Tu nu ești amestecat în nici un fel în treaba asta, Cliff, nu-i așa ?

Cliff își ridică capul.

— Eu ? Ești nebună ! E fiul meu. Cît de josnic mă crezi ?

— Bobby crede că tu ești de vină.

— Bobby ! se înfurie el. E firesc. Scumpul tău soț își închipuie că am coarne și o coadă.

— Nu-l poți învinovăți, nu-i așa ? Trebuie să te previn — Bobby o să apară aici mai devreme sau mai tîrziu — și cînd o va face, mai bine ai sta liniștit și ai spera că și el o să facă la fel. Lasă-mă pe mine să mă descurc cu el.

— Nu mi-e frică de Bobby.

— Ar trebui să-ți fie, dacă ai fi vinovat. Nu l-am văzut niciodată atît de înfuriat ca acum, și cînd e în starea asta face față la doisprezece oameni.

Cliff încercă să răspundă, dar se gîndi mai bine și tăcu.

— O.K., spuse el după o clipă. Cred că mai bine mi-ai povesti totul, tot ce știi.

Ea începu să povestească și nu se opri decît atunci cînd fu întreruptă de o bătaie insistentă în ușă. Sări în sus, alarmată.

— Dacă e Bobby ! Lasă-mă pe mine să deschid.

— Nu. E casa mea. O să văd eu cine este.

Cliff se duse la ușă, ezită un moment și apoi deschise. Bobby năvăli în apartament cu pumnii încleștați și o expresie fioroasă.

— Ia-o încet, Bobby, spuse Cliff. Înainte de a mă împunge, ascultă ce trebuie să-ți spun.

— Ai mers prea departe de data asta, insectă nenorocită. O să te sfărîm și...

— Bobby ! strigă Pam. Ascultă-l !

Bobby se hotărî cu greu să se întoarcă spre ea.

— Știi ce ascundea el aici în tot timpul ăsta ? spuse el cu o voce plină de dezgust.

— Cliff a sosit acum cîteva minute, spuse ea. Te rog să-l asculți.

— Nu-s cu nimic implicat în afacerea asta, Bobby, spuse Cliff.

— De ce te-aș crede ?

— Pentru că e adevărat. La naiba, omule, nu crezi că vreau să-l am pe fiul meu ? Și intenționez să-l obțin. Dar furtul de copii nu-i stilul meu. În loc să-ți pierzi timpul, pe-al tău și pe-al meu, bănuindu-mă pe mine, nu crezi c-ar trebui să încerci să descoperi cine a făcut asta ?

Cliff se mișcase în așa fel prin cameră încît doar un scaun îl despărțea de Bobby. Bobby îl smulse din drum și scaunul se sfărîmă de perete.

— Bobby! strigă Pam, acum într-adevăr speriată, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă ce-ți spune!

Bobby, respirînd greu, ezită.

— O.K. Te ascult.

Cliff scoase un oftat de ușurare.

— Îți jur că nu l-am furat pe Baby John. Poți să mături cu mine toată camera cît îți place, dar asta nu va schimba nimic. N-am făcut-o. Nu am putut. Nici măcar n-am fost în Dallas.

— Spune adevărul, Bobby.

Bobby stătu nemișcat, apoi, dintr-o dată, se lăsă pe un scaun.

— Te cred, Cliff. Îmi pare rău.

Cliff se făcu că nu aude scuza.

— Hai să nu mai pierdem timpul și să ne folosim creierul. Mîine o să sărim iar unul la altul, dar astăzi hai să-mi caut fiul.

Bobby își ridică ochii.

— E-n regulă. S-o facem.

Jock își aprinse o a doua țigară. Țigara îi lăsă un gust rău în gură, așa că o aruncă pe jos și o stinse călcînd-o cu piciorul. Își privi ceasul. Nerăbdarea fusese înlocuită de mînie și de sentimentul de frustrare, dar nu știa ce să facă. Pentru un om de acțiune nimic nu putea fi mai rău decît să aștepte la nesfîrșit într-un scop nepromițător.

Detectivul Simpson se îndreptă spre el.

— Nu cred că mai are sens să mai stăm pe aici, domnule Ewing.

Jock își strînse fălcile. Parcă nu-l trăgea inima să plece.

— Îmi pare rău, domnule Ewing. Dar se mai întîmplă. Unii oameni au un simț al umorului foarte denaturat.

Jock porni, îndreptîndu-se spre mașină. Ray Krebbs i se alătură.

— Putem fi mai de folos la Southfork, decît sîntem aici, spuse administratorul, cu compasiune.

Dînd din cap încet, Jock se lăsă condus.

Biroul lui Vaughn Leland era destinat să inspire speranță, încredere și dorința de a-ți depune banii la banca lui. Cum avea de-a face cu milionari texani, crescători de vite sau petroliști, Leland era obișnuit să umble cu sume mari. Dolari, pesos, yeni, mărci, ruble ; acestea erau monezile existenței sale de fiecare zi. Cumpăra și vindea, împrumuta și era împrumutat. Niciodată în viața lui, bancherul nu renunțase la vreo afacere. Bancherul ar fi considerat asta o violare a încrederii în propria-i persoană, a obligației sale față de bancă, de cei care aveau banii depuși în banca sa, de acționarii săi. Ca să nu mai pomenim de propriul lui simț al afacerilor. Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Leland ce-și dorește cel mai mult de la viață, ar fi răspuns vesel, cu un singur cuvînt : Cîștigul !

Era un bărbat chipeș, semăna cu J.R., căruia îi era de mult timp prieten și asociat de afaceri. Dar aceste vechi și stabile legături însemnau prea puțin pentru Vaughn Leland cînd un milion de dolari era pe masă. Și, literalmente, asta era situația. Milionul era adunat într-o servietă diplomat de piele.

— E o mare sumă de bani, J.R.

Leland își lăsă mîna lui palidă de bancher să cadă posesiv pe bancnote.

— Crezi că nu știu ? Apreciez ceea ce faci. Să nu crezi că nu.

J.R. întinse mîna după bani. Mîna lui Leland rămase pe bani, ca și cum i-ar fi protejat.

— Nu-mi place, J.R. Nu-mi place deloc.

— Nu-ți face griji pentru ei mai mult decît îmi fac eu, Vaughn. Să cer o asemenea sumă într-un termen atît de scurt nu-mi stă în obicei. Numai că, aveam de ales ? Băiatul mi-a fost răpit și trebuie să-l iau înapoi, indiferent cum.

— Ești sigur că o să meargă ?

— Nu sînt sigur de nimic. Trebuie să încerc, nu ți-am spus ?

— Un milion de dolari.

— Atîta a spus omul.

— Spui că știi cine este ?

— Oh, știu, normal.

— Atunci de ce nu-l dai pe mîna justiției ?

— Pentru că îl are pe fiul meu, de asta !

— Pune copoii pe urmele lui. Știu ei cum să se descurce în astfel de împrejurări.

— Poate. Dar e vorba de fiul meu și trebuie să fac ceea ce cred eu că e bine.

J.R. ridică mîna lui Leland de pe teancul de bancnote și închise geanta diplomat.

— Îți mulțumesc din nou, Vaughn.

— Nu pentru mulțumiri fac afaceri, J.R.

— Îți faci griji pentru bani ?

— Tu nu ți-ai face ? Un milion...

— Ewingii sînt buni platnici, știi asta.

Leland se trase de nas, neputînd să-și ia ochii de la geanta de piele.

— Am pregătit o chitanță.

J.R. se încruntă.

— Încep să mă îndoiesc de prietenia ta, Vaughn.

— Sînt un bancher, J.R. Împinse chitanța și un stilou peste biroul lui. Te rog, vrei să semnezi ?

— E vorba de viața fiului meu, Vaughn.

— Știu. Înțeleg. Dar trebuie să fie și alte căi, mai bune ca să rezolvi o problemă ca asta. De exemplu F.B.I.-ul !

— N-am timp de discuții. O să-ți semnez blestemata de chitanță.

— Încerc doar să te fac rezonabil, J.R.

J.R. își mîzgăli numele pe chitanță.

— Ranchul mișună de copoi, de agenți speciali și de Dumnezeu mai știe ce. Bănuiesc că oriunde mă duc, sînt pe urmele mele. Dar, de fapt, n-au făcut nimic, Vaughn. Nimic ! Așa că trebuie să încerc. E în joc viața fiului meu.

Leland expiră zgomotos și examină chitanța.

— Banii sînt ai tăi, J.R. Pentru moment. Banca așteaptă plata cu dobîndă în nouăzeci de zile.

Pe gura largă a lui J.R. se așternu un zîmbet fără veselie.

— Mulțumesc, Vaughn, bătrîne. Întotdeauna ai avut mai multă inimă ca noi, ceilalți.

Și se grăbi să plece, cu geanta diplomat în mînă.

Cliff, Bobby și Pam intrară în Spitalul Memorial Dallas pe o ușă laterală, evitînd hoarda de ziariști, rămași încă la datorie. Luară un lift pînă la etajul unde se afla maternitatea și se îndreptară spre camera surorilor. Secția era acum liniștită, doar operațiile medicale obișnuite erau îndeplinite, poliția dispăruse.

— Vă pot fi de folos ?

Sora de serviciu îi salută cu cel mai profesional zîmbet al ei.

— Sînt Bobby Ewing.

— Oh, da, domnule Ewing, doamnă Ewing. Îmi pare rău că nu v-am recunoscut. Sînt Paula Barker. Sîntem așa de supărați pentru ce s-a întîmplat! Ați aflat ceva pînă acum?

— Nimic, spuse Bobby. Pînă acum.

— De asta sîntem aici, spuse Cliff. Încercăm să obținem niște informații. Am vrea să vorbim cu pacienții, cu surorile care au fost de serviciu, cu doctorii, cu oricine ar fi putut vedea ceva sau pe cineva.

Sora Barker își țuguie buzele, a îndoială.

— Poliția a fost aici toată ziua. Toți au fost chestionați la nesfîrșit.

— N-o să dureze mult, spuse Bobby.

Un doctor se apropie de camera surorilor.

— S-a întîmplat ceva? întrebă el cu amabilitate. Vă pot fi de folos?

— Oh, doctor Freilich. Acesta este Bobby Ewing și soția lui. Tocmai le explicam...

Cliff izbucni, nerăbdător:

— Totul e foarte simplu, doctore. Vrem să vorbim cu personalul și cu pacienții, să aruncăm o privire prin niște registre de-ale dumneavoastră.

— Nu înțeleg, spuse doctorul.

— Încercăm să-l găsim pe fiul meu — pe băiatul Ewing spuse Cliff, brusc.

— Cine sînteți?

— Sînt... Cliff se întrerupse.

— Cumnatul meu, spuse repede Bobby. Ne ajută în cercetare.

Doctorul Freilich preluă informația, o cîntări, o compară cu ceea ce deja știa și își făcu o imagine asupra dò-

rinței vizitatorilor pe care o puse față-n față cu obligațiile lui profesionale.

— Cum sînt sigur că sora Barker v-a explicat, poliția a...

Bobby îl întrerupse. Apucat de o furie crescîndă, ajunse la limitele răbdării. Prea puțină toleranță îi mai rămăsese, pentru a tărăgăna lucrurile. Vocea îi era impermeabilă, vorbele îi explodau :

— Doctore, nepotul mi-a fost răpit azi dimineață din locul ăsta. Răpit. Furat din spitalul dumneavoastră. Asta vă face responsabili — legal, moral și financiar.

Freilich păli:

— Mă amenințați...

— Vă spun care este situația.

Arătătorul lui Bobby, țeapăn, puternic, împunse pieptul doctorului.

— Ceea ce vreau, ceea ce vrem noi toți — este să aflăm cine a făcut-o. Și cum.

— Întregului personal îi pare foarte rău...

— Scuzele nu valorează nici cît o ceapă degerată.

— Ne pierdem timpul, interveni Cliff.

— Compasiunea, continuă Bobby cu asprime, nu ne folosește la nimic ! Nu-mi spune că-ți pare rău, ci ajută-ne. Ai *permis* cuiva să plece azi de aici cu un copil Ewing în brațe. Nu e prea mult să-ți cerem să ne ajuți să-l recuperăm.

Freilich își petrecu limba peste buzele, care, dintr-o dată, i se uscaseră. Acest dur și tînăr Ewing era pe punctul de a face scandal și era capabil să-l facă. Scandal pentru spital, pentru Freilich personal. Tare mult dorea să le evite pe amîndouă. Era, se hotărî el, mai indicat să coopereze gentil acum, decît să fie forțat la asta, poate cu suferință și mai mari concesii, în viitor. Așa că îi prezentă lui Bobby fața cea mai sinceră și cooperantă.

— Vrem să vă ajutăm în orice fel putem, domnule Ewing. De unde ați dori să începem ?

Cliff răspunse primul :

— Cu pacienții. Apoi aș vrea să arunc o privire pe buletine, să văd cine a fost de serviciu și cînd, ce pacienți au intrat sau au plecat astăzi, chestii de felul ăsta.

— Înțeleg ce urmăriți, spuse Freilich. Soră, vrei să aduci buletinele mai recente ?

— Bineînțeles, doctore.

Lucrară în camera surorilor, examinînd buletine, uitîndu-se prin dosare, verificînd nume și adrese. Cliff și Bobby stăteau la birouri, iar Pam lucra stînd în picioare. Trecură ore întregi și nu găsiră nimic încurajator.

Cliff își ridică mîinile în semn de renunțare.

— Nu-i nimic aici, nimic din care să pot să scot ceva. Dacă cineva ar fi luat copilul din greșeală, ar fi rămas altul în loc.

— Și nimeni nu-și amintește nimic. Nimeni din cei cu care am vorbit.

Bobby scutură din cap. Îl cuprinsese o slăbiciune, cum nu simțise nici după cea mai aspră zi de muncă. Se simțea gata să se predea, să lase baltă totul.

— Nu înțeleg. E ca și cum Baby John s-ar fi evaporat în aer.

— Trebuie să fie cumva, o cheie, spuse Cliff disperat. Trebuie să continuăm.

Pamela, disperată, lăsă buletinele și începu să se plimbe de-a lungul coridorului pînă ajunse la fereastra camerei copiilor. Înăuntru, niște nou-născuți erau asistați de cîteva surori. Erau toți atît de mici și neajutorați, atît de plini de viață. Unul sau doi plîngeau, cu fețișoarele boțite, gurile deschise, dar nici un sunet nu pătrundea prin sticla ferestrei.

— Nu-s adorabili ? se auzi o voce, lîngă umărul lui Pam.

Doar parțial conștientă, răspunzînd automat, Pam se întoarse. Văzu o tînără femeie privind copiii. Vag familiară, deși Pam nu o mai văzuse înainte, prezența ei îi deșteptă o amintire caldă, care-i năpădi creierul. Nervoasă, se grăbi spre Cliff și Bobby.

— Cred că mi-am amintit ceva, strigă ea. Ei veniră alături, grăbind-o să vorbească.

— Era aici cineva, de cîte ori îl vizitam pe Baby John. O femeie era întotdeauna la fereastra camerei copiilor — își petrecea acolo ore întregi. Dacă a fost aici și în dimineața asta — poate că a văzut ceva.

— O nouă mamă ? întrebă Bobby, plin de speranță.

— Nu știu. Dar nu-i aici acum, altfel aș fi recunoscut-o.

— Măcar dacă am ști cum o cheamă.

Pam își închise ochii.

— Pot s-o văd clar, cu felul în care privea. Aș putea s-o descriu...

— Soră ! chemă Bobby, pentru prima oară cu speranță în voce. Soră Barker, putem să vorbim cu dumneavoastră un minut ?

Jeb Ames telefonase, cu Willie Joe Garr alături.

— J.R., începu el. Aici e Jeb Ames.

— Ți-aș recunoaște vocea oriunde.

Nu era nici urmă de umor în glasul lui.

Ames rîse încurcat.

— Îi ai ?

— Îi am.

— O.K. Stai la birou, trecem noi pe acolo.

— Cînd ?

— Nu fi nerăbdător, J.R. Destul de repede. Şi, J.R., fără trucuri. Copilul va fi cu Willie Joe. Încearcă vreun caraghioslîc şi n-ai să-ţi mai vezi copilul.

— Aud ce spui.

Ames lăsă receptorul să cadă în furcă. Zîmbi maliţios.

— Bietul sugar, se face orice pentru el. Ce noroc. Cineva a înşfăcat copilul şi noi sîntem pe cale să cîştigăm un milion din asta. Fără să facem nimic ca să-l obţinem, exceptînd cele două telefoane.

Willie Joe începu să rîdă şi nu se opri mult timp.

O atmosferă tot mai intensă de înfrîngere şi neajutorare pătrunsese Southforkul. În sufragerie, Sue Ellen alunecă într-un fotoliu, cu ochii prostiţi, fără să vadă nimic. Refuzase să bea şi să mănînce, ignorase încercările de conversaţie. Nu plîngea şi evita privirea altcuiva.

Doamna Reeves, doica copilului, i se adresă, de parcă ar fi încercat să sfîşie invizibilul ecran psihic care o înconjura pe Sue Ellen.

— Nu trebuie să ne pierdem speranţa, draga mea.

Cuvintele reuşiră să atingă o vagă coardă şi să obţină un răspuns. Ochii lui Sue Ellen se mişcară, pătrunşi de o rază de interes.

— Speranţa ?

— Da, speranţa, spuse disperată doamna Reeves. Sînt sigură că totul va fi bine.

— Tot ce se întîmplă e spre mai bine, murmură Sue Ellen, căutînd iar un punct în spaţiu, care să-i focalizeze privirile.

— Da, da. Trebuie să crezi asta.

— Da, da. Cred.

Şi Sue Ellen se scufundă mai adînc în scaun.

Miss Ellie și Lucy se agățară una de alta, înspăimîntate. Înțeleseseră acum fără tăgadă că Sue Ellen nu-și voia nici copilul, nici dragostea sau atenția altor ființe umane.

Și cînd Jock se întoarse acasă, cu o expresie de om înfrînt pe fața lui bărbătească, Miss Ellie îl îmbrățișă, încercînd să-l încurajeze, privind pe deasupra lui spre pragul ușii, în care stătea detectivul Rollands.

— Ce vom face acum ? întrebă ea pe un ton plîngăreț.

El dădu din umeri.

— Vom continua să așteptăm.

Era o casă simplă, pe o stradă fără pretenții. Felul de casă și felul de stradă locuită de oameni de la munca de jos, care știu să-și întrețină proprietățile.

Gardurile erau reparate, grădinile verzi și bine îngrijite, potecile netede și drepte. Era casa lui Priscila Duncan. Ea era așezată confortabil într-un scaun curat, dar ușor uzat, citind o revistă, cînd auzi o bătaie în ușă. Nu păru surprinsă, deși nu aștepta pe nimeni. Era genul de stradă unde vecinii se vizitau fără să se anunțe. Priscilla se duse la ușă și o deschise. O tînără foarte frumoasă stătea în prag, cu o expresie de așteptare pe față, o femeie pe care Priscilla o mai văzuse undeva mai înainte.

— Vă amintiți de mine, doamnă Duncan ?

Priscilla făcu un efort să plaseze fața aceea într-un context ; apoi zîmbi.

— Sînteți doamna cu care am vorbit la spital.

— Mă numesc Pamela Ewing. Pot intra ?

Fără să ezite, Priscilla se dădu un pas înapoi și o invită pe Pam să intre.

— Îmi amintesc foarte bine de dumneavoastră acum. Doriți să serviți o cafea sau altceva ? Am niște înghețată în frigider, dacă vă place.

— Nimic, doamnă Duncan.

Priscilla o conduse spre sofa, și se așeză la un capăt, lăsîndu-i loc din plin lui Pam.

— Vă rog, spuse ea, nu vreți să-mi spuneți Priscilla ? De ce ați vrut să mă întîlniți ? Sînteți de la serviciul social ? Lor întotdeauna, le place să pună o groază de întrebări, să vorbească mult.

— Nu sînt de la serviciul social. Numele meu e Pamela Ewing. Nepotul meu a fost răpit de la spital în dimineața asta. Ați auzit de asta ?

Priscilla medită.

— Da, am văzut la televizor. La actualități. Am văzut fotografia mamei copilului. Biata femeie. Știți, și copilul meu s-a născut prematur. Din cauza asta m-ați întîlnit tot timpul la spital. Îl vizitam.

— Despre asta voiam să vorbim. Sora Barker mi-a spus că ați fost în dimineața asta la spital. Mă gîndeam că poate... vreau să spun că știu că a fost și pentru dumneavoastră o zi groaznică. Dar dacă ați văzut ceva care să ne poată ajuta să găsim copilul, v-am fi toți foarte recunoscători.

Priscilla se încruntă.

— Vedeți, astăzi n-am stat prea mult timp acolo.

— N-ați văzut pe nimeni lîngă nepotul meu în timpul vizitei dumneavoastră ? Cineva care să nu fie din spital ?

— Îmi pare rău. Nici măcar nu știu al cui copil era. Oh, regret, doream să vă pot fi de folos. Ce lucru îngrozitor trebuie să fie, să-ți pierzi copilul.

Pam își scrise numele și numărul de telefon pe o bucată de hîrtie și i-o înmînă.

— Dacă se întîmplă să vă amintiți ceva, o să mă sunați ?

— Oh, da.

Pam se ridică, încercă să spună ceva, se răzgîndi şi merse spre uşă. Se întoarse, zîmbind, puţin amărîtă.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să vorbiţi cu mine, să vă pierdeţi timpul. Sînt sigură că m-aţi fi ajutat dacă aţi fi putut.

Priscilla deschise uşa.

— Oh, v-aş fi ajutat.

Pam era pe punctul de a pleca, cînd un copil începu să plîngă, de undeva, din spatele casei. Pam îngheţă în loc.

— Ce-a fost asta ?

— Copilul meu, spuse Priscilla, mîndră. L-am adus acasă azi dimineaţă. Trebuie să-i fie iarăşi foame. Ce poftă de mîncare are micuţul.

Copilul ţipă din nou. Priscilla era împărţită între dorinţa de a fi politicoasă cu Pam şi de a se duce la copil.

— Scuzaţi-mă, numai un minut. Am să mă întorc. Şi alergă în spatele casei.

Pam ieşi. Bobby şi Cliff, postaţi peste stradă, se grăbiră s-o întîlnească.

— Ei ? făcu Cliff, nerăbdător.

— Ne poate ajuta ? întrebă Bobby.

Pam privi înapoi, la casă.

— Bănuiesc, cred că îl are acum, acolo, pe Baby John.

— Ce ? aproape urlă Bobby.

— Unde este ? spuse Cliff, agresiv, luînd-o înainte.

Pam îl opri, apucîndu-l cu o mînă de braţ.

— Uşurel, Cliff. Crede că Baby John e copilul *ei*.

Bobby îşi strînse fălcile.

— Dar e imposibil ! Copilul ei e mort. A murit azi dimineaţă. Era acolo, la spital, cînd s-a întîmplat. Aţi auzit ce-a spus sora Barker.

— E-n regulă, ce facem ? întrebă Cliff.

Pam nu era sigură. Dar era evident că atît Cliff cît

și Bobby erau pe punctul de a izbucni. Nu mai puteau fi mult timp stăpîniți.

— Să ne întoarcem în casă, sugeră ea.

Stătură în mijlocul micii sufragerii, așteptînd-o pe Priscilla. Aceasta, cînd apăru, cu copilul în brațe, fu uimită să-i vadă pe cei doi bărbați cu Pam.

— Nu te speria, Priscilla, spuse Pam. Am plăcerea să ți-l prezint pe soțul meu, Bobby Ewing și pe fratele meu, Cliff Barnes. Dînsa e Priscilla Duncan.

— Bună ziua, doamnă Duncan, spuseră ei într-un glas.

— Bună ziua, spuse ea, privind cu teamă de la unul la altul. Abia am spus că n-am cum să vă ajut. Îmi pare rău.

— Pot să țin copilul ? întrebă Cliff

Ea se retrase iute doi pași înapoi.

— Nu. Oh, nu, e așa de mic...

Cliff își întinse brațele :

— Numai puțin.

Ea scuturâ hotărîtă din cap, dar nu făcu nici o mișcare cînd el privi în jos la fața copilului, apoi îi desfăcu încet scutecul. Cu două degete îi ridică pumnișorul mic de la mîna dreaptă și citi numele gravat pe brățara de identificare de la spital : John Ross Ewing III.

— E Baby John, șopti Cliff.

— E un copil frumos, spuse Pam.

— Da.

Priscilla era mîndră de copil.

— De ce nu ne așezăm pentru un moment ? spuse Pam. Doar puțin.

— Da, spuse Priscilla, doar puțin. Trebuie să-l hrănesc. Sînt atîtea de făcut cînd ai un nou născut în casă.

— Priscilla, spuse Pam, cu cea mai blîndă voce, am

văzut buletinele de la spital înainte de a veni aici. Acest copil — nu e al tău, de fapt.

— Nu știu ce vreți să spuneți.. Bineînțeles că e al meu. E al meu !

— Ne pare rău, spuse Bobby. Într-adevăr ne pare. Nu vrem să te rănim în nici un fel. Și n-o vom face.

— E al meu, spuse Priscilla, începînd să plîngă. Așa e. Nu mi-l luați. Vă rog, nu mi-l luați !

— N-o să ți-l ia nimeni, spuse Pam. Nu încă ; pînă nu vei fi pregătită să-l lași să plece. Să-l lași să fie cu adevărata lui mamă, să ajungă în sfîșit acasă.

Stăteau fără să vorbească, privind-o pe Priscilla, care gîngurea deasupra copilului, învîrtindu-se lin de colo-colo, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Așteptînd-o să fie pregătită.

Jeb Ames sosi tîrziu după-amiză la biroul lui J.R. Ca pentru a-i marca sosirea, soarele dispăru în spatele unui nor amenințător, aruncînd peste birou o umbră instabilă. J.R. nu încercă să aprindă luminile, rămînînd la locul lui din spatele biroului. Dezgustul îi era întipărit în fiecare linie a feței cînd îl studie pe Ames

Pe birou era o geantă diplomat din piele. Ames arătă spre ea :

— Sînt bani peșin ?

— Peșin. Unde mi-e băiatul ?

— Nu te grăbi. Să vedem banii.

J.R. făcu un gest cu mîna :

— Nimeni nu te oprește.

Ames deschise servieta și privi grămada de bancnote.

— Frumos, spuse el zîmbind. Foarte frumos. N-ar trebui să bem ceva ca să sărbătorim ?

J.R. îl fixă din ochi pe Ames ·

— Am întrebat unde mi-e băiatul ?

Ames păli, dar se ţinu pe poziţie. Era ură şi ameninţare în vocea lui J.R.

— Willie Joe are mare grijă de el. Crezi că aş fi venit aici fără să am spatele acoperit ? O mişcare greşită şi s-a terminat cu copilul. Ştii cum e Willie Joe cînd se înfurie.

J.R. oftă :

— O.K., Jeb, ai învins

Ames rîse moale, ameninţător.

— Asta-i regula jocului. Apoi închise geanta diplomat. Plec acum, J.R. Pînă acum ai făcut exact ce trebuia. Nu încerca să strici totul.

J.R. nu răspunse.

— De îndată ce voi pleca de aici cu banii, Willie Joe o să-ţi telefoneze şi o să-ţi spună de unde-ţi poţi luă copilul.

Telefonul sună. J.R. îl apucă dintr-o smucitură.

— Aici J.R. Ewing.

Ascultă atent, cu ochii ţintă la Jab Ames.

— Mulţumesc că m-ai sunat, spuse el la sfîrşit şi închise.

— Plec acum, J.R.

Şi Ames, cu geanta diplomat sub braţ, se întoarse şi porni spre uşă. J.R. sări iute de la birou, căută cu mîinile lui mari ceva sub jachetă şi scoase un pistol 38, cu care îl ghionti pe Ames în burtă. Servieta diplomat căzu pe podea şi banii se risipiră.

— Ce naiba, faci, J.R. ? Ai înnebunit ? Willie Joe, dacă nu aude de mine...

J.R. îl plesni pe Ames peste faţă. O dată, de două ori, de trei ori, pînă ce celălalt ameţi. J.R. continuă să-i

care pumni. Una dintre lovituri îl nimeri pe Ames în plexul solar. Acesta se îndoi icnind și deschise gura încercînd să tragă aer în plămîni.

— Încerci să mă prostești, hai ? Copilul e O.K., Jeb. Nu l-ai avut niciodată.

J.R. își puse pistolul la brîu.

— Acum, mizerabile, piei din fața ochilor mei. Dacă te mai văd vreodată, te fac fărîme.

— O să plec, spuse Ames. Dar n-ai scăpat de mine, de noi. Ne datorezi ceva, J.R., mie și lui Garr și într-un fel sau altul îți vom aminti.

J.R. își smulse pistolul de la brîu și Jeb Ames țîșni afară, ca din pușcă. Cu o expresie de ușurare pe față, J.R. puse banii la loc în servieta diplomat și se grăbi să părăsească biroul.

O așteptau toți pe Priscilla în sufragerie. Pam îl legăna pe Baby John în brațe.

— Ce-o să se întîmple cu ea ?

Îi răspunse Cliff, cu vocea plină de compasiune :

— Va fi trimisă la psihiatrie probabil. Biata de ea. Bărbatul a lăsat-o. Copilul e mort. Trece prin timpuri grele.

— Nu-ți face griji, adăugă Bobby. Vom face tot ce putem ca s-o ajutăm.

Priscilla intră în cameră cu un pardesiu și o pălărie în mînă.

— Sînt gata.

Bobby o conduse spre ușă, dar Cliff le aținu calea.

— Ce este, Cliff ? Doar nu vrei să ne oprești, nu-i așa ?

— E fiul meu.

Vocea lui Cliff era spartă ; era pradă unui intens zbucium emoțional.

— E al lui Sue Ellen, spuse Pam. Te rog, Cliff, nu mai face scandal. Nu acum.

Cliff dădu din cap.

— N-am să fac. Nu acum. Nu încă, adăugă el înainte de a pleca.

Soarele apusese pe cerul de vest cînd Mercedesul lui Bobby intră pe porțile Southforkului. Intră în garaj, lăsînd în urmă mașina lui Pam. Împreună cu Priscilla, care ținea copilul, intră în casă.

Restul familiei aștepta în sufragerie, împreună cu doamna Reeves și detectivul Rollands. Toți se ridicară cînd îi văzură intrînd pe Bobby, Pam și Priscilla.

— Copilul e bine ? vru să știe J.R.

— E bine, îi asigură Bobby pe toți. A fost bine îngrijit.

Miss Ellie se îndreptă spre micul grup, de parcă ar fi vrut să ia copilul. Dar Bobby îi ținu calea, petrecîndu-și brațul în jurul ei, că pentru a o reține.

Pam vorbi cu blîndețe :

— Aș vrea să faceți cunoștință cu Priscilla Duncan. Aceasta este Sue Ellen, mama lui Baby John.

Priscilla o privi pe Sue Ellen în față și începu să plîngă, agățîndu-se încă de copil.

— Îmi pare său, spuse ea. Voiam să-ți spun personal cît de rău îmi pare. Știu că am făcut un lucru groaznic, știu în ce situație te-am pus. Cînd mi-au spus că copilul meu a murit, n-am putut accepta ideea. Efectiv n-am putut. Îl doream atît de mult. Îl iubeam atît de mult. Ce s-a întîmplat după aceea — cum am făcut ceea ce am făcut — nu-mi prea amintesc.

Şi îi înmînă copilul lui Sue Ellen.

— Îmi pare rău. Mă gîndeam că trebuie să fie al meu...

Miss Ellie şi Jock o piveau pe Priscilla şi toată mînia lor pentru răpirea copilului dispăru într-un val de milă şi înţelegere. Toţi aşteptau ca Sue Ellen să răspundă.

Dar ea acceptă copilul aproape absentă, ca şi cum mintea îi era în altă parte. Ochii îi erau uscaţi şi reci. Zîmbetul forţat de pe buze îi dispăru iute.

— Mulţumesc, spuse ea cu o voce incoloră.

J.R. o înconjură cu braţul şi privi la copil. Pentru o clipă, toţi trei formară portretul standard al unei familii americane frumoase şi fericite. Dar Sue Elen destramă imaginea, cînd se trase deoparte şi-i dădu copilul doamnei Reeves, bucuroasă să scape de el. Fără o vorbă, ieşi din cameră, aproape săltînd voios. O femeie singură şi pierdută.

PARTEA A V-A

MISS ELLIE

—13—

Era noapte și singura lumină din camera de spital era cea a unei lămpi dedesubtul căreia o soră ședea absorbită de o revistă de modă. Pe pat, întinsă pe spate, privind fără să vadă nimic spre tavanul alb, stătea Miss Ellie. Fața îi era lipsită de expresie și nu făcea nici o mișcare. Dar ochii îi erau plini de lacrimi.

Devreme, în dimineața următoare, Bobby Ewing se sculă o dată cu primele raze ale soarelui. Se bărbieri, făcu un duș și se îmbrăcă repede, încercînd să n-o trezească pe Pam. Nu avea rost. Pam stătea în pat, privindu-l cum își trăgea o pereche de cizme maron de purtare, uzate.

— Te-ai sculat devreme, spuse ea în sfîrșit.

— Ca și tine.

— Te-ai frămîntat toată noaptea. Ce-ai visat?

— Mă gîndeam la mama. Cred că nici tu n-ai prea dormit.

Veni spre ea și se așeză pe marginea patului. Degetele lor se atinseră și se sărutară tandru.

— Sînt așa de îngrijorată pentru ea.

— Toți sîntem.

Pam se ridică și îl îmbrățișă, lipindu-se strîns de el.

— Oh, Bobby, nu pot să nu mă gîndesc — așa ceva se putea întîmpla oricui dintre noi, și mie.

— Taci, draga mea. Ești tînără, ești sănătoasă...

— Dar nu voi fi întotdeauna.

— Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi.

Pam se lăsă la loc pe pernă, întorcîndu-și fața.

— Tot necazul ăsta a dat dintr-o dată peste Miss Ellie — pe de o parte operația și pe de altă parte să afle despre prima căsătorie a lui Jock.

— A fost o surpriză pentru toți.

— Ai mai fost însurat mai înainte? întrebă ea cu o franchețe copilărească.

Bobby rise.

— Nimeni nu m-ar fi luat cu excepția ta. Nu, n-am avut căsătorii ascunse sau alte păcate.

— Sînt convinsă. Cîte femei ai avut înaintea mea? Cincizeci? o sută?

El o amenință în glumă:

— Ei, crede-mă cînd e cazul — numărul se apropie de o mie.

Ea nu găsi nimic amuzant.

— Ești un bărbat foarte atrăgător. Uneori, cînd nu te văd un timp, cînd ești în oraș sau la Austin cu toate fetele acelea frumoase de la guvern, sînt foarte îngrijorată, vreau s-o știi.

El îi luă fața în mîini și o privi în ochi:

— Te iubesc, te vreau numai pe tine. Și te poți bizui pe asta.

— Și eu te iubesc.

Se sărutară îndelung și repede mîna lui îi ajunse pe sîni. Ea se cutremură și el interpretă greșit freamătul ei, luîndu-l drept pasiune. Bobby continuă să-și plimbe mîna pe sub cămașa ei de noapte, cu degetele frămîn-

tîndu-i carnea tare și caldă, conștient de faptul că sfîrcurile sînilor ei se întăriseră și deveniseră încordați.

Pam se smulse.

— Ce s-a întîmplat ?

— Dumnezeule, Bobby ! Mamei tale abia i s-a tăiat un sîn. Cum crezi că mă face asta să mă simt ?

— Îmi pare rău. Nu m-am gîndit. Doar că...

Zgomotul unei mașini care trăgea în parcare îi atrase atenția. Se duse la fereastră.

— E Jock, care în sfîrșit se întoarce acasă. O să văd dacă are nevoie de mine.

Pam sări din pat.

— Vin și eu într-un minut. Și, Bobby...

El se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău. Te iubesc, te doresc. Dă-mi numai puțin timp să mă obișnuiesc cu ce s-a întîmplat.

El aprobă, dînd din cap și ieși. Își întîlni tatăl, care urca scările.

— Cum se simte mama ?

— E între somn și trezie. Toate blestematele astea de necazuri ! Dar cred că a înțeles cînd doctorii i-au spus ce trebuiau să facă.

— Au spus dacă au înlăturat toată partea canceroasă ?

Fața lui Jock păru că se topește.

— Nu știu pînă acum

Continuă să urce scările, un om slăbit, trăgîndu-și din greu anii și poverile. Dispăru în încăpere.

Mașina îi trezi pe J.R. și pe Sue Ellen. El începu să se pregătească deîndată pentru o nouă zi. Ea se ridică în capul oaselor, privind în spațiu, pierdută în gînduri despre greaua încercare a lui Miss Ellie.

J.R. ieși din baie și începu să-și pună o cravată.

— Te scoli, Sue Ellen ?

— Mă gîndeam la Miss Ellie.

— O să se facă bine. E pe cale.

— Vorbele nu schimbă nimic. Oricum, care sînt șansele ei ?

— Nu te gîndi în felul ăsta ! Mama o să trăiască.

Sue Ellen îl privi în ochi.

— Uneori nu e destul doar să trăiești.

Zgomotul unei mașini care pornea, îl aduse pe J.R. la fereastră.

— Uite, ce zici de asta ? E tata. Abia și-a schimbat hainele și se întoarce la spital. Omul ăsta n-a dormit deloc.

— O iubește foarte mult, spuse Sue Ellen, liniștită.

J.R. nu dădu nici un semn că ar fi auzit, privind încă pe fereastră, cu spatele la ea.

O oră mai tîrziu se adunară toți pentru micul dejun. Bobby încerca să facă conversație și aproape nu primi răspuns.

— Lucy, nu prea mănînci.

— Nu mi-e foame, Bobby.

— Așa e. Am să-ți spun cînd mergem la spital.

— N-am să mă duc. Pur și simplu nu pot.

— De ce ?

Drept răspuns, Lucy fugi din cameră.

— Fata e înspăimîntată, spuse Pam.

— Toți sîntem, spuse Sue Ellen. Apoi făcu un gest cu mîna. Mă tot uit la locurile astea goale, scaunul lui Jock, scaunul lui Miss Ellie — și mă tot gîndesc...

J.R. se ridică, supărat.

— O să se facă bine, ți-am spus. Mama o să se facă bine.

Totuși, vorbele nu convinseră pe nimeni.

O oră mai tîrziu, Pam, îmbrăcată să meargă la Dallas și s-o viziteze pe Miss Ellie o descoperî pe Sue Ellen singură în sufragerie. Și ea era îmbrăcată de oraș.

— Bobby și J.R. au plecat ? întrebă Pam.

— Da.

— Și Lucy ?

— Cred că e pe aici, pe undeva.

— De ce n-am sta puțin de vorbă cu ea ? Fata are nevoie de încurajare.

— Nu amîndouă. Vorbește tu cu ea dacă vrei, Pam. Dar singură.

— Credeam că poate vrei să o ajuți.

— Nu pot. Lucy, ei bine, nici n-o să mă asculte.

— Dar asta e o situație aparte. E un eveniment neprevăzut. Toată familia e implicată.

— Eu, pur și simplu, nu pot...

Pam o privi în ochi.

— Nu e vorba de Lucy, nu-i așa ? Altceva te deranjează.

— Fata nu mă place.

Pam scutură din cap, întristată.

— N-ai să poți trece peste asta mai ușor decît noi, ceilalți, deși poate o crezi.

Sue Ellen își ridică bărbia.

— Sînt sigură cu nu știu despre ce vorbești.

— Vorbesc despre Miss Ellie. Despre operație. Despre faptul cumplit că a trebuit să i se taie un sîn.

— Ai dreptate. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar trebuie. Trebuie să privești lucrurile în față, pentru tine însăți. Pentru Miss Ellie.

— Nu vreau nici măcar să mă gîndesc la asta.

— Nici unuia dintre noi nu ne place, Sue Ellen.

— Tu poți să suporți așa de bine ?

— Nu știu.

— Dacă asta ți s-ar fi întîmplat ție ?

— Sper că nu va fi niciodată cazul.

Gura lui Sue Ellen se lăți și un spasm făcu să i se răsucească corpul. Un sunet aspru izbucni din ea, pe jumătate un suspin, pe jumătate un rîs ironic.

— Știi de ce s-a îndrăgostit J.R. de mine ?

— Ești frumoasă, ești inteligentă, ești...

— Am fost Miss Texas. O regină a frumuseții. Nu o oarecare fată frumoasă din Texas, ci *frumusețea* Texasului. Regina Statului Stelei Singuratice. Domnișoara Perfecțiune în carne și oase. Nu defecte, nu cusururi, nu deficiențe de nici un fel. Lui J.R. îi place cu tot ceea ce posedă să fie la superlativ. Și asta eram, cap de serie...

— Dragostea e legată și cu alte lucruri, pe lîngă frumusețe.

— Oh, da. Știu și eu treburile astea. Creier, farmec, personalitate...

— Da.

— Bineînțeles că nu poți să crezi în basmele astea nici măcar un minut.

— Ba pot.

— N-am găsit pînă acum nici un bărbat care să se gîndească mai întîi la creier cînd privește o femeie.

— Sue Ellen, nu existăm numai pentru bărbați. Întîi de toate existăm pentru noi și apoi pentru bărbați.

— Nu și dacă ești măritată cu un Ewing.

— Eu sînt măritată cu un Ewing.

— Atunci deschide-ți ochii. Aici e absolut clar că nu-i nevoie de femei inteligente. Noi toate sîntem *frumoase !* Cîștigătoarele panglici albastre. Exact ca și purceii, ca și juncanii, ca și taurii. Altceva nu se va tolera. Bărba-

ții Ewing au primul cuvînt în acest ranch. Îmi închipuiam că ai învățat asta pînă acum.

— Uiți că sînt măritată cu Bobby, nu cu J.R.

— Bobby, J.R., Jock. Toți croiți din același material. Dă-le cîțiva ani și vor descoperi că ești și tu un lucru, ca oricare altul. O proprietate. Cumpărată, pentru care s-a plătit, așa că mai bine vezi să nu-ți pierzi ambalajul perfect în care ai fost împachetată. Și ieși din cameră.

— Sue Ellen ! o strigă Pam.

Ea vorbi peste umăr, fără să se oprească din mers.

— Poate o să ne întîlnim la spital. Poate.

Rămasă singură, Pam se lăsă să alunece pe un scaun, mintea alergîndu-i înapoi, demult, cînd începuse relația ei cu Bobby. Era doar a doua lor întîlnire, una din acele seri strălucitoare, elegante, pe care doar banii asociați cu un fundamental bun gust le puteau aranja. Cocteiluri într-un hol luxuriant, într-o lumină clar-obscură la ultimul etaj de la Fairview Hotel ; cina și dansul la Fleur-de-lis (Floarea de crin), poate cel mai bun și în mod sigur cel mai scump din zona Dallas — Fort Worth, cină completată cu trei vinuri diferite și după aceea un bar de noapte cu spectacol. Cînd Bobby o aducea acasă, era obosită, ușor ametită, și plină de visuri despre viitor. Acasă la ea, pe canapea, el o sărutase și o fracțiune de secundă ea rezistase. Apoi buzele ei se despărțiseră, ca să-i accepte limba și repede mîna lui îi ajunsese la sîn. Ea îi încolăcise brațele în jurul lui și el îi descheiase bluza și-și petrecuse mîna peste sînii ei. Fusese o plăcere rară, caldă, în această atingere. Pam se excitase și se întorsese spre el. Apoi își dădu seama că mîna lui îi ajunsese sub fustă și coapsele ei se despărțiră, senzația fierbinte de plăcere scurgîndu-i-se din degete pînă în stomac.

Protestase ușor.

— Eşti aşa de frumoasă, îi răspunsese el. Faţa, corpul tău sînt incredibil de frumoase. De neimaginat e felul în care priveşti şi simţi. Eşti cea mai perfectă femeie pe care am întîlnit-o vreodată. Te doresc atît...

Nu mai putuse fi oprit. Şi nici nu mai voise să-l oprească. Ea era fiinţa după care Bobby tînjea, iar el avea tot ceea ce voia Pam de la un bărbat. Dragostea lor fusese pasionată, la marginea violenţei de o sălbăticie atletică. El era puternic şi nu se mai sătura şi continua să-i spună cît de mult o dorea.

— Eşti perfectă, repeta el iar şi iar. Perfectă, absolut perfectă.

Acum, reamintindu-şi noaptea, Pam se simţi îngheţată şi sufocată de disperare. Realizase pe dată că foarte multe din cele spuse de Sue Ellen erau adevărate. Bărbaţii Ewing posedau femeile Ewing, le păstrau şi se bucurau de ele — atîta timp cît erau *perfecte*.

— 14 —

Înainte ca Bobby şi J.R. să ajungă la Spitalul Memorial Dallas, căldura pusese iarăşi stăpînire pe oraş. În fiecare zi se întindea peste Dallas ca un văl gros şi invizibil, făcînd să crape pămîntul, uscînd lacurile şi fîntînile, distrugînd vitele şi oamenii. În după-amiaza aceea apărură semnele furtunii pe cerul de vest, se auziră tunete, se văzură fulgere ; dar nici un strop de ploaie nu căzuse. Valul de căldură continua să planeze peste Texas.

În spital, aerul, ca şi toate celelalte, era corespunzător. Netulburat de realitatea din afară, spitalul era o lume închisă a suferinţei şi a uşurării, conflicte emoţionale şi detaşare studiată, o lume a vieţii şi a morţii ; o bine construită metaforă a vieţii în toate aspectele şi cu toate umbrele ei, totul jucat în camere albe, curate şi pe coridoare sclipitoare.

Jock stătea pe un scaun cu spătar înalt, lîngă patul lui Miss Ellie. Ea adormise. Nu dădea semne că ar fi remarcat prezenţa lui Bobby şi a lui J.R. Bobby veni în spatele tatălui său, lăsîndu-şi o mînă pe umărul lui căzut.

— Cum se simte, tată ?

Jock dădu din umeri. Priveşte-o, părea să spună gestul lui. Mama ta, atît de slabă şi neajutorată, cu mine care nu pot face nimic pentru ea. Lui J.R., tatăl lui i se

părea mai bătrîn, mai obosit, un om gata să lase totul baltă. Gîndul îl înspăimîntă.

— Tată, mama o să se facă bine. Toţi credem asta.

Jock dădu din cap, dar nu era nimic afirmativ în respectiva mişcare.

— Ai putut să-i vorbeşti ? întrebă Bobby.

De data asta, Jock reuşi să-i răspundă.

— A fost conştientă doar cîteva secunde de fiecare dată cînd se trezea, şi prea ameţită ca să-i vorbesc.

J.R. se ghemui lîngă Jock.

— Tată, hai să mergem în sala de aşteptare. O să ne simţim toţi mai comod acolo.

Jock îl privi cu nişte ochi goi.

— Harlan a spus că o să dea pe aici cu buletinul de la laborator.

— O să ne găsească, îl asigură Bobby şi o luă înainte spre coridor. La lumina mai intensă, Jock se opri să-şi sufle nasul, să-şi şteargă ochii, să lupte cu teama şi cu slăbiciunea lui. Privi la cei doi fii ai săi.

— Băieţi, efectiv am încurcat-o cu mama voastră. Şi chiar atunci cînd avea cea mai mare nevoie de mine.

— N-aveai de unde să ştii. Se mai întîmplă.

— Bobby, nu sînt chiar sigur de asta. Simţeam că Miss Ellie era frămîntată de ceva, de ceva care nu era în regulă. Aveam senzaţia asta. Chiar am întrebat-o despre asta de cîteva ori. Bineînţeles că a spus că totul era în regulă, dar eu ar fi trebuit să ştiu. Aş vrea să mă ia Dumnezeu pe mine în locul ei.

— Vino, tată, spuse J.R. Hai să ne aşezăm.

Timpul trecea greu în sala de aşteptare. Băură cafea. Fumară. Făcură cînd şi cînd eforturi să vorbească. Nimic nu mergea. Fiecare din ei se scufundă înapoi în gri-

ţile lui, în spaimele lui, incapabil să-i ajute prea mult pe ceilalţi.

Sosi Sue Ellen şi pentru scurt timp atmosfera greoaie se risipi. J.R. o conduse pe o bancă şi se aşeză lîngă ea.

— Mi-era teamă că poate n-ai să vii, spuse el.

— Era cît pe ce.

— Dar ai venit, şi mă bucur.

— Sînt speriată, J.R.

— Toţi sîntem.

Ea îşi întoarse spre el ochii mari, albaştri, ochii aceia care păreau că-l trag înăuntrul ei, într-un bazin întunecos, din care nu mai era scăpare, unde nu era lumină sau raţiune, ci doar emoţiile neclare ale lui Sue Ellen.

— Voiam să spun că mi-e frică pentru mine însămi. Dacă mi s-ar fi întîmplat mie ceva asemănător ?

— Nu putea să ţi se întîmple.

Ea îl privi din nou în faţă.

— Se întîmplă la femei, indiferent de vîrstă, aspect sau condiţie socială. Mama ta e o femeie curajoasă — mai curajoasă decît noi toţi laolaltă. Ne încurajează pe toţi. Şi unii dintre noi — cei mai buni dintre noi — dăm înapoi.

— Ştiu ce vrei să spui. E o situaţie dificilă. Trebuie să fim mai atenţi, mai afectuoşi unul cu altul.

Lui Sue Ellen vorbele îi sunară fals. J.R. părea capabil să fie şi atent şi afectuos faţă de toţi, în diverse situaţii, să-şi pună în funcţiune şi să-şi oprească bunătatea după cum era cazul, transformîndu-se iar în bărbatul meschin, exploatator pe care ea ajunsese să-l cunoască aşa de bine. Nu credea nici în vorbele, nici în reacţiile lui. Indiferent de ce se întîmplase, indiferent de cine era rănit sau în pericol, el rămăsese, la urma urmelor, încă J.R. Ewing.

— Pam a vorbit cu Lucy. N-a putut s-o convingă să vină la spital. E într-o permanentă luptă cu mînia ei. Simte că a fost minţită...

— Minţită ?

— I s-a spus că era un chist, nu cancer.

— Aşa n-i s-a spus la toţi.

— Lucy e tînără, speriată — şi are ideea că poate fi contagios, genetic, că s-ar putea lua...

— E ridicol.

— Oare ? Ce-ai face tu, J.R., dacă ţi-aş spune că am acelaşi lucru ? Şi privi spre el. Pe faţa lui era o expresie uluită, surprinsă.

— E o perspectivă interesantă, nu-i aşa, J.R. ? Dar nu-ţi face griji. N-am nimic. Nu încă.

Tăcură iarăşi. Jock privea în spaţiu. Bobby încercă să citească o revistă, nu reuşi şi luă în loc un ziar. Sue Ellen scoase lucrul de mînă la care împletea. J.R. se duse la camera surorilor să dea un telefon. Sosi Pam, arătînd îngrijită, frumoasă şi aducînd un aer de răcoare, în ciuda temperaturii de afară.

— Ceva noutăţi ? îl întrebă ea pe Bobby.

— Nu.

Pam se alătură veghei tăcute a celorlalţi. Curînd, doctorul Danvers intră în sala de aşteptare. Toţi se ridicară şi J.R. se grăbi şi el spre ei.

— Aveţi buletinul ? întrebă Jock.

— Da, domnule Ewing.

— Cancerul, spuse J.R. S-a generalizat ?

— Aparent, tumoarea a fost localizată şi nu sînt semne că boala s-ar fi răspîndit. Doctorul Andrus a înlăturat doisprezece noduli limfatici. Au fost verificaţi la laborator. Nu era cancer.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, răsuflă Pam.

— Va avea nevoie de chimioterapie sau radioterapie ? întrebă Bobby.

— Nu este indicat acum. Dar mama ta va trebui, firesc, ţinută sub control. Buletinul e bun, oameni buni.

Jock simţi că-l lasă genunchii şi se aşeză la loc. Voia să strige, dar nu avea motiv.

— Am văzut-o pe soţia dumneavoastră, domnule Ewing. O să fie adormită un timp. Dumneavoastră, familia, ar trebui să luaţi o pauză, să mergeţi la masă.

— O să stau cu Miss Ellie, spuse Jock.

— Cum doriţi. O să vorbim mai tîrziu.

Aşteptară pînă ce doctorul plecă şi Jock spuse :

— Duceţi-vă să mîncaţi.

— Eu mă întorc la birou, spuse J.R.

— Cred că e o idee bună să luăm prînzul, spuse Bobby. Tu ce zici, Pam ?

— Sue Ellen ? întrebă Pam.

— Vreau să-i telefonez lui Lucy mai întîi să-i dau veştile bune.

— Ne întîlnim afară, spuse Bobby.

Sue Ellen se duse să caute un telefon şi formă. Îi răspunse un bărbat.

— Pot să vorbesc cu Dusty Farlow ? întrebă ea, ca şi cum ar fi făcut o încercare.

— Exact acum a plecat. Cine sună ?

— Spuneţi-i că o prietenă.

— Vreţi să vă spuneţi numele, doamnă ?

— O să înţeleagă. Spuneţi-i că revin.

— Cum doreşti !

Alan Beams se întorcea de la sediul birourilor „Barnes pentru Congres" cu două voluntare ale campaniei, amîndouă nişte tinere foarte atrăgătoare.

— Dumneavoastră, doamnelor, plecați de la uzină înainte de prînz și distribuiți afișele astea. Puneți cîteva pe pereți, pe stîlpii de telefon și așa mai departe. Răspîndiți zvonul și țineți-mă la curent.

— O vom face, Alan, răspunse fericită una dintre voluntare. Știu că Cliff Barnes o să cîștige.

— De asta sîntem toți aici, spuse Alan, moale, în urma lor. Dintr-o dată avu o tresărire cînd văzu o față familiară venind în direcția lui.

— Lucy ! o strigă el. Lucy Ewing, tu ești ?

Un zîmbet larg se așternu peste fața ei de lider al veseliei.

— Bună, Alan Beam. Ce plăcere neașteptată.

— Ce faci prin mahalalele astea ?

— Doar mă plimbam. Am fost la cumpărături.

Dar nu avea nici plase, nici pachete.

— Cumpărături ? întrebă el, îndoindu-se.

— Am spus că am fost la cumpărături, nu că am cumpărat.

El zîmbi.

— E-n regulă, mă bucur că s-a întîmplat să fii pe aici. Voiam să te sun.

— Dar n-ai făcut-o.

El arătă cu mîna spre vitrina biroului central plină de postere de-ale lui Cliff Barnes, cu steaguri și afișe.

— Așa ceva nu-i destinat să aducă nici unui Ewing plăcere sau profit.

— Tu, să lucrezi pentru Barnes ?

— S-ar putea spune că eu sînt capul.

— Încerci să faci să fie ales Cliff Barnes pentru Congres din cauza lui J.R. ?

— Nu mă aștept să mă aprobe un Ewing.

Ea îl privi admirativ.

— Nu doar că i te-ai împotrivit lui J.R. la rodeo, dar acum îl susţii pe omul care-l urăşte cel mai mult. Felicitări.

Alan nu era prea sigur cum să se comporte cu Lucy. Blondă şi frumoasă, manifestînd sentimente de ostilitate faţă de unchiul ei şi, aparent, arătîndu-se foarte disponibilă pentru el. Era o perspectivă — şi o ocazie — la care era greu să reziştî. Şi se hotărî să n-o rateze.

— Ce este între tine şi unchiul tău ? întrebă el.

Ea îl luă de braţ, apăsîndu-şi pieptul de bicepşii lui.

— De ce nu-mi arăţi împrejurimile ?

— Un Ewing la sediul campaniei Barnes. Poate să iasă scandal.

— Pot să mă gîndesc la o mulţime de feluri de a face scandal. Şi o să iasă scandal, dacă pot să mă simt mai puţin o Ewing.

— Dacă asta vrei.

— În clipa asta, mai mult decît orice altceva.

Miss Ellie se desprindea treptat din amorţirea provocată de narcotice, nici pe deplin trează, nici adormită. Îşi deschise ochii şi realiză prezenţa lui Jock, aplecat deasupra ei. Îl chemă pe nume.

— Miss Ellie, spuse el răguşit, au venit buletinele. Au înlăturat toată partea canceroasă. Ai să-ţi regăseşti sănătatea.

— Niciodată.

Jock se aplecă deasupra ei, să o sărute, dar ea îşi întoarse faţa.

— 15 —

În dimineața următoare, Pam lua micul dejun în apartamentul lui Cliff, împreună cu tatăl și fratele ei. Digger, îmbrăcat în halatul lui vechi de lînă, cu părul cărunt, ciufulit, arătînd mai degrabă așa cum trebuia să arate cînd lucra ca zilier pe cîmpurile petroliere, puse furculița jos și privi supărat la copiii lui.

— Cînd a fost operată ?

— Alaltăieri, spuse Pam.

— E cumplit, spuse Cliff.

— De ce nu mi s-a spus ? întrebă Digger, încălzindu-se.

— Îți spun acum, tată.

— Vreau să spun, de ce nu mi s-a spus imediat ? Miss Ellie și cu mine ne cunoaștem de mult timp, la naiba ! Am iubit-o pe femeia asta și cred că încă o mai iubesc. Trebuia să-mi spuneți.

— Doctorul spune că se va face bine, interveni Pam.

— La naiba, sigur că se va face ! Digger se sculă de la masă. Vreau să mă duc s-o văd.

Pam scutură din cap :

— Tată, nu cred că-i o idee bună. Trimite-i o vedere sau poate niște flori.

Digger își privi fiica.

— La naiba, fato. Nu poți să înțelegi ce simt pentru Miss Ellie ? Ce am simțit pentru ea de mai bine de

patruzeci de ani ? Primul lucru pe care-l voi face va fi să mă duc s-o văd.

Şi intră în dormitor să se schimbe, lăsîndu-şi copiii singuri.

— Efectiv o iubeşte, spuse Pam.

— Şi pe mama a iubit-o.

— Oare, Cliff ? Nu cred că l-am auzit spunînd vreodată asta. Cînd vorbeşte despre ea, ceea ce nu se întîmplă prea des, o face cu un fel de respect, o nostalgie pentru cineva sau ceva plăcut, dar departe de a fi coplesitor. Pare să nutrească o reală pasiune pentru Miss Ellie.

— Probabil. Ellie Ewing a fost cineva cu totul deosebit pentru Digger. Prima lui dragoste — şi a pierdut-o. Nu fi prea aspră cu el, Pam. De la rodeo-ul Ewing trece printr-o pasă proastă. Vederea lui Miss Ellie a avut un efect profund asupra lui.

— Cliff, locuieşte aici, cu tine. Trebuia să-l opreşti să vină la Southfork în ziua aceea.

— Are dreptul să-şi vadă nepotul.

— Nu aşa.

— Oricum, la urma urmelor...

— Tu n-ai fost acolo, să-l vezi pe tata călcîndu-şi mîndria în picioare şi lăsîndu-l pe Jock să continuie să creadă că Baby John este efectiv un Ewing.

— Şi cine a fost pentru ascunderea adevărului, draga mea surioară — nu tu ?

— Nu voiam ca tata să fie rănit.

— Ei bine, şi a fost rănit. Destul ca să-l dea peste cap.

— Vrei să spui că bea din nou ?

— A trebuit să-l scot forţat dintr-un bar ieri noapte. Din fericire am ajuns acolo, înainte de a apuca să bea prea mult. Astăzi e bine.

— Dar cît timp va fi ?

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, Pam. Nu-l pot supraveghea zi și noapte. Am și eu viața mea.

— Uneori mă îndoiesc de viața asta a ta care te ține atît de ocupat. Bobby a aflat la Austin că ai fost plătit de niște companii petrolifere.

— E o nebunie.

— Nu-i așa ? Se zice că ai acceptat mită ca să-i susții, în timp ce-ți croiești calea spre o funcție publică pe spatele Ewingilor.,

— Și crezi asta !

— Ewingii posedă niște concesiuni valoroase. Dacă ei pierd, alte companii o să le înhațe. Și vor putea să le înșface pe nimic. În felul ăsta, tu...

Pam se întrerupse cînd Digger ieși din dormitor îmbrăcat în cel mai bun costum al lui și cu cea mai bună cravată.

— Stai un minut, spuse Cliff.

— Tată, strigă Pam. Arăți minunat, dar unde vrei să te duci ?

— Să ies de aici. Doar pe-afară.

— Te duc eu cu mașina, spuse Cliff.

— O să iau autobuzul.

— De ce te-ai îmbrăcat așa ?

— De ce, ai spus ? Sînt un om matur, liber să fac ce vreau. Ne vedem mai tîrziu.

— Doar nu te duci la spital, spuse Pam.

— Și dacă ? Și cine o să mă oprească ? Nimeni de aici, fii sigură.

— Tată, spuse Cliff, nu e o idee bună. Ai să suferi iar.

— Miss Ellie îmi este o veche prietenă. E bolnavă. O s-o vizitez, și nu are sens să mă contraziceți.

Pam se ridică.

— Jock s-ar putea să fie acolo. Nu prea se dezlipește de lîngă ea.

Digger scutură din cap, încăpățînat.

— N-o să fac scandal. Doar vreau s-o văd pe doamna, asta-i tot.

— Te rog, nu te duce, spuse Pam.

— Nu sînt un copil, replică el, cu asprime. Și nu intenționez să las pe nimeni să-mi organizeze viața. Și asta e valabil pentru amîndoi !

Cînd plecă, Pam se întoarse spre Cliff.

— O să iasă cu necaz.

— Pot să pun pariu că așa o să fie.

De-a lungul pereților camerei lui Miss Ellie, erau aranjamente florale, expresii elaborate și costisitoare ale bunăvoinței, erau buchete, plante în glastre, și cutii cu bomboane.

— Jock, murmură ea.

Jock se sculă de pe scaun și veni lîngă ea.

— Am început să vorbim și ai adormit imediat.

— Nu-mi amintesc.

— N-are importanță.

— Trebuie să fie din cauza narcoticelor care mi le-au dat pentru durere.

— Cum te simți ?

— Nu-mi dau seama. Mintea mi se învîrte ca un sfredel, nu-mi vine să cred ce mi s-a întîmplat, apoi resentimente, furie și multă amărăciune.

— Ești în viață și ești cu mine.

— Oare, Jock ?

— Desigur că ești.

Ea se hotărî să nu mai continuie în felul ăsta.

— Îmi simt brațul amorțit.

— O să chem sora, poate o să-ţi dea ceva care să te ajute.

— Nu.

El îi luă mîna.

— Ellie, este ceva ce trebuie să-ţi spun, ca să clarificăm lucrurile.

— Nu, Jock, nu acum.

— Niciodată nu te-am minţit despre nimic, şi nimeni altcineva. Crede-mă. Dar îmi amintesc că, atunci, demult, eram în competiţie cu Digger pentru tine. Mi-a fost frică că dacă-ţi spun despre Amanda, despre faptul că am mai fost însurat, o să te pierd.

— Jock. Te rog, taci. Nu mai vreau să mai aud nimic. Te rog, lasă-mă singură acum. Trebuie să fiu singură.

Şi-şi întoarse faţa de la el. Peste o clipă, fără să spună un cuvînt, Jock ieşi din cameră, întrebîndu-se ce viitor îi era rezervat lui şi lui Miss Ellie.

— 16 —

Se duseră să mănînce în centru, la Brennan's. Era deja aglomerat cînd sosiră, dar patronul îl recunoscu îndată pe Bobby şi-l conduse la o masă anume. Comandară băuturi şi specialitatea zilei pentru prînz.

— O să ai timp să mergi la spital după ce mîncăm ? o întrebă Bobby pe Pam.

— Da, le-am spus la magazin că-mi iau nişte ore pe care le-am lucrat peste program. Acum, spune-mi ce-ai vorbit cu Jock azi-dimineaţă.

Chelnerul le aduse băuturile şi Bobby aşteptă să plece înainte de a-i răspunde.

— Era într-o stare foarte bună. Spunea că mama o să se facă bine. Şi crede că, probabil, neînţelegerea lor s-a sfîrşit.

— Poate ?

— Aşa a spus. Dar îl ştii pe tata. Cînd e vorba de Miss Ellie, nu vrea ceartă. O iubeşte efectiv pe femeia asta.

— Oh, aşa sper. Miss Ellie o să aibă nevoie de Jock acum. Cea mai grea parte abia acum începe.

— Aşa cred şi eu.

— Căsătoria lor a mers aşa de bine pînă acum. Bobby, crezi că o să o ajute ?

— Bineînţeles. Ce tot vorbeşti ?

— Voiam să spun — va fi *în mod real* alături de ea ?

— E al naibii de greu de spus, Pam.

— Ei bine, asta mă frămîntă. Şi nu numai asta.

— Dar ce ?

Ea se gîndi dacă să-i dea un răspuns direct şi se hotărî să-i spună adevărul.

— În dimineaţa de după operaţia lui Miss Ellie, Sue Ellen a spus nişte lucruri groaznice despre bărbaţii Ewing.

— De-ale lui Sue Ellen.

— Da. Dar mi-a dat de gîndit. Tu crezi că sînt perfectă ?

Bobby zîmbi.

— Dintr-un procent de sută la sută, ai nouăzeci şi nouă.

— Dar nu sînt perfectă.

Pam rîdea acum.

— Nu — întru totul.

Ea suspină.

— Dacă mi s-ar fi întîmplat mie ceva rău ? Dacă ceea ce i s-a întîmplat mamei tale mi s-ar fi întîmplat mie ? Cum te-ai simţi ?

— E o întrebare tîmpită, Pam, spuse el, blînd.

— Poate că este, dar trebuie să am un răspuns. În astfel de situaţii am un sentiment de nesiguranţă.

— Eşti soţia mea. Te iubesc. Te doresc. Întotdeauna te voi iubi şi te voi dori, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Indiferent ce s-ar întîmpla ?

— *Indiferent ce s-ar întîmpla.*

Ea îi strînse mîna, peste masă.

— Ascultă-mă, Pam, eşti măritată cu mine, nu cu J.R. Întotdeauna să-ţi aminteşti asta. Şi ţine minte că tata o să fie alături de mama. Nu doar din obligaţie sau din loialitate, ci fiindcă o iubeşte. A fost o căsătorie din

dragoste, nu una din conveniență, așa cum vrea să creadă tatăl tău.

Pam închise ochii și cînd îi deschise din nou, erau umezi.

— Digger vrea să încerce s-o vadă azi pe Miss Ellie. Cliff și cu mine nu l-am putut face să se răzgîndească.

— Asta-i foarte rău. Dar familia mea va trebui să accepte. Cum se mai simte Digger ?

— Cliff spune că iar a băut. Nu mult. Dar nici n-are nevoie să bea mult. Cliff nu prea are ce să-i facă. Are capul în nori de cînd visează să fie ales pentru Congres.

— Da, am auzit despre proiectul pentru mișcarea Barnes. Chiar o să se pună în practică pînă la capăt ?

— Cliff îmi spune că sînt niște oameni importanți care-l susțin. Oameni care cred că poate fi ales. Și știi cine dirijează toată afacerea ? Alan Beam.

Bobby nu făcu nici un efort să-și ascundă surpriza.

— Nu știam că cearta lui cu J.R. s-a adîncit atîta.

— Trebuie să fie mai multe motive pentru cearta aceea de la Southfork pe care noi nu le-am știut.

— Așa se pare, nu crezi ?

Miss Ellie stătea în pat, sprijinită în perne moi, îmbrăcată într-o pijama de satin roz, cu mînecile brodate cu porumbei care zburau. Nu mai avea nevoie acum de o asistentă particulară, și o infirmieră a spitalului îi lua tava rămasă de la micul dejun.

— N-ați mîncat prea mult, doamnă Ewing.

— E cam greu să ai poftă de mîncare cu ceea ce aici se cheamă supă.

Infirmiera rîse.

— Mîine o să mîncați ceva ca lumea.

— Trebuie să comand ?

— Pariez că știu ce o să fie. O supă bună de oase.

— Pariem. Ce-o să am ?

— Pui fiert.

— Uh, făcu Miss Ellie, cînd infirmiera plecă.

Digger intră pe ușa încă deschisă, în mînă cu un buchețel de flori.

— Hei, ce-i aici, un club de noapte, de toată lumea rîde și glumește ? E adevărat ce se spune, că nu poți să te pui cu o femeie.

Ea îl examină, cum stătea la picioarele patului, cu un fel de ușurare. Aceiași ochi sașii, aceeași barbă cenușie, sîrmoasă, aceeași voce răgușită.

— E așa de bine că te văd, Digger.

— Îmi place ce aud. Și eu mă bucur că te văd, Ellie. Ai prins culoare, ochii îți strălucesc, frumoși, ca întotdeauna. Nu poate să-ți fie prea rău.

Veni spre ea și o sărută pe obraz. Cast, așa cum se cuvenea, zăbovind.

— Ce surpriză plăcută, spuse ea.

— Aș fi venit mai din timp, dar nimeni nu mi-a spus ce s-a întîmplat. Poftim, sînt pentru tine. Flori.

— Flori de cîmp. Tu le-ai cules ?

— Nu pot să sufăr trandafirii de florărie, cu cozile alea scurte.

— Sînt frumoase.

— Mi-am amintit cum arătai cînd culegeai flori de pe cîmp, cu toată fața luminoasă și strălucitoare. Oh, Dumnezeule, ai fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea mirosi buchetul.

— Astea înseamnă pentru mine mai mult decît toate aranjamentele astea elegante.

— Chiar așa, Ellie ?

— Am spus eu vreodată ceva ce nu credeam ?

— A fost o dată cînd aș fi vrut să minți. Cînd mi-ai spus că ai să te măriți cu Jock Ewing.

— Ah, Digger, cînd ai să accepți că asta e realitatea și că s-a întîmplat acum patruzeci de ani ?

— Niciodată, recunosc. Nu văd de ce aș accepta ceva ce mă supără. Tu nu mai simți nimic pentru mine, Ellie ?

— Asta nu-i o întrebare corectă.

— Nici nu voiam să fie corectă. Acum o să plec. Cînd ai să ieși de aici și ai să fii iar bine, am să te caut iar.

— Digger, începu ea, prevenitor.

El o întrerupse repede.

— Nu vreau să te obosesc. Am să te sun cînd ai să te întorci acasă.

— Îmi pare bine că m-ai vizitat.

— Copiii au încercat să mă împiedice, dar n-au reușit. Ești încă cea mai frumoasă femeie din lume, Ellie.

— Chiar crezi asta, Digger ?

— Întotdeauna am crezut, întotdeauna voi crede, și, crede-mă, văd încă foarte bine.

— Știi, spuse ea moale, nu mai sînt aceeași.

— Astea-s prostii. Bineînțeles că ești aceeași.

— Sînt mult mai bătrînă și...

— Mai bătrîn înseamnă mai bun. Ca și vinul, Ellie. Cele mai bune părți din tine sînt încă și mai bune. Am să te caut, doamnă, poți fi sigură de asta.

Și ieși fugind din cameră și de-a lungul coridorului, fără să-și dea seama că Jock stătuse după ușă, ascultînd fiecare cuvînt. Jock, impresionat de propria lui noblețe și generozitate pentru faptul că-i îngăduise lui Digger să stea singur un minut cu Ellie, intră în cameră.

Miss Ellie, emoționată de vizita lui Digger, îl privi.

— Abia a fost Digger pe aici. Nu l-ai văzut ?

— Sper că vizita lui nu te-a indispus prea mult.

— Să mă indispună ! De ce ai crede asta ? Şi de ce n-ai intrat, dacă ştiai că e aici ?

— Credeam că voiaţi să staţi puţin singuri, de asta.

— Asta nu te-ar fi oprit niciodată mai înainte. Ce s-a schimbat, Jock ? Eu, pentru că nu mai sînt aceeaşi ? Îţi pasă mai puţin acum, cînd eu sînt mai puţin femeie ?

— Nu vorbi aşa, Miss Ellie. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit. Nu v-am întrerupt pentru că Digger întotdeauna mă scoate din sărite cu bombăneala lui despre Ewingi. Închipuie-ţi că n-am vrut să vorbesc cu el fiindcă n-am vrut să-i dau apă la moară.

— A venit numai fiindcă îi pasă de mine.

— Aşa crezi ? Dacă tu nu te-ai fi măritat cu mine, n-ai mai fi avut ocazia să-l mai vezi.

— Indiferent de defectele lui, Digger a fost întotdeauna onest cu mine. Mai mult decît tine, Jock.

El se îndreptă brusc, ca lovit.

— Digger a fost un mincinos, un speculant şi un flecar toată viaţa. Şi nu-mi place să-l aperi în faţa mea şi să mă faci să par eu un om al dracului.

Ea îl privi drept în ochi.

— Tu poţi fi un dur, Jock. Crud şi viclean. Şi acum nu vreau să mai rămîi lîngă mine. Te rog, pleacă. Imediat.

Jock părăsi camera extrem de tulburat. Lăsă în urmă o femeie mînioasă care tare mult ar fi dorit să plîngă şi nu putea. Mîhnită pentru o sută de motive, importante sau mărunte şi extrem de nefericită pentru ea însăşi.

PARTEA A VI-A

CONTINUĂ GREȘEALA

— 17 —

Era marți seara și întunericul începuse să înfășoare Dallasul, transformînd străzile și autostrăzile în mărgele de lumini, înaintînd greoi, în timp ce cetățenii se străduiau să-și croiască drum spre casă. Sus, deasupra zgomotului provocat de trafic, J.R. era așezat la birou, prins într-o convorbire telefonică confidențială.

— E-n regulă, la Golden Horseshoe Restaurant. Doar să vii la timp. Nu vreau să pierzi nici o festivitate. O petrecere Ewing nu-i ca celelalte. Ne vedem atunci.

Kristin Shephard, deosebit de frumoasă și unduioasă, cu ochii mocnind și o expresie posomorîtă pe gura ei voluptoasă, intră în birou, luînd o poziție provocatoare în fața peretelui, scoțîndu-și pîntecele în evidență și urmărindu-l pe J.R. prin pleoapele grele. Recent instalată ca a doua secretară a lui, Kristin se făcuse repede de-a casei.

Dar în ciuda celor mai entuziaste eforturi, în pat și în afară, Kristin descoperise că rămăsese în afara cercului preferat al lui J.R. Prea des îi amintea el că poziția ei era secundară față de familia lui, secundară la serviciu, secundară față de interesele care primau pentru el. În ciuda planului ei, Kristin continua să accepte firimituri din viața lui, pe plan financiar, sexual și social. Se abținea să facă ceva care să-i pericliteze mărunta poziție,

dar ambiția de putere și nevoia de prestigiu o puseseră în situația de a risca mai mult decît era înțelept.

— La ce oră se va termina petrecerea ? întrebă ea.

El dădu din umeri și-și aranjă sombreroul mare și alb de pe cap.

— Se pare că între zece și unsprezece.

Și se ridică să plece. Kristin îl reținu, punîndu-i mîna pe braț.

— Atunci, te văd la noapte ?

El o sărută de formă pe obraz.

— Îmi pare rău, dragă, trebuie să amînăm. Astă-noapte e noaptea familiei. Mai întîi lucrurile mai importante.

Kristin, singură în birou, fu copleșită de un sentiment de insecuritate, de respingere, de singurătate. I se părea că în ciuda celor mai teribile eforturi, era a nimănui și nu avea un loc niciunde.

Exceptîndu-se doar pe ea singură.

Golden Horseshoe era unul din cele mai elegante, mai scumpe și mai respectate restaurante din Dallas. Dacă se întîmpla ceva la Golden Horesehoe, era sigur că a doua zi or să vuiască toate ziarele precum și actualitățile de seară de la TV. Acolo apăreau cei mai bogați oameni din zonă, cei mai notorii — deși nu întotdeauna cei care ar fi putut să-ți placă cel mai mult. Acesta nu era un loc pe care să-l fi ales Jock sau Bobby ; J.R. fusese acela care aranjase totul.

Toți Ewingii stăteau la o masă mare, rotundă, așezată strategic, cu Jock la locul de onoare. Cina se terminase, cafeaua și coniacul fuseseră servite. Unii fumau și toți așteptau ca Jock să deschidă grămada de pachete festiv ambalate din fața lui.

Bobby toastase.

— Pentru un om care știe mai multe despre viață în general, ca și în cadrul familiei, mai mult decît oricare altul. Pentru un om puternic, abil și inteligent — pentru tatăl meu, un drac de tată !

Se auziră chiuituri, aplauze și strigăte de aprobare. Se ridicaseră pahare și un tort fusese adus de o tînără frumoasă, escortată de patru chelneri care cîntau „Mulți ani trăiască". Veselia crescu cînd Jock suflă peste lumînări și le stinse pe toate dintr-o dată.

— La mulți ani ! strigă Miss Ellie și toți băură pentru asta.

Jock se ridică în picioare și privi în jur.

— Trebuie să vă mulțumesc tuturor pentru această petrecere de prima clasă pe care-ați dat-o pentru mine în seara asta. Un bărbat se simte într-adevăr bine să-și vadă toată familia strînsă în jurul lui într-un moment ca ăsta. Cînd vă văd pe voi toți stînd aici, știu că am făcut ceva bun în viață.

Vorbele provocară un șir de strigăte și de aplauze. Jock continuă, fără să vadă că în spatele lui, Alan Beam împreună cu niște prieteni tocmai intra la Golden Horseshoe.

— Sînt mîndru de această familie, spunea Jock, și sper să fiu întotdeauna. Totuși...

Comesenii izbucniră în aplauze.

Alan Beam, cu o insignă mare la reverul hainei pe care scria : „Barnes pentru Congres", își schimbă planul cînd îi văzu pe Ewingi și se îndreptă spre masa lor.

— Totuși, continuă Jock, să nu v-o luați în cap. Nu există nici un Ewing care să nu aibă greșelile lui, unele mai mari decît altele, incluzînd aici și petrecerea asta.

Alan Beam se opri lîngă Jock.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Ewing.

Jock îl fixă cu privirea.

— Atunci nu mă întrerupe, băiete.

Alan continuă, de parcă n-ar fi auzit.

— Voiam să explic...

Bobby îl privi pe tatăl său în ochi ; se gîndiseră amîndoi la acelaşi lucru — indiferent ce urma să se petreacă, J.R. organizase totul. Ca şi cum s-ar fi dezvinovăţit de orice complicitate, J.R. se ridică şi spuse cu voce tare :

— Asta-i o petrecere particulară, Beam. Cară-te de-aici.

— Voiam doar să spun, continuă Alan cu amabilitate, că sînt încă angajatul lui Smithfield şi Bennett, domnule Ewing. Aceştia sînt avocaţii dumneavoastră. Nu voiam să vă rănesc sentimentele...

J.R. se îndreptă spre tînărul avocat.

— Prezenţa ta aici nu-i binevenită.

— Ceea ce s-a întîmplat în ziua aceea la rodeo a fost o neînţelegere. Eu...

J.R. arătă la reverul hainei lui Alan.

— Reclama asta pentru Cliff Barnes ne spune că minţi. Sau şi asta este o neînţelegere ?

Alan răspunse ţeapăn, de parcă devenea tot mai înfuriat.

— Crezurile mele politice sînt treaba mea, J.R. Asta e America şi aşa se procedează aici.

— Eu cred că din crezurile tale politice ţi-ai făcut o afacere. Cît a plătit Barnes pentru loialitatea ta ? Trebuie să fi plătit mult. Eu ţi-am dat o avere şi am descoperit că loialitatea n-are nimic de-a face cu slujba.

— Foarte rău că n-ai învăţat că nu se poate cumpăra loialitatea, J.R. Pentru asta trebuie să inspiri încredere. Tu n-ai putea inspira nici unui cîine încredere, nici cît să se ridice în două labe şi să cerşească un os.

Tensiunea se ascuţea în jurul mesei, fiecare era încurcat, dar curios. Sue Ellen era foarte atentă încercînd să nu piardă nimic. Lucy era fermecată, felicitîndu-l în tăcere pe Alan Beam, sperînd că va face ceva impetuos şi minunat. Jock, cu o strîmbătură de neîncredere, îşi făgădui că o să discute despre asta cu J.R. ; cu siguranţă că o mascaradă de felul ăsta putea fi pusă în scenă la un moment mai potrivit. Bobby era plin de resentimente, hotărît să nu se lase implicat şi în acelaşi timp conştient că dacă lucrurile nu vor mai putea fi stăpînite, va fi forţat să o facă. J.R. făcu un pas lung, ameninţător, în direcţia lui Alan.

— Ţi-am spus odată să pleci de aici. Nu intenţionez să repet.

Alan îi replică înfuriat, fără să dea înapoi nici un pas.

— Ăsta e un loc public. Nu eşti stăpîn aici, nu eşti stăpînul meu şi n-ai dreptul să-mi spui ce să fac.

J.R. ajunse în dreptul lui. Alan îi dădu peste mîna ce o avea îndreptată spre el şi ridică pumnul. J.R. alunecă şi Alan izbi. Lovitura se opri în mutra lui J.R. Acesta mugi de furie şi se repezi înainte.

Bobby oftă, îşi dădu scaunul la o parte şi se repezi în ajutor. Îi răsuci lui Alan braţul la spate aproape fără efort, îmbrîncindu-l într-o parte şi imobilizîndu-l. În acelaşi timp, cu cealaltă mînă, îl reţinu pe J.R.

— Destul ! spuse el.

— La dracu' ! mormăi Jock. N-am chef să-mi strice onomastica doi mîrtani sălbatici. Dacă aveţi ceva de rezolvat, făceţi-o în altă parte.

Bobby simţi cum trupul lui Alan se detensionează şi îl eliberă.

— Scuzele mele pentru toţi ceilalţi, spuse avocatul. J.R., n-ai auzit ultimul meu cuvînt.

— Îmi pare rău, tată, spuse J.R., privind fioros după Alan, care se retrăgea.

— Ah, murmură Jock, hai să uităm asta şi să mergem acasă.

Mai tîrziu, în acea noapte, privind-o pe Miss Ellie cum îşi scotea bijuteriile, punîndu-le pe toaletă, Jock simţi că-i revine dispoziţia. Uitase obrăzniciile lui Alan şi J.R. şi-şi amintea numai lucrurile bune, sentimentele calde din seara aceea.

— Mi se pare că onomasticile nu înseamnă cine ştie ce pentru un bărbat, decît dacă este foarte tînăr. Ieri a fost o seară aproape perfectă pentru mine. Şi fiind cu tine, Miss Ellie, nimic nu m-a deranjat. Trebuie să-ţi spun că ai fost, ca de obicei, cea mai frumoasă fată din încăpere.

Veni în spatele ei şi o sărută pe gît. Ea deveni rigidă, dorind ca el să plece, şi s-o lase singură. Jock nu-i observă schimbarea de atitudine.

— Stai, lasă-mă pe mine să te ajut să-l scoţi.

— Pot să mă descurc singură, spuse ea, deosebit de rece.

El rîse.

— Nu-i nevoie să te omori singură, cînd mă ai pe mine gata să te ajut.

— Am spus că pot să mă descurc singură.

El se dădu înapoi şi o privi cum se trudea din greu să-şi întoarcă colierul, ca să-l poată desface uşor. Se hotărî să-i ignore refuzul.

— Aminteşte-ţi cum a fost prima oară cînd ne-am căsătorit, Miss Ellie. Am luat o sticlă de vin bun în pat şi am stat o jumătate de noapte fiecărind şi cealaltă jumătate făcînd dragoste. Au fost zile bune, zile grozave.

Îmi lipseşti, Miss Ellie. Îmi lipseşte felul tău de a fi.

Ea îl privi, ca şi cum era pe punctul de a-i răspunde, cînd îl auziră pe Baby John începînd să plîngă. Ellie se ridică şi ieşi iute din cameră. El o strigă, dar ea îşi continuă drumul. Jock rămase privind spre uşă, dezolat şi mai mult decît speriat.

În dimineaţa următoare, J.R. era bine dispus. Se îmbrăcă şi părăsi camera, fără să schimbe o singură injurie cu Sue Ellen, fredonînd o melodie în timp ce cobora pentru micul dejun. Bobby apăru pe scări, în urma lui.

— A fost o reprezentaţie grozavă, cea de aseară, J.R.

J.R. îl privi peste umăr, zîmbind vesel.

— Eşti sigur că a fost o reprezentaţie ?

— Am învăţat să te cunosc pînă acum.

— Mă aşteptam la asta, frăţioare. Credeam că eu aş fi putut-o organiza mai bine. Oricum, sînt sigur că reprezentaţia şi-a atins scopul.

— Toate astea ca să-l impresionezi pe Cliff Barnes ?

— Ca să-l impresioneze Alan pe Cliff Barnes.

— Tu crezi că Cliff înghite gogoaşa asta ? Alan e atît de tîmpit să se încaiere într-un local ?

— De ce nu ? Alan simţea nevoia să se răzbune pentru rodeo. Vrea ca Barnes să creadă că e de partea lui. Barnes vrea putere, poziţie în societate şi Beam l-a convins că i le poate obţine. Pe spinarea mea se poate apropia de scopul propus.

Rîzînd, înşfăcă ziarul de dimineaţă de pe măsuţa din hol şi ieşi afară, pe patio, cu Bobby pe urmele lui. Micul dejun se servea în stil bufet şi Pam era deja la masă şi mînca. Luey era la bufet, punîndu-şi jumări de ouă pe o farfurie. J.R. se duse direct la masă, îşi umplu o ceaşcă de cafea neagră şi deschise ziarul.

— Ce știți voi, se bucură el. Se pare că am umplut pagina de cancanuri.

— Cu scena de ieri de la restaurant ? întrebă Pam.

— Ai nimerit-o, cumnato.

Lucy se sprijini de umărul lui J.R.

— Numai o fotografie ocupă jumătate din pagină. Acum ascultă, spuse ea zîmbind. Scrie aici că Alan Beam l-ar fi șters pe J.R. de pe fața pămîntului dacă bunicul nu i-ar fi oprit.

J.R. se încruntă.

— Nu e chiar așa, scumpo. Scrie aici ceva precis și adevărat : „Intervenția la timp a lui Bobby și Jock Ewing îi salvează pe patronii de la Golden Horseshoe de a fi martorii degradării localului lor favorit de cină, datorită certei dintre J.R. Ewing și Alan Beam, avocatul de la Smithfield și Bennet.

— E aici ceva în plus, mă lași să continui ?

— Nu e cazul, răspunse Bobby. Pentru că noi toți am fost martorii momentului tău de triumf, J.R.

— Personal, spuse Lucy, cu ochii strălucind, cred că Alan a fost grozav.

— Allan ? spuse J.R. gînditor. Nu-ți face gînduri în legătură cu băiatul ăsta, Lucy. Nu este un prieten al familiei noastre.

Lucy îl privi.

— Cînd am să am nevoie de sfaturi pentru viața mea personală, J.R. vei fi ultimul căruia am să i le cer.

Sue Ellen, îmbrăcată într-o rochie care îi scotea silueta în relief își ocupă locul la masă. Bobby, cu farfuria plină cu mîncare, veni și el.

— Bună dimineața, dragă, își salută J.R. soția, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Dumnezeule, te-ai sculat devreme azi și arăți superb, aș putea spune. Te întîlnești cu cineva anume, azi în oraș, scumpo ?

— Cu doctorul Ellby, cum știi foarte bine.

— Norocos bărbat, să te vadă cînd arăți mai bine. Omul are reputația de cuceritor și de iubitor de femei frumoase.

Sue Ellen se încruntă.

— Mă întîlnesc cu doctorul Ellby de patru ori pe săptămînă și avem o relație pur profesională, cum bine știi, J.R.

— Nu m-am îndoit nici un moment de nici unul din voi. J.R. rîse. De patru ori pe săptămînă Sue Ellen face o caritate medicală pentru doctorul Ellby. Plățile sînt regulate și grase.

— Oricît i-aș plăti doctorului Ellby, își merită banii, la fel ca și tine.

Și fără să se uite în urmă, Sue Elen plecă. Bobby vorbi fără să-și privească fratele :

— J.R., dacă cineva te-ar acuza vreodată că ești un om senzual și nestatornic, l-ai pocni pur și simplu.

— Poate că-ți place ca ea să povestească secretele Ewingilor la străini, spuse J.R., supărat. Mie nu.

— Nu secretele Ewingilor, spuse Lucy malițios. Secretele lui J.R. și pariez că unele dintre ele merită să fie ascultate.

Alan Beam era absorbit de niște dosare la sediul birourilor „Barnes pentru Congres", cînd veni un băiat, purtînd într-o mînă o cană de plastic cu cafea și două gogoși într-un șervețel.

— Poftim, domnule Beam, micul dejun.

Alan scoase un dolar din buzunar și i-l întinse.

— Mulțumesc, Jimmy. Păstrează restul. Stai, așteaptă un minut ! Jimmy, vrei să semnezi pentru domnul Barnes ? Și-i întinse un al doilea dolar.

— Nu-s prea tînăr ?

— Nu pune aşa de multe întrebări, ci scrie-ţi aici numele şi adresa.

— Asta-i tot ? şi Jimmy luă stiloul care i se întindea.

— Asta-i tot.

— Un dolar şi semnătura, de ce nu ? Se semnă cu scrisul înflorat al unui copil de zece ani. Poftiţi !

— Mulţumesc.

— Şi altă dată. Pentru un dolar.

Jimmy dispăru pe uşă. Din nou singur, Alan scrise numele lui Jimmy în registru şi notă cincisprezece dolari în dreptul numelui. Odată treaba terminată, îşi servi cafeaua. Era călduţă, slabă, dar făcea s-o bei. Începu să studieze o listă de computer cu votanţii înregistraţi. Din respectiva listă începu să extragă o alta, a „contribuabililor", care ar fi rezistat la orice inspecţie curentă pe care ar fi făcut-o Barnes. Avansa cu paşi mari, cînd uşa biroului lui se deschise iarăşi. Îşi ridică capul şi o văzu pe Lucy Ewing stînd în prag.

— Lucy ! ce faci aici ? J.R. te-a trimis ?

Ea rîse.

— Dacă crezi asta, ai putea să crezi că luna e făcută din brînză verde. Am venit să-mi aduc contribuţia la campania lui Barnes ! Şi lăsă să cadă o hîrtie de o sută de dolari pe birou.

Alan o privi neîncrezător.

— Sînt bani mulţi ! Eşti sigură ?

— Sînt sigură.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Vrei să iei loc ?

Ea se aşeză, privindu-l cu o vagă notă de amuzament în ochi. Blondă, mică, împlinită la trup, Lucy ştia ce simţeau bărbaţii cînd o vedeau, cît de mult o doreau ; şi cît erau de mulţumiţi cînd le permitea să facă dragoste cu

ea. Şi din expresia feţei lui Alan era clar că nici el nu era diferit de ceilalţi.

— Asta e într-adevăr o surpriză, spuse el. Nu cred că J.R. ar aproba.

— Sînt o serie de lucruri pe care le fac şi pe care J.R. nu le-ar aproba. Să-ţi dau o listă ?

El îşi umezi buzele.

— Dacă aş şti prea mult, s-ar putea să protestez.

— Nu cred, spuse ea, insinuant.

— Ai dreptate. J.R. şi cu mine vorbim rar şi niciodată fără să ne certăm.

— Se pare că aveţi multe în comun.

El o privi mai atent. Era a doua oară cînd venea la el. Împrejurările îl împiedicaseră să-i răspundă înainte, dar acum....

— Te pot servi cu ceva ? Nişte cafea ?

— N-am mult timp. Sînt în drum spre şcoală. Voiam doar să-l mai văd pe omul care i-a dat lui J.R. atîta bătaie de cap.

— Ai putea să-l vezi mai bine şi mai mult la masă.

— Oh, nu pot.

Lucy era într-adevăr dezamăgită.

— Am repetiţie la liderii veseliei.

— Mi-ar place — spuse el — să te văd în unul din costumele acelea sumare.

— Vino şi vezi.

— Poate putem aranja un spectacol în particular.

Ea ezită o clipă şi el se întrebă dacă nu mersese prea departe.

— Orice e posibil, spuse ea, ridicîndu-se.

— Dacă nu poţi la prînz, ce-ai zice de cină ? Diseară ?

— Ar fi grozav. Apoi faţa ei căpătă o expresie dezamăgită. Oh, la naiba ! Sînt pedepsită să stau acasă. Trei

amenzi pentru depășirea vitezei în două săptămîni. Dar încerc să mă descurc cu bunicul.

— Încearcă și dă-mi de știre. Îi dădu cartea lui de vizită. Sună-mă acasă, pe la șase, dacă poți veni.

— Oh, am să pot. Mă pricep foarte bine să-l îmbrobodesc pe bunicul.

— Pariez că te pricepi. Vorbim mai tîrziu.

— Mai tîrziu, repetă ea în ecou, și cuvintele sunară ca o promisiune.

Doctorul Ellby era atrăgător, avea stofă și era genul de bărbat în care femeile aveau încredere să-i facă confidențe. Era totuși liniștit și retras, nu atît din cauză că stătea prea mult timp să judece, cît pentru faptul că aștepta liniștit ca lucrurile să se desfășoare de la sine. Biroul i se asorta ; piele și lemn lustruit, cărți de-a lungul ambilor pereți, ferestre cu perdele trase, totul inspira calm: Ellby stătea comod în scaunul lui Eames, de salon trăgînd dintr-o pipă neaprinsă, cu un dosar în poală și un stilou în mînă. Doctorul Ellby lucra.

Sue Ellen era furioasă și-și dăduse drumul. Lovi în brațul scaunului. Bătu din picioare și-și schimbă poziția.

— M-a înfuriat într-un hal ! strigă ea. Își bate joc de tot ce fac sau vreau. Știi cum te-a numit ? Ei bine, știi ?

— N-aveam cum să știu, Sue Ellen, nu-i așa ?

— A spus că ești noua mea caritate medicală, de parcă eu aș fi fost singura ta sursă de venit.

— Te deranjează asta ?

— Ți-am spus că m-a înfuriat.

— Ce anume ?

— Ce anume ? Faptul că a vrut să urmez un tratament, a insistat că sînt instabilă emoțional, că am nevoie

de ajutor. Cînd i-am urmat recomandările şi-a bătut joc de ele, de tine şi de mine.

— Cum te face asta să te simţi ?

— Glumeşti ? Ca naiba, uite cum. Lamentabil. De parcă aş vrea să ucid. Să-l şterg pe ticălosul ăsta de pe faţa pămîntului.

— Vrei să spui că-ţi urăşti soţul ?

— Ura e un cuvînt prea slab. Oh, Dumnezeule, nu mai ştiu ce mai simt sau ce mai vreau. Sînt aşa de confuză. Se înclină în faţă, nerăbdătoare. Nu eşti indispus, nu-i aşa ?

— Pentru ce ?

— Pentru că te-a denumit caritatea mea medicală.

— Nu sînt indispus.

— Nu te sinchiseşti de ce ţi-am spus ?

— Eşti aici ca să-mi spui ce vrei să-mi spui. Printre altele, ceea ce spune J.R., n-are importanţă. Contează ce crezi tu. De exemplu, simţi că terapia noastră are efect ?

Ea se cutremură.

— Pe lîngă faptul că mi-a salvat viaţa, vrei să spui ?

— Simţi că ţi-am salvat viaţa ?

Ea tăcu îndelung şi el aşteptă.

— Ei, bine, spuse ea în sfîrşit, m-ai ajutat să văd că sînt o persoană, o fiinţă umană independentă, cu propriile dorinţe şi speranţe şi temeri. Nu doar doamna J.R. Ewing.

— Continuă, o invită el, cînd ea se opri.

— De ce să stau acolo, cu el ? J.R. şi cu mine abia dacă ne mai vorbim. Sînt o străină pentru copilul meu, bietul micuţ !

— Asta se va rezolva în timp.

— Oare ? Sper că da. Dar de fiecare dată cînd mă uit la Baby John mă gîndesc la J.R. şi la Cliff şi-mi amintesc cum m-au folosit amîndoi. Uneori doresc ca nici unul din-

tre ei să mă fi pătruns, să nu fi fost niciodată intimi cu mine. Aş fi dorit ca altcineva să fie tatăl copilului meu.

— Cineva în mod special ?

Ea îşi simţi obrajii încălzindu-se.

— Da.

— Cineva pe care îl cunoşti acum ?

— Da.

— Are un nume ?

— Trebuie să-ţi spun ?

— Nu, dar ne-ar fi mai uşor dacă am avea un mod politicos să ne referim la persoana lui.

— Dusty.

— Am mai auzit numele ăsta.

— Dusty Farlow.

— Te-ai culcat cu Dusty ?

— Oh, nu, nimic de felul ăsta.

— Dar vrei s-o faci ?

— Da.

— El vrea să se culce cu tine ?

— Da, sînt sigură că vrea.

— Ce te opreşte ?

— Mi-e frică.

— Frică de ce ?

— Că va fi un alt Cliff Barnes. Un alt J.R.

— Dacă aşa gîndeşti despre el, de ce nu-i scrii ?

— Oh, n-am putut. Dusty nu mi-e indiferent. Îmi place compania lui. Dar nu m-am simţit capabilă să-i arăt în mod real ceea ce simt.

— N-ai încredere în Dusty pentru că ai învăţat să nu ai încredere în bărbaţi. Trebuie să înveţi să încerci iar, să crezi iar, să trăieşti iar din plin, Sue Ellen. Asta cere timp şi străduinţă şi curaj.

— Nu cred că mi-am pierdut puterea şi curajul, doctore.

— Vom vedea asta, nu-i aşa ?

Ea nu răspunse. Nu era sigură că ea însăşi dorea să vadă asta. Sau să vadă orice altceva din ea.

*

Cliff Barnes şi Alan Beam şedeau pe canapea în apartamentul lui Cliff, examinînd o listă de nume. Barnes ajunsese la concluzia că ar fi fost o eroare tactică pentru ei să se întîlnească într-un loc public.

— Pînă ce nu voi fi un candidat declarat, explicase el, e mai bine ca acest proiect să fie în întregime în mîinile altora.

Acum, Alan detalia sprijinirea tot mai largă a candidaturii lui Cliff.

— Iată o scrisoare de susţinere din partea Clubului Ecologic Clinton.

Cliff o citi.

— Ce păcat că cei mai mulţi din oamenii ăştia sînt prea tineri ca să voteze.

Alan înclină scurt din cap.

— O.K., e un club de liceeni. Dar e un indiciu teribil al credinţei pe care o inspiri. Liceenii ăştia vor avea o subtilă şi de lungă durată influenţă asupra părinţilor lor, aminteşte-ţi asta.

— Un punct cîştigat.

— Şi liceul fiind aşa cum este în zilele noastre, unii din copiii ăştia au peste optsprezece ani.

Arătă spre lista contribuabililor pe care o copiase.

— Iată un nume interesant. Jimmy Monroe. Un copil negru, trăieşte în ghetou. Lucrează ca băiat bun la toate, îşi cîştigă existenţa. Şi cu toate astea a făcut tot drumul ăsta pînă la sediul Birourilor Barnes ca să aducă o contribuţie de cinsprezece dolari.

— E foarte impresionant, spuse Cliff, luînd lista. Citi unele dintre nume. Roberto Mendez, cinsprezece dolari. Jesus Alvarez, zece dolari. Luiz Romero, zece dolari.

— Sînt toţi alături de tine, aceştia şi alţii. Toate rasele, toate clasele sociale, toate nivelele economice. Îţi spun eu că treaba e ca şi făcută.

Cliff voia să creadă asta, voia să aceepte ideea că era un flux de activitate a votanţilor în favoarea lui, că el era noua mare speranţă a poporului.

— Ştiu că numai dacă i-ar reprezenta cineva ca mine ar avea vreo şansă contra marilor rechini. Ştiu că mă voi lupta şi voi învinge pentru ei. Ai făcut o treabă grozavă, Alan.

— Mulţumesc, dar am ajuns la limita posibilităţilor. Pînă cînd nu te vei declara candidat nu mai pot face nimic, asta este. Nu mai am cum. Odată ce o vei face, voi putea trece efectiv la treabă şi voi lansa campania în spaţiu.

— Nu sînt încă sigur.

— Ce te reţine ?

Cliff răspunse gînditor :

— Ca să mă declar candidat, trebuie să renunţ la funcţia mea în O.L.M. Şi dacă pierd ? Sînt în aer, fără nici o bază.

— N-ai să pierzi.

— Ultima oară cînd am alergat după o funcţie publică am mîncat bătaie.

— Ultima oară ! Ai fost prins nepregătit. Fără planuri anticipative. Fără o puternică forţă organizatoare în spatele tău. Fără fonduri suficiente. Totul e altfel acum. De data asta vei avea planul de luptă pregătit, cu toate forţele logistice rezistente.

— Eşti foarte convingător, Alan.

— Atunci declară-te, îl grăbi Alan.

Cliff ezită.

— Alan, sînt o ființă umană ca oricare alta ; cu toată gama de cusururi personale și subrefugii. Sînt unele lucruri în trecutul meu de care nu sînt mîndru. O femeie pe care am iubit-o a murit în timpul unui avort ilegal. Asta e o lovitură permanentă pentru conștiința mea și, din punctul de vedere al campaniei, ei bine, e o piedică să merg mai departe.

— Destul de adevărat. Dar nu subestima bunul simț al votanților. Ei nu te vor face responsabil pentru ce s-a întîmplat. Cliff, lucru ăsta e apă de ploaie. N-ai să mai ai o șansă la fel de bună ca asta. Toate semnele sînt bune, toate sistemele funcționează.

— O să mă gîndesc mai mult la asta.

— Fă-o repede, Cliff.

— Nu mă presa, Alan.

— Te grăbesc, nu te presez. Te sfătuiesc. Terenul e larg deschis în fața ta. Traversează-l și vei merge spre ceea ce se anunță că va fi un lucru sigur.

— Mă voi hotărî cînd voi fi pregătit.

— Bineînțeles. Numai să fie repede.

— Da, spuse Cliff. Repede.

Alan înțelese că fusese expediat. Se îndreptă spre ușă.

— Apropo, îmi închipui că ai văzut articolul despre mine și J.R. în ziare.

— L-am văzut, spuse Cliff, sec.

Alan vorbi, prefăcîndu-se încurcat :

— Presupun că trebuie să mă scuz, față de tine, cel puțin. Dacă tu crezi că comportamentul meu de aseară se poate răsfrînge în rău asupra campaniei tale...

— Ești omul meu, Alan. Nu este nici o rușine să te lupți cu J.R. Ewing sau cu oricare dintre Ewingi. În ceea ce mă privește, e o chestiune de onoare. Continuă-ți opera.

Alan dădu la iveală cel mai copilăresc și amabil zîmbet.

— Sînt cu tine, Cliff. Pe tot drumul.

Alan se duse direct la sediul Birourilor Barnes. Singur în birou, formă numărul pentru linia particulară a lui J.R. O voce familiară îi răspunse după primul apel.

— J.R. Ewing.

— Alan Beam, J.R.

— Nu mă așteptam să suni. S-a întîmplat ceva rău?

— Totul e în regulă. Cliff se apropie să muște momeala.

— Îl vreau în cîrlig, bine prins.

— Îl vei avea, J.R., te asigur. Doar un lucru...

— Întotdeauna e ceva. Ce pot face pentru tine, Alan?

— Pentru începători, pot să folosesc ceva mai mulți bani?

— Cu cît m-a costat pînă acum treaba asta, l-aș fi putut pune pe Barnes în tronul Sfîntului Imperiu Roman.

— Costă, J.R. Mese, dineuri, poșta, tot restul. Tu singur ai spus — trebuie să cheltuiești bani ca să obții orice în lumea asta.

— Vreau să văd rezultatele.

— Am făcut presiuni. Cliff își va anunța candidatura în curînd.

— Sper. I-a plăcut ce-a văzut în ziare azi-dimineață?

— La nebunie, J.R. S-a comportat exact cum prevedeam. Crede în mine de parc-am fi frați de sînge.

— Bine, bine. Știu că asta se plătește.

Alan scoase hîrtia de o sută de dolari a lui Lucy din birou și bătu în ea cu degetul.

— Sigur o să meargă, J.R. Și recompensele au și început să apară.

— Oh, la naiba !

— Nu vreau să plec.

— Atunci nu pleca. Nu te duce la Austin. Stai acasă cu mine. O femeie nu-şi doreşte un soţ care să fie tot timpul pe drumuri. De unde să ştiu ce faci cînd nu sînt cu tine ?

Bobby îşi privi soţia neîncrezător. Abia plecaseră de la magazin şi erau în drum spre masă, cînd Bobby o anunţă :

— Trebuie să plec iar la Austin.

Asta o înfuriase pe Pam şi pe el îl făcuse să se simtă încurcat, luînd notă de curenţii emoţionali subterani ai soţiei sale, despre care nu ştia nimic.

— Să nu-mi spui că eşti geloasă, Pam.

— Bineînţeles că sînt. Care femeie întreagă la minte n-ar fi ? Văd cum se uită la tine alte femei. Dă-le doar o jumătate de şansă şi te-ar înghiţi întreg. Ei bine, nu-mi place.

El o îmbrăţişă, rîzînd.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Doar pe tine te iubesc, doar pe tine te vreau. Doar pe tine. De ce nu vii cu mine la Austin ?

— Ştii că nu pot, Bobby.

— Ia-ţi o zi liberă de la serviciu.

— Mi-am luat prea multe în ultima vreme. Îmi place munca mea, vreau s-o păstrez.

— N-am mai fost plecaţi împreună de nu ştiu cînd. Ne-ar prii, Pam. O noapte într-un hotel de lux, o cină cu şampanie. Ne-ar face să ne simţim iar ca nişte îndrăgostiţi.

— Nu încerca să mă seduci, Bobby Ewing.

— E plăcerea mea, doamnă.

— Oh, Bobby. Mi-ar place. Dar nu acum.

— Ar fi amuzant. Nici unul din noi n-a mai rîs ca

lumea de săptămîni.

Fața ei se întunecă.

— Dacă vrei să mă auzi rîzînd, trebuie să mă duci oriunde altundeva, dar nu la Austin. Nu e un amuzament să te văd cum încerci să-mi distrugi fratele.

— Crezi că pe mine mă bucură ?

Vorbea din ce în ce mai tare și își retrase brațul.

— Atunci n-o face.

— N-aș face-o, dacă Cliff mi-ar da măcar o jumătate de șansă. Nu pot să stau deoparte și să-l las să ne ruineze, Pam. Nici chiar pentru tine. Trebuie să conving legislativul fie să-l înlăture pe Cliff de la birou, fie să desființeze O.L.M.-ul.

— Singurul pe care-l văd ruinat în treaba asta e fratele meu.

— Asta pentru că nu înțelegi cît de disperată este situația. Cliff se folosește de poziția lui ca o armă îndreptată exclusiv contra lui Ewing Oil. E capabil să ne oprească să mai forăm alte puțuri și să închidem pe cele mai multe din cele vechi. Tot capitalul nostru e legat de terenuri și de mașini pe care nu le putem folosi. Avem cheltuieli, avem niște state de plată pe care nu le putem onora, apoi depozitarea, transportul, toate astea. Banii se tot scurg și prea puțini intră. Pe moment mi-ar fi destul de greu să adun suficienți bani să-ți cumpăr o mașină nouă, dacă ai vrea una. Îți spun, Pam, într-un fel sau altul, Ewingii trebuie să-l oprească pe fratele tău. Și repede.

Pam era vizibil derutată.

— L-am ascultat și pe Cliff și spune același lucru despre Ewingi și anume că trebuiesc opriți. Pentru binele poporului, al pămîntului, al statului Texas. Nu știu ce să cred. Ce să fac ? Nu-l voi ajuta pe nici unul din voi să-l distrugă pe celălalt.

— Dacă Cliff n-ar fi fost mituit ca să permită altor companii să foreze, n-aș fi putut să-l ating.

Ea scutură din cap, respingînd ideea. Mai auzise asta mai înainte și refuzase să accepte.

— Nu ești sigur de asta.

— Nu, nu am o dovadă solidă. Dar destule circumstanțe îl învinovățesc pe Cliff.

— Chiar dacă ar fi vinovat, i-o întoarse ea, apărîndu-l pe Cliff, asta nu-l face mai rău decît toți ceilalți care au făcut aceleași lucruri. Și e fratele meu. Ți-ai trăda fratele ?

Era un argument grăitor și Bobby nu răspunse. Merseră iar pînă cînd Pam vorbi din nou, de data asta cu mai multă speranță și mai puțină mînie.

— Poate că asta se va termina mai curînd decît credeam. Cliff se gîndește să părăsească O.L.M.-ul. Vrea să candideze pentru Congres.

Bobby, conștient de cine era în spatele aspirațiilor lui Cliff pentru Congres, conștient de manipulările și aranjamentele conspirative care fuseseră făcute, aproape că era să lase să-i scape informația asta lui Pam. Dar, deși deranjat de ceea ce era pe cale să facă J.R., simți că se făcea ceva în interesul familiei lui și asta trebuia tolerat și înțeles în astfel de împrejurări. Așa că se abținu s-o prevină pe Pam.

— Nu fi așa sigură că o să devii sora unui congresman.

— Cliff crede că poate să cîștige.

Bobby îi spuse pe șleau :

— N-are nici o șansă.

Cliff Barnes și Harry Shaw mergeau fără să se grăbească, pierduți în conversație. Shaw detalia problemele

care i se ridicau lui Cliff dacă voia să candideze pentru o funcție publică.

— Am tot răsfoit cartea O.L.M.-ului, Cliff. Atinge și problema asta.

— Trebuie să mă retarg înainte de a-mi declara candidatura ?

— Trebuie.

— Chiar pentru Biroul Federal ?

— Fără excepții. Am verificat împreună cu niște juriști experți. După lege, ori stai unde ești, ori pleci și-ți arzi toate punțile în urmă.

Cliff cîntări informațiile în tăcere. Se simțea bine în calitate de șef al O.L.M-ului, nu-i plăceau riseurile de a pierde această poziție forte, îi displăcea să candideze și poate, să piardă. Totuși, era singura cale de urmat dacă voia o carieră însemnată în guvern.

— Care-s zvonurile de la Austin, Harry ?

— Nu prea bune. De fiecare dată cînd Bobby Ewing face o excursie acolo, mai cîștigă zece legislatori de partea lui. Tînărul ăsta e abil și capabil...

— Și susținut de puterea și banii Ewingilor.

— Asta-i jocul.

Înainte, venind în direcția lor, apăru o față familiară. Cu ochii ațintiți spre femeia care venea, cu mintea vagabondîndu-i, Cliff încă mai vorbea, deliberînd :

— Mă simt de parcă sînt pus la colț, Harry, Nu-mi place asta deloc.

— E un colț, așa-i, dar cu o diferență — are o portiță de ieșire. Părăsești O.L.M.-ul și candidezi pentru marea ligă de la Washington D.C., Cliff. Cu sprijinul pe care-l ai, nu înțeleg de ce eziți.

Cliff încercă să-i răspundă, dar se opri. La doi metri în fața lui...

— Sue Ellen !

Ea se opri ca lovită, privndu-l rece. Fălcile i se strîmbară.

— Domnule Barnes, spuse ea — şi încercă să treacă pe lîngă el.

El o apucă de braţ.

— Sora mea mi-a spus că ţi-ai revenit defintiv din nefericitul acela de accident.

— Mi-am revenit.

— Mă bucur.

— Mulţumesc.

— Şi copilul ?

Expresia ei se îmblînzi vizibil cînd deschise gura să-i răspundă :

— E bine. Foarte bine. Şi e aşa de frumos.

— Sue Ellen...

Ea îi înlătură mîna.

— La revedere, domnule Barnes.

Şi o luă iute înainte, dispărînd în mulţime.

— Frumoasă femeie, spuse Harry Shaw.

— Da.

— Are un nume ?

Cliff continuă să meargă înainte.

Servieta avea un aspect elegant. Piele neagră şi moale, ca de mănuşă, lucrată manual la Florenţa, gravată cu iniţialele lui Harve Smithfield. Era o servietă care în totdeauna reuşise să-i impresioneze pe toţi clienţii lui ; era o servietă care avea stil şi clasă, rezultatul unei munci de artizanat executată de profesionişti şi în acelaşi timp dovedea că posesorul ei avea foarte mulţi bani. Chiar şi petroliştii bogaţi din Texas erau întotdeauna impresionaţi de cheltuielile mari pentru lucruri care nu erau absolut necesare.

Servieta stătea deschisă pe masa de conferinţe din lemn lustruit din biroul lui J.R. J.R. şedea de o parte a mesei, Harve Smithfield de cealaltă, trecîndu-şi unul altuia documente, schimbînd comentarii, observaţii, păreri.

— Mi se pare că e în regulă, Harve.

Smithfield, un elegant în felul lui, ca şi servieta, îşi clătină capul distins dintr-o parte în alta.

— Gîndeşte-te la ce-ţi spun, J.R. Lasă terenul să funcţioneze. Riscul financiar, aşa cum se garantează în contract, nu pare probabil acum. Ai fost de acord să plăteşti o gratificaţie consistentă.

— O să găsesc banii. E petrol pe terenul ăla. Şi vom putea fora mai repede decît crezi.

— Nu atîta timp cît Barnes mai e la O.L.M.

— Ei, Harve, lasă-mă pe mine să mă ocup de Cliff Barnes. O.K. ?

— Cum vrei. Dar şi eu sînt implicat în asta, prin tînărul Beam care lucrează activ pentru candidatura lui Barnes. Nu vreau ca tu şi tatăl tău să fiţi împotriva noastră din această cauză. Companiile noastre au făcut de mult timp afaceri împreună. Am vorbit cu partenerii mei şi sîntem pregătiţi să-l concediem pe Alan.

J.R. se lumină.

— Vai, Harry, mulţumesc. Sigur că apreciem asta. Cu siguranţă. Ştiu cît de mult ţii la tînărul Beam.

Creierul lui J.R. asimila informaţia, posibilităţile, probabilităţile, lua în calcul fiecare prespectivă, din fiecare unghi. Zîmbi graţios, fiind ca întotdeauna un fermecător gentleman.

— Dar cum ar suna dacă se răspîndeşte zvonul că Ewingii au concediat un om pentru crezurile lui politice ?

— Nu-i numai asta. A atacat un client valoros în public. J.R. rîse uşor.

— Vrei să spui, mica răfuială de la Golden Horseshoe ? Las-o baltă. S-a uitat totul. Nu sînge, nu pagube. Nu vreau să se spună că J.R. Ewing a lăsat pe altcineva să se bată pentru el. Pot să-l pun la punct pe Barnes, dacă trebuie. Printre altele, admir un om care are niţel curaj. De ce nu laşi băiatul în pace, Harve ?

— Dacă aşa vrei tu, J.R.

— Exact, aşa vreau eu.

Lucy vorbea încet şi repede la telefonul din hol, aproape de intrare în casă. La celălalt capăt al liniei, era prietena ei, Muriel Gillis.

— N-are importanţă unde vreau să merg, Muriel. Problema este dacă vrei sau nu să mă ajuţi.

— Dar pur şi simplu îmi displace să înşel oamenii.

— Înşelătoria e lucrul la care te pricepi cel mai bine, Muriel. Eşti una din cele mai bune prietene ale mele. Dacă nu mă pot bizui pe tine...

— Dar poţi ! Ştii că poţi, Lucy.

— Atunci, ai s-o faci. Nu mă lăsa. Aşteaptă doar zece minute, sună iar şi...

Vocea lui Lucy deveni mai înceată.

— Vine acum, Muriel. Eşti gata ?

— Oh, Lucy, nu ştiu.

— Mă bazez pe tine.

Vorbi mai tare şi-l strigă pe Jock, care cobora scările.

— Bună, bunicule, ce coincidenţă, tocmai vorbeam de tine cu Muriel Gillies la telefon.

— Chiar aşa ? spuse el.

— I-am spus că ziceai că nu-mi mai dai voie să plec de acasă.

— Așa e, nu-ți mai dau. Trebuie să înveți să fii mai atentă cînd conduci mașina.

— Muriel tocmai mă întreba dacă poate să te roage ceva, doar un minut, a zis.

— Bine, e-n regulă. Întotdeauna mi-a plăcut Muriel.

Luă telefonul.

— Muriel, tu ești ?

— Da, domnule Ewing.

— Muriel, ce pot face pentru tine, scumpa mea ?

Muriel se străduí să-și ascundă nervozitatea.

— Tocmai am rugat-o pe Lucy să vină la mine și să mă ajute să învățăm pentru examenul de istorie de mîine. Sînt într-o situație disperată și ea a spus că n-o mai lași să conducă din cauza amenzilor pentru viteză.

— Așa e. Lucy trebuie să se învețe minte.

— Știu, și aveți dreptate. Doar că am atîta nevoie de ajutorul ei ca să mă pregătesc pentru examen. Altfel, o să cad, sînt sigură. Notițele ei sînt întotdeauna mai bune decît ale mele. Nu credeți că ați putea face o excepție, doar de data asta, domnule Ewing ?

El se încruntă în felul lui special.

— Păi, poate, doar de data asta.

— Oh, mulțumesc, domnule Ewing.

El închise și se întoarse spre Lucy.

— Doar de data asta. Și să conduci cu grijă, auzi.

— Da, bunicule.

Jock ieși, trîntind ușa în urma lui. Lucy luă telefonul și formă un număr pe care deja îl știa pe de rost.

— Alo, spuse Alan Beam.

Ea zîmbi cînd îi auzi vocea.

— Lucy la telefon, spuse ea. Diseară o să fie bine. Unde vrei să te întîlnesc ?

— La Piano Bar e-n regulă ?

— O să fiu acolo, la opt. Oh, Alan, sînt așa de nerăbdătoare.

— Și eu la fel, spuse el tărăgănat și indolent.

În acea seară, Cliff stătea în bucătăria lui, curățînd legume, ca să prepare o cină chinezească. Îi plăcea să gătească, în special cînd avea musafiri. Soneria de la intrare îl făcu să iasă din bucătărie, purtînd încă șorțul și cu cuțitul de descojit în mînă.

Pam zîmbi, văzîndu-l.

— Oh, încă nu te-ai îmbrăcat.

El rîse, o sărută și o conduse în sufragerie.

— Sînt maestru bucătar astă-seară. Mîncăm de îndată ce vine Digger acasă. Este niște vin pe masă, servește-te.

Pam se servi și el se întoarse înapoi, la lucru. Apoi, ea se așeză pe un taburet înalt, ca să-l poată vedea. După un timp, Cliff vorbi.

— Am văzut-o azi pe Sue Ellen. Întîmplător, pe stradă. Arăta minunat și spunea că copilul se simte foarte bine.

— Așa e. Ochii ei căzură pe un afiș „Barnes pentru Congres" de pe masă. Te-ai hotărît deja să candidezi?

— Încă nu. Dacă candidez și dacă cîtșig, aș putea-o avea pe Sue Ellen, L-ar părăsi pe J.R.

Lui Pam nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dacă te bazezi pe asta, nu...

— Trebuie doar să-i dovedesc că sînt mai puternic decît el, că nu mă poate învinge, indiferent cum.

— Cliff, spuse ea blînd, Sue Ellen nu te iubește.

— Nu înțelegi.

— Înțeleg. Te înșeli singur. Orice a simțit vreodată pentru tine, s-a terminat de mult.

— Nu.

— Ți-a dat vreun semn că încă îi mai pasă de tine?

Ceva, cît de cît ?

Cum Cliff nu răspunse, ea continuă.

— Nu-i uşor să fii ales. Aminteşte-ţi ce s-a întîmplat ultima oară. N-aş vrea să te văd cum îţi pierzi slujba din cauza unor fantezii pe care nu poţi să ţi le scoţi din cap şi să fii iar dezamăgit.

El o privi cu suspiciune.

— Bobby e îngrijorat, nu-i aşa ? E îngrijorat că voi candida şi voi cîştiga. Ţi-a spus să mă convingi să rămîn la O.L.M. ? Ar vrea el. Atunci ar putea să continuie cu intrigile de culoar ca să dezbare O.L.M.-ul de orice putere, iar eu să nu mai am ce face.

— Nici măcar nu ştie că sînt aici.

— Oh. Unde e în seara astă ?

— La Austin.

— Iacă-tă că vorbişi.

— Sînt sigură că ar fi aplanat totul, dacă tu ai fi vrut.

— Aplana ! Cuvîntul explodă cu mînie în gura lui Cliff. Poţi să-i spui din partea mea că n-am intenţia să aplanez nimic. Spune-i că şi dacă aş avea doar o jumătate de şansă de a învinge, aş candida pentru Congres. Dacă aş fi ales, aş avea o astfel de putere încît l-aş termina împreună cu întreaga lui familie.

— Ce tot spui ! Ai uitat că şi eu fac parte din familia lui Bobby ? Despre ce tot vorbeşti ?

— În calitate de şef al O.L.M.-ului, hotărăsc cine şi unde să foreze în Texas. Dar ceea ce-i supără pe Bobby şi pe J.R. este că odată ce voi avea un Birou Federal, voi putea influenţa cine să foreze, nu doar în Texas, dar oriunde în lume.

— Ce-i interesează pe ei asta ? Ewing Oil nu plănuieşte să foreze dincolo de ocean.

— Am informații precum că au concesiuni, concesiuni secrete, cîmpuri de petrol pe coasta din Asia. Cînd aceste cîmpuri vor începe să producă, vor fi atît de bogați încît nimeni nu-i va putea atinge.

— Dar concesiunile străine costă milioane și milioane de dolari...

— Da. Dar aceste concesiuni sînt doar începutul. Mai adaugă prețul forării, salariile, utilajul, ca să nu mai vorbim de fondurile pentru mită.

Pam i-o reteză.

— Bobby mi-a spus că ai stopat tot capitalul Ewing, că sînt în pragul falimentului.

— Sigur că așa ți-a spus. Cum altfel s-ar fi putut scuza pentru ceea ce încearcă să-mi facă? Te-a mințit, Pam.

— Nu.

— La fel cum J.R. minte pe oricine. Minciuna este destinată să facă familia Ewing mai bogată și mai puternică, indiferent pe cine ar răni pe drum.

Pam, speriată de ceea ce auzea, nu putu să facă nimic altceva decît să asculte și să se înfricoșeze.

Piano Bar era întunecos, obscur, iar fumul de țigară făcea ca toți clienții să pară niște umbre confuze. Lumînări roșii ardeau pe măsuțe mici și rotunde. Era un mic ring de dans pe care doar una sau două perechi se unduiau languros, partenerii fiind strîns lipiți unul de altul. Chelnerii se strecurau prin semiîntuneric cu grația studiată a unor dansatori, purtînd cu precauție platourile. Aerul era dulceag, de la parfumul ierburilor columbiene, recent arse.

Un negru bătrîn, zbîrcit, cu degete lungi, noduroase, cînta bluesuri à la New Orleans cu mîna lui stîngă, nea-

gră și grea, la pianul barului. În spatele barului, într-un separeu îndepărtat, învăluiți în umbră, erau Alan Beam și Lucy, genunchi lîngă genunchi, șold lîngă șold, umăr lîngă umăr. Băuseră mult, vorbiseră mult, apropiindu-se unul de altul cînd se lăsase noaptea.

În timp ce băuseră două sau trei pahare de scotch, Lucy îi povestise istoria vieții ei. Termină cu un hohot de rîs.

— Și cum nu m-am măritat, m-am gîndit că în mod sigur o să mor. Așa că m-am dus la colegiu, ceea ce tot moarte înseamnă.

— Momeala înaltelor studii, adăugă el.

Ea zîmbi.

— Pare să ai un viitor strălucit cu ele.

Alan se aplecă spre ea.

— Ești o încîntare.

— Mulțumesc, amabile domn.

El o sărută ușor pe gură.

— De ce-ai făcut asta ? întrebă ea cu o prefăcută curiozitate.

— Pentru că ești așa de frumoasă.

— Ceea ce vezi, e ceea ce poți să ai. Chiar și ei i se păru că vorbise prea mult, înainte ca el să înțeleagă această observație provocatoare, așa că schimbă subiectul. Am vorbit toată seara. Tu n-ai avut ocazia să scoți o vorbă.

— M-am bucurat de fiecare moment.

— Chiar așa ?

El îi luă mîna într-a lui.

— Nu ți-ai dat seama ? Și-i sărută vîrfurile degetelor.

— Îmi dau seama acum.

— Ce-ar spune unchiul tău dacă ne-ar putea vedea împreună ?

— J.R. ? Ar face un atac.

— Uneori simt că principala ta atracție pentru mine se datorește faptului că îi displac lui J.R.

Ea nu voia ca el să gîndească astfel și i-o spuse.

— E doar faptul că sînt cu singurul bărbat din Dallas căruia nu-i este frică să-l înfrunte. Asta te face o pasăre rară, foarte atrăgătoare.

— Nu mi-a fost niciodată frică de el, pentru că nu a avut niciodată ceva ce eu doream — pînă acum.

— Aș vrea să crezi *asta*.

— Cred.

Și o sărută iar, de data asta mai îndelung. Buzele ei i se deschiseră, și-i acceptă limba, cu un val de emoție, cuprinzîndu-l cu brațele. Îi simți mîna pe sîni și gîfîi de plăcerea care i se răspîndea prin trup. Se așeză mai aproape de el. El se trase înapoi.

— Nu-i înțelept.

— Eu cred că este.

— Ar putea să ne vadă cineva.

— Nu-mi pasă.

— Nu doar că ne-ar putea vedea. Dar nu vreau să fac nimic care să-ți creeze neplăceri.

— Te referi la reputația mea ?

— Și la asta.

Ea chicoti încet.

— Oh, Alan, ești așa de dulce. N-am dus ceea ce s-ar putea chema o viață de călugăriță.

— Vrei să spui că nu ești virgină ? întrebă el provocator.

— E o propunere sau ne jucăm de-a întrebările ?

Drept răspuns, gura lui se lipi iarăși de a ei. Mîna lui era pe genunchiul ei, mișcîndu-se inexorabil printre coapsele ei, în timp ce ea se întoarse, ca să-i fie lui mai comod, gemînd ușor de dorință, vrînd ca el să ac-

țloneze mai repede, iar degetele lui să-i frămînte fiecare părticică a corpului.

El o îndepărtă.

— Ce s-a întîmplat? șopti ea, punîndu-i mîna la curea, și mîngîindu-l ușor.

— Nu, spuse el hotărît. Nu aici. Nu în felul ăsta.

— Atunci du-mă altundeva.

— Ești așa de frumoasă. Deștepți atîta dorință. Nu vreau să-ți fac rău.

— Și eu te doresc. Tot atît de mult. Te rog, Alan, nu mă îndepărta.

Cîteva secunde lungi, înspăimîntătoare, el nu spuse nimic. Apoi smuci brusc din cap, consimțind.

— Hai să mergem acasă, spuse el cu autoritate. Acasă la mine.

Jock era singur pe patio, luîndu-și cafeaua de dimineață, cînd Lucy ieși din casă, cu cărțile de școală. Îl sărută pe obraz.

— La revedere, bunicule.

— Nu uita, fetițo! Vii direct acasă după școală. Noaptea trecută a fost o excepție. Ești încă pedepsită să stai acasă.

Gîndul la noaptea trecută, la timpul petrecut cu Alan, o năpădi ca un flux fierbinte, făcînd să-i tremure genunchii. Își adună forțele ca să respingă reînvierea pasiunii care o cuprinsese și zîmbi grațios.

— Trebuie să-ți mulțumesc pentru noaptea trecută, bunicule. Muriel cu siguranță va lua examenul după ce-am muncit atîta.

El încuviință solemn din cap.

— Tu vezi-ți de propriile studii, auzi! Asigură-te că ai să iei tu examenele. Școala înseamnă al naibii de mult,

atît pentru bărbaţi cît şi pentru femei. Mai mult decît pe vremea mea.

Ea îl mai sărută odată şi fugi spre locul în care era parcată maşina ei. Jock abia se întorsese la ziarul lui, cînd Bobby ieşi din casă.

Jock puse ziarul la o parte.

— Ai venit tîrziu aseară.

— Erai deja în pat.

— Ce-ai făcut la Austin ?

— Ca de obicei. Mai multe promisiuni : oamenii vor face ce pot, cînd pot şi dacă pot. Totuşi, zvonurile zboară. Se vorbeşte de o investigaţie pe scară largă asupra operaţiilor O.L.M-ului, ale lui Cliff. Se spune că va avea loc în curînd.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine, mormăi Jock. Sînt sătul de vorbe goale.

— Facem progrese, tată.

— Bine faci, fiule. Continuă să-l ţii pe Barnes de coarne. Lasă-mă pe mine şi J.R. să-l ţinem de coadă.

— Aş vrea să te mai gîndeşti, tată. Putem să-l învingem pe Cliff în mod onest, pe faţă. N-are rost să ne amestecăm cu felul lui J.R. de a umbla pe dedesubt.

— J.R. ştie ce are de făcut.

— Dar noi ?

Jock îşi strînse fălcile.

— Sînt unele lucruri pe care refuzi să le înţelegi, Bobby. Cu politica e ca şi cu ranchul. E greu să realizezi ceva fără să te murdăreşti niţel pe mîini.

Bobby privi în zare. Să-l contrazică pe tatăl său ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să-l convingă pe un taur înfuriat ; nici măcar nu l-ar mai fi ascultat.

— Mai bine plec, spuse el. Am o întîlnire devreme, dimineaţa asta la Dallas.

— Petrecere frumoasă, fiule.

Pam merse cu el în oraș. Se așeză cît de departe putu de el, cu profilul rezervat și distant, fără să se mai gîndească la el.

— Dormeai cînd am venit azi-noapte acasă, spuse el în sfîrșit.

Ea îi răspunse brusc :

— Nu dormeam.

— Înțeleg.

— Nici nu vreau să aud de asta.

— Despre ce ?

— Despre succesul pe care l-ai avut la Austin. Despre cît de multe ai realizat în cruciada pentru ruinarea carierei fratelui meu.

— Oh, nu mai striga așa, Pam ! Nu încerc să-l ruinez pe Cliff. Încerc să-i salvez pe Ewingi.

— În felul ăsta ?

— Asta-i situația. Credeam că am lămurit asta ieri.

— Ieri nu știam ce știu azi, ce am aflat ieri seara. Credeam în tine, Bobby, și m-ai mințit. M-ai mințit !

El privi spre ea, neîncrezător.

— Am mințit ? Am mințit despre ce ?

— Despre faptul că Ewing Oil merge spre faliment.

— N-am mințit. Cliff ne-a blocat complet.

— Nici măcar nu-ți poți permite să cumperi o mașină nouă, îmi amintesc. Bine, dacă-i așa, de unde vin banii pentru cumpărarea terenurilor petrolifere din străinătate ?

— Pentru ce ?

— Concesiunile acelea costă milioane. Plus utilajul, transportul, salariile. Crezi că fratele meu e tîmpit ? Că nu știe după ce umbli ? Noi, Barnesii nu sîntem așa de bogați ca Ewingii, dar sîntem destul de abili. Cliff știe despre fiecare mișcare pe care o faci. Știe despre tere-

nurile pe care le-ai concesionat pe coasta din Asia. Îți cunoaște planurile. Știe unde vrei să forezi. Știe...

Dar Bobby nu mai asculta. O singură întrebare îl umbla prin minte : ce naiba se întîmpla ?

De la ranch, Lucy șofă direct spre biroul lui Alan. Tocmai cînd era să ia curba, îl văzu pe Alan, urcîndu-se în Thunderbirdul lui roșu, aflat puțin mai în față. Înainte ca ea să-i poată atrage atenția, el porni, fără să se grăbească. Lui Lucy îi veni o idee răutăcioasă. Eliberă frîna și porni pe urmele lui, lăsînd o discretă distanță între ei.

Șofară cam un sfert de oră, printr-o parte a orașului ocupată de case modeste de-ale muncitorilor. Thunderbirdul lui Alan coti pe o alee numită Fantasia și se opri în fața unui ștrand, împrejmuit cu gard de sîrmă. Un bărbat înalt, cu un sombreo alb, stătea în picioare lîngă gard, pierdut în conversație. Alan merse spre el, își strînseră mîinile salutîndu-se cu căldură. Chiar de acolo de unde parcase, Lucy îl recunoscu pe bărbatul cu pălărie albă — Alan Beam era cu J.R. !

Lacrimile îi estompară vederea, cînd demară brusc și se îndepărtă cu viteză.

— M-a salutat, doctore Ellby — și inima a încetat să-mi mai bată. Și-a întins mîna și m-a atins. Sîngele mi-a înghețat în vine. Am simțit că mă dorea. Dar nu pe mine. Pe soția lui J.R. Asta e tot ce a dorit întotdeauna.

— Și copilul ?

— Copilul e al meu, numai al meu.

— Dacă el e tatăl — nu crezi că simte ceva pentru fiul lui ?

— Nu știu.

— Nu știi ?

— Poate. Nu știu. Cred că nici Cliff nu știe.

— Poți să explici asta ?

— Vrea tot ceea ce are J.R. : pe mine, pe fiul meu, Ewing Oil, banii Ewingilor, ranchul, totul.

— Ți-a spus Cliff asta ?

— N-a fost nevoie să-mi spun, știu și singură. Va face orice ca să ne obțină, dar nu va reuși. Nu-l voi lăsa.

— Vorbești foarte pasionat despre cineva despre care ai spus că nu mai simți nimic.

— Am spus eu asta ?

— Sînt exact cuvintele tale.

— Dar nu-i adevărat !

— Îți mai pasă de Cliff ?

— Cred că-l urăsc — da. Da, îl urăsc. Îl urăsc ! Vreau să-l distrug !

— Și soțul tău ?

— Oh, da, îl urăsc mai mult decît orice.

— S-a întîmplat ceva, doamnă Ewing.

— Oare ?

— Da.

— Nu vreau să știu nimic.

— Zidurile se dărîmă, doamnă Ewing.

— Zidurile ?

— Zidurile, în care v-ați zăvorît pentru o așa-zisă auto-apărare, se dărîmă.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Vedeți, strigați.

— N-am nici un motiv să strig.

— Ați început din nou să simțiți — să simțiți din nou puternic, doamnă Ewing.

— Nu, nu. Nu asta voiam. Nu, niciodată !

Bobby, într-o cămașă cu mînecile suflecate, cu cravata desfăcută, stătea la biroul lui examinînd o listă de companii care concesionau echipament de forare, în special maritim. Peste aproape jumătate din numele de pe listă era trasă o linie. Bobby tocmai tăia un nou nume, cînd sună telefonul.

— Da ? răspunse el crispat.

Se auzi secretara :

— Herb Reynolds de la „Reynolds Equipment and Leasing" pe linia unu.

— O.K., caută următorul nume de pe listă cît vorbesc eu cu Herb.

— Da, domnule.

Bobby apăsă butonul.

— Alo, Herb, tu ești ?

— Bună, Bobby, cum îți merge, băiete ?

— Destul de bine.

— Nu te-am văzut la întrecerile cowboylor de duminică. Doar n-ai prins rădăcini ca petrolist, nu-i așa ? Aș considera asta ca un afront personal.

— Nicidecum, Herb. Am avut doar treabă la ranch.

— Știu, știu, fiule. Tatăl tău a fost acolo. Mi-a cîștigat douăzeci de dolari. Bătrînul a insistat să parieze pe Rams și a cîștigat. A cîștigat al naibii de multe puncte. Bătrînul tău e cam iute, nu crezi ?

— Voiam niște informații, Herb.

— Dă-i drumul, băiete. Sînt numai urechi. Tot ce dorești să știi.

— E vorba de niște instalații.

— Păi, sînt încîntat pîn' la Dumnezeu să aud asta. N-am mai auzit o vorbă de la J.R. de luni de zile.

— N-ai auzit ?

— Nu. Dar aud că el cumpără pe ici și pe colo. De ce nu de la mine, Bobby, băiete ? Mă simt părăsit, aruncat, înțelegi ce vreau să spun. Mă gîndeam că J.R. are ceva cu mine de m-a neglijat. Acum ai vreo afacere despre care să vorbim ?

— Nu chiar, Herb. Poate în curînd. Încercam doar să văd dacă ne-ai putea livra o linie completă într-o lună, sau așa ceva.

— Spune ce-ți trebuie și vei avea.

— Destul de bine. Mai vorbim, Herb.

— *Hasta mañana*, bătrîne.

Bobby închise și trase o linie peste numele lui Reynolds. Secretara reveni :

— Roy Tate de la „Tidewater" la telefon, Bobby.

Bobby răspunse imediat.

— Alo, Roy.

— Bună, partenere. Cum îți merge ?

— Bine. Să-ți spun de ce-am sunat. Referitor la instalațiile alea...

Tate răspunse cu iuțeală :

— Despre ce instalații vorbești, Bobby ?

Bobby îi răspunse la fel de iute :

— Despre aceleași, Roy, marfa pentru care te-ai înțeles cu J.R.

Tate începu să rîdă.

— M-ai speriat nițel. J.R. a jurat că e un secret. Trebuia să știu că erai implicat în afacere.

— Secrete de familie, afaceri de familie, Roy.

— Bine, spune-i lui J.R. că exact în minutul ăsta am două instalații super care vin din Japonia și vor fi la locul în care ne-am înțeles înainte de sfîrșitul săptămînii.

— Mulțumesc, Roy. E tot ce voiam să știu.

Bobby închise și-și puse picioarele pe birou, examinînd o hartă a lumii care atîrna pe peretele cel mai înde-

părtat al biroului. Era mai mult decît sigur că J.R. voia iar ceva : dar ce ?

Ce ? Unde ? Şi unde naiba credea el că o să ajungă cu asta ?

Alan Beam mînca singur. Un sandviş cu brînză, nişte feţii de roşii şi Lone Star într-o sticlă. Se gîndea la Lucy, la noaptea precedentă. Fata era o minune sexuală. Inventivă, nesăţioasă, doritoare să încerce mai mult de fiecare dată, găsind şi oferind o plăcere fără de sfîrşit. Nu era sigur că fusese la înălţimea ei, dar voia să facă efortul, fiindcă recompensele erau prea mari. Să facă ceea ce-i promisese lui J.R. era un lucru, să devină un membru al bogatei şi puternicei familii Ewing era ceva cu totul diferit şi o afacere mult mai avantajoasă. Lucy era exact ceea ce căutase toată viaţa — o veritabilă păpuşă de aur.

Întinse mîna spre telefon, gata să sune, dar se gîndi mai bine şi se abţinu. Las-o să fie nerăbdătoare, las-o să-l dorească mai mult, ţine-o încordată, să se gîndească la el, pînă cînd se va lăsa uşor şi bucuros prinsă. Soneria îi întrerupse visele plăcute.

Era Lucy. Ciufulită, cu părul sălbatic şi ochii fulgerînd.

— Chiar la tine mă gîndeam, lăsă el să-i scape. Eram gata să-ţi telefonez.

— Mincinosule !

El nu înţelese la ce se referea.

— E adevărat. Încercă să-i ia mîna. Intră. N-ai idee ce a reprezentat pentru mine noaptea trecută. Acum, că eşti aici...

Ea se smuci.

— Ticălosule !

— Hei, stai o clipă ! Ce s-a întîmplat ?

— Credeam că erai un om deosebit. Drept, curajos, onest. Cînd te-am văzut înfruntîndu-l pe J.R., te-am felicitat pentru asta. Ce nebună am fost.

— Scumpo, despre ce vorbeşti ?

— Nu-mi spune scumpo ! Noaptea trecută, noaptea trecută am iubit. Nu m-am putut gîndi astăzi decît la ce a fost atunci. Aşa de frumos, aşa de plin de afecţiune şi căldură şi aşa de promiţător. Dar acum...

— Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat ?

— Te-am văzut azi cu J.R. Te-ai întîlnit cu el la ştrand. Încă mai lucrezi pentru el. Eşti încă împreună cu el în planurile lui murdare, pe drumurile lui groaznice. Eşti tot ca el. Şi toate astea : cearta de la rodeo, de la Golden Horseshoe, eu — au fost nişte aranjamente. Te stăpîneşte şi te conduce şi pe tine aşa cum stăpîneşte şi conduce pe oricine din Dallas.

— Lasă-mă să-ţi explic.

— Să-mi explici ! Nu-i nimic de explicat ! Ceea ce ai făcut — cea ce eşti — nu poate fi niciodată explicat !

Şi cum alerga spre stradă, spre maşina ei, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz.

— Lucy ! strigă el ajungînd-o. Apoi, mai încet : Pot să-ţi explic, ştiu că pot să-ţi explic.

Făcu un pas, doi, după ea, îşi dădu seama că n-avea rost, îşi dădu seama că-i zburase marea şansă. Păpuşa de aur plecase.

Kristin se întreba de ce întotdeauna se simţea folosită şi înjosită cînd ea şi J.R. făceau dragoste. Nu era niciodată un sens de întregire a actului, de parcă un fragment esenţial, dar nenumit fusese înlăturat. Sau niciodată pus la loc.

Bineînțeles, niciodată nu vorbeau de dragoste. Pînă cînd Kristin începu să o facă și atunci schimburile lor de cuvinte fură scurte, superficiale, ca să se afle în treabă. Niciodată nu erau divertismente în final, nu afecțiune, nu îmbrățișări, nu bucurie pentru ceea ce trăiseră. Mai degrabă o concediere bruscă, de parcă J.R. trebuia să treacă la probleme mai importante. Și aproape întotdeauna trecea.

Procedau ca două creaturi pe jumătate supărate, disperate să ajungă undeva, găsind arareori plăcere în ceea ce făceau, privind întotdeauna înainte spre un scop ultim și fundamental nesatisfăcător. Și de fiecare dată Kristin se afla într-o poziție de inferioritate — fizic, spiritual, emoțional.

Acum, amîndoi cinaseră și băuseră o sticlă de șampanie și amîndoi erau goi, Kristin îngenuncheată în fața lui J.R., ridicîndu-și privirile spre el, pledînd pentru o oarecare recunoaștere a umanității ei.

— Fă ce vreau eu, ordonă el.

— Întotdeauna e așa, cum vrei tu.

— Dacă ai a te plînge de ceva, scumpo, oricînd putem pune capăt relației.

— Oh, J.R., întotdeauna trebuie să procedezi ca un ticălos ce ești ?

El se ridică.

— Plec.

Ea își aruncă brațele în jurul coapselor lui puternice.

— Nu, nu așa. Am să fac tot ce vei spune.

El se așeză la loc.

— Credeam că poți.

— O dată, murmură ea, vîrîndu-și capul între coapsele lui, doar o dată mi-ar fi plăcut să mă faci să mă simt ca o femeie întreagă și nu doar folosind diferite părți din mine.

— Fă-o.

Vocea îi era iritantă și îi ținea capul între mîinile lui puternice, strîngîndu-l tare.

— Fă ce ți s-a spus, Kristin, ca o fată cuminte.

Atunci, telefonul particular pe care-l instalase în apartamentul ei, al cărui număr nu figura în cartea de telefon, începu să sune. El înjură printre dinți. Doar cîțiva asociați de încredere aveau numărul, împreună cu instrucțiunile de a nu suna niciodată decît în caz de urgență.

— Să răspund eu, dragă ? întrebă ea.

— Adu-mi mie telefonul.

Ea i-l aduse și se duse după altă sticlă de șampanie. El ridică receptorul.

— Aici J.R. Ewing.

— J.R., sînt Alan Beam.

J.R. izbucni, morocănos :

— Sper în mod sincer că motivele acestui apel sînt sănătoase și solide, Alan. Ai nimerit în cel mai nepotrivit moment.

— Poate fi ceva foarte important, J.R.

— Te ascult.

— Am dat peste nepoata ta — Lucy cred că o cheamă.

— Crezi ?.

Alan se prefăcuse că era doar întîmplător interesat de Lucy. De ce ? N-avea sens. Un crîmpei de informație de reținut și de folosit altă dată.

— Da, Lucy. Se pare că trecea cu mașina în timp ce noi vorbeam azi la Fantasia.

— La naiba !

— M-am gîndit la asta. Poate fi un lucru serios. Dacă ajunge la Cliff, dacă el devine suspicios, poate să se dărîme toată afacerea.

Supărarea creștea în J.R. ca un nor negru. Nu era nici un motiv să se întîmple astfel de lucruri, și totuși se întîmplau. Nici nu trebuia să se aștepte să aibă de-a face

cu astfel de lucruri minore, iritante ; și totuși avea. Și întotdeauna avusese. Era prețul care trebuia plătit pentru putere și competență și pentru că cerea tot mai mult de la cei din jur.

— E-n regulă, o să mă descurc. O să mă gîndesc la ceva.

— Sper, J.R. Altfel, totul se poate duce pe apa sîmbetei.

— La revedere, Alan, spuse J.R., rece — și trînti receptorul.

— Necazuri ? întrebă Kristin, întorcîndu-se cu cîte un pahar de șampanie pentru fiecare din ei.

Își pusese un caftan multicolor și arăta într-adevăr frumoasă, o tînără gazdă încîntătoare, oferind băuturi răcoritoare oaspetelui ei.

— Nimic la care să nu pot face față. Ce ai de gînd să faci ? Ea îi oferi un pahar. Pune-le pe masă. Ea se execută. Acum lasă-le pe astea. Vino aici, înapoi și termină ce-ai început ca o fată muncitoare ce ești.

Și încă o dată, făcu ce i se spusese, începînd să se urască pe sine însăși, tot atît de mult cît îl ura pe el.

Nici unul nu putea să doarmă. Sau măcar să se gîndească la somn. Trupurile le erau încordate de teamă, de nesiguranță, de un pătrunzător sentiment al vinovăției. Pînă cînd, în sfîrșit, Pam se sculă și aprinse lumina.

— La naiba, Bobby ! Nu-mi place asta ! Nu mai pot suporta și nici nu mai vreau. Vorbește-mi.

El ar fi vrut s-o ia în brațe, dar ceva îl reținu, de frică ca nu cumva o bruscă mișcare greșită să aducă dezastrul pentru amîndoi.

— Despre ce vrei să vorbim ?

— Ce se întîmplă ? Tu îmi spui una, Cliff îmi spune alta. Sentimentele mele sînt într-un flux și reflux, nu se hotărăsc nici pentru o parte, nici pentru alta, fiindcă vreau să vă cred pe amîndoi și să continui să vă iubesc pe amîndoi.

— Ai să crezi ce-ți spun ?

— Am să încerc. Efectiv am să încerc.

Se apropie de ea, atingîndu-i coapsa fierbinte și rămase așa. Contactul fu promițător, încurajator, dar nu suficient. Bobby închise ochii.

— Nu, Bobby, îl rugă ea. Nu te ascunde de mine. Spune-mi adevărul, indiferent care este și te voi crede.

El se răsuci spre ea.

— Adevărul este că nu știu ce se întîmplă. Dar este absolut sigur că se întîmplă ceva. Concesiunile acelea asiatice, instalațiile ; nu înțeleg de unde au provenit banii ca să se plătească toate astea. Nu știu, dar intenționez să aflu. Mă crezi ?

Ea oftă și dădu din cap, veni deasupra lui și-l sărută. În curînd, brațele lui o cuprinseră, familiar, puternic, cu încredere. Sărutările lor se adînciră și Pam simți cum primele valuri ale dorinței încep să-i aprindă pîntecul. Se apăsă de el, căutînd cu mîna pînă descoperi ce voia, mulțumită să descopere că și el o dorea tot atît de mult cît îl dorea și ea pe el.

Dimineața , Bobby îl descoperi pe J.R. stînd în picioare în holul de la capul scărilor, la telefon. Frații se salutară reciproc, afabil, dacă nu cu căldură.

— Am așteptat să vorbesc cu tine, spuse Bobby.

— Altădată, frățioare.

— Te găsesc în dimineața asta la birou.

— Cum vrei

Bobby intră în sufragerie și J.R. aruncă o privire sus, pe scări și începu să răsfoiască presa de dimineață. După un timp luă receptorul în mînă, dar nu formă. Aștepta răbdător, întorcîndu-și frecvent ochii spre scări, fiind evident că aștepta pe cineva. Apoi apăru Lucy, cărîndu-și cărțile de școală și arătînd foarte nefericită. J.R. începu să vorbească în telefonul mort.

— Scuză-mă un minut, Harve. Apoi, vesel, spre Lucy : Bună dimineața, scumpo !

Ea dădu din cap, tăios, și vru să treacă de el. J.R. continuă să vorbească la telefon :

— Cum spuneam, Harve, despre Alan Beam...

Lucy lăsă să-i cadă cărțile și îngenunche să și le adune, ascultînd cu atenție.

— Am încercat ieri să vorbesc iar cu el, continua J.R. Am încercat să-l fac să fie rezonabil. Am fost cît am putut de amabil, dar smintitul ăla nu a vrut să asculte de rațiune. E bine înfipt în tabăra lui Barnes și vrea să rămînă acolo. Oricît nu-mi place să-ți spun asta, Harve, cred că trebuie să scăpăm de tipul ăsta. Vreau să spun să-l concediezi pe ticălosul ăsta.

Lucy se ridică, cu amîndouă brațele pline de cărți. Pentru un moment se simți încurcată, iar apoi o notă de scepticism îi apăru pe față, care dispăru iute, înlocuită de un zîmbet larg și mulțumit. Credea fiecare cuvînt pe care-l auzise, trebuia să creadă. Voia să creadă.

J.R. a privi cum pleca, mulțumit că făcuse o treabă bună dis-de-dimineață, înainte de prima lui ceașcă de cafea.

Cînd ajunse la birou, J.R. dădu repede un telefon.

— Aici J.R. Ewing. Tu ești, Alan ?

— Da, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

— Vezi să n-o mai încurci de data asta. Cu nepoata mea, vreau să zic. Am rezolvat încurcătura pe care ai făcut-o, lăsînd-i să ne vadă împreună.

— Dar, J.R. ...

— Şi vreau să mă asiguri că nu se va mai întîmpla.

— Cum zici, J.R.

— Ţine minte. Întîlneşte-te cu Lucy cît mai repede posibil. Chiar mai repede decît e posibil, auzi ? Fii numai miere şi mergi drept la ţintă.

— Şi dacă ea...

— Am aranjat eu astă, ţi-am spus. Nu mai are răbdare să-ţi spună cît e de supărată. Aşa că loveşte mingea, băiete, şi las-o să se rostogolească.

— Tu eşti şeful, J.R., fu Alan încîntat de întorsătura inopinantă a evenimentelor. Îi telefonez imediat lui Lucy.

— A plecat la şcoală. Du-te pe stadion şi caut-o, arată-i cît de mult te interesează. Şi data viitoare, Alan, să fii mai isteţ.

— Da, J.R.

Odată terminată afacerea asta, J.R. decise să se răfuiască cu Bobby. Îl găsi la biroul lui, aşezat pe o margine a acestuia.

— Iată-mă, Bobby. Ai spus că voiai să mă vezi. Ce e aşa de important, aşa devreme în dimineaţa astă ?

Bobby se hotărî să meargă direct la ţintă.

— Vreau să ştiu mai mult despre concesiunile asiatice pe care le-a cumpărat Ewing Oil.

Faţa lui J.R. rămase indiferentă şi privirea aceeaşi.

— Ce concesiuni sînt acelea, frăţioare ?

— Nu încerca să mă duci, J.R. Ştiu.

— Cum ai aflat ?

— Asta n-are importanţă.

— Are pentru mine.

Bobby se ridică, se învîrti în jurul biroului, apoi se așeză pe un scaun, la o distanță de un braț de J.R.

— N-am să-ți permit să te eschivezi, J,R, Problema cu aceste concesiuni este că n-au fost trecute în nici un registru. N-am știut nimic despre asta și cred că nici tata nu știe.

J.R. își desfăcu mîinile, demobilizat. Atitudinea lui, tonul vocii, totul spunea că e mult zgomot pentru nimic.

— Cu mama bolnavă și toate celelalte pe cap n-avea nici un sens să-l supăr pe tata cu afacerea asta. Știi cum e — cînd te aventurezi în așa ceva există un risc substanțial. Ce naiba, Bobby, în afacerile cu petrol nimic nu e sigur.

— Exact. Și știi la fel de bine ca și mine că pe moment nu ne putem permite să forăm peste ocean.

— Nu ne putem permite să nu forăm. Uite, blestematul ăla de cumnatu-tău ne-a tăiat macaroana în Texas. Dar peste ocean — ei bine, e sigur că n-o să poată să întindă mîna după noi. Și pe urmă, chestia e că acolo petrolul doar ne așteaptă să-l luăm.

— Și dacă puțurile or să secе ?

Asta era ceva la care J.R. părea să nu se fi gîndit prea mult.

— Îmi voi asuma riscul, îmi voi asuma responsabilitatea. Ascultă, Bobby, încerc să salvez compania pentru noi toți.

— O întrebare — de unde ai banii, J.R. ?

J.R. privi în depărtare.

— Mișinațiuni. Împrumuturi.

Cu cît auzea mai mult, cu atît lui Bobby îi plăcea mai puțin. J.R. fusese evaziv, spunînd cu mult mai puțin decît știa.

— Mașinațiuni cu ce ? întrebă Bobby. Cine ne împrumută nouă bani, așa cum stau acum lucrurile ?

— Nu te mai frămînta pentru chestiile astea, frăţioare. E o treabă foarte complicată, recunosc, dar am fiecare detaliu întipărit bine în minte. Şi rîse scurt. Banca computer a lui J.R., aşa-mi place să cred că este bătrînul meu creier.

— Nu contează detaliile, dă-mi o idee în linii mari despre treaba asta.

— Voi fi capabil să strîng capitalul necesar. Asta trebuie să-ţi fie destul.

— În nici un caz nu îmi-e destul. Nici pentru mine, nici pentru tata. Să ne socotim. Ai mînţit ? Cît de aproape sîntem de faliment ?

J.R. răspunse repede :

— Ştii la fel de bine ca şi mine că am avut serioase probleme financiare. Şi ştii şi de ce.

— O.K. Ceea ce vreau să aflu este de unde Dumnezeu provin banii ?

— Eu i-am găsit. Asta e destul pentru tine. Acum lasă-mă-n pace. Şi J.R. porni spre uşă, apoi se întoarse, cu faţa roşie de mînie : Şi încetează să mă spionezi. Nu mă port prea amabil cu persoanele care mă verifică.

Bobby, şi el în picioare, ţinîndu-şi corpul de parcă ar fi fost gata să se repeadă înainte, îi răspunse la rîndul lui :

— Asta e foarte rău, pentru că intenţionez să aflu ce se întîmplă. De-ar fi să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Era evident pentru amîndoi că liniile de luptă fuseseră trasate şi că nu se mai putea da înapoi. Unul dintre ei urma să fie rănit. Şi rău.

Alan o descoperi pe Lucy ieşind din biblioteca din incinta universităţii. La vederea lui se opri, încurcată.

— Lucy...

Ea nu se mișcă, așteptînd, rușinată, pînă ce Alan ajunse lîngă ea.

— Bună dimineața, Alan. Ce faci aici ?

— Am venit să te văd. Trebuie să mă explic pentru ieri.

— Nu, nu trebuie. Nu spune nimic. Eu am fost aceea care m-am înșelat. M-am grăbit să trag concluzii, să mă supăr. N-am dreptul să te judec.

Alan îl felicită în gînd pe J.R. Indiferent de ce făcuse sau spusese acesta, avusese cu siguranță efectul dorit. Lucy era iar în mîinile lui. Își aranjă o figură solemnă.

— Sincer vorbind, Lucy, te respect pentru asta.

— Mă respecți ?

— Ești o femeie de caracter, cu convingeri și principii solide.

— Oh, Alan, aș vrea să te sărut, sînt așa de bucuroasă că te văd iar.

— Aici ?

— Undeva, într-un loc mai liniștit, intim, ar fi mai amuzant.

— Știu locul ăsta, spuse el, luînd-o de cot. Apartamentul meu.

— Chiulesc de la cursuri, dar pentru o cauză bună, îi zîmbi ea.

El o cuprinse cu brațul.

— Vreau să știi că nimic nu contează acum mai mult ca tine pentru mine. Nimic nu e mai important acum pentru mine decît ființa ta. Te vreau în viața mea atît cît te voi putea avea.

Suna ca o caldă declarație, după care Lucy tînjea. Era, de fapt, o afirmație făcută dintr-o ambiție rece, un text elaborat de serviciul de relații cu publicul, îngrijit construit și înfrumusețat pentru efecte optime. Ea devenise cea mai vitală treaptă în ascensiunea hotărîtă a lui Alan pe

scara succesului în afaceri. Alan o vedea ca pe un vas care deborda de putere și profit ; ea îl vedea ca pe un erou, un cavaler strălucitor și pur. El voia imensa autoritate, putere și prestigiu pe care ea le moștenea, Lucy voia doar să fie iubită. Era o combinație artificială și executată în cele mai întunecate cercuri ale purgatoriului.

Sau în mintea întortocheată a lui J.R. Ewing.

PARTEA A VII-A

MISS ELLIE

— 18 —

J.R. își privi ceasul, Bobby, care citea un ziar, își ridică privirea și apoi își văzu în continuare de citit. Pam se duse la fereastră și scrută depărtările, se întoarse și aruncă din nou o privire, peste umăr. Sue Ellen, stînd rigid pe un scaun cu spătar înalt, își puse un picior peste altul și aproape imediat reveni la poziția inițială. J.R. se uită iar la ceas, ascultîndu-l, de parcă voia să se asigure dacă încă mai funcționa.

— Trebuie să sosească din minut în minut, spuse Bobby.

— J.R. mormăi :

— Trebuia să fi mers cu tata la spital.

— El a spus să nu mergem, J.R. Tata s-a încăpățînat toată săptămîna trecută s-o viziteze singur pe mama. Face tot ce poate încercînd să împace lucrurile între ei.

— Totul a mers bine pînă ce a apărut Digger. Omul ăsta a iubit romantic o femeie acum mai bine de patruzeci de ani și nu poate să și-o scoată din cap. Nu pot deloc să înțeleg mentalitatea asta.

— Romantismul nu te-a prins niciodată, spuse Sue Ellen — cu o voce mieroasă.

— Digger o mai iubește încă pe Miss Ellie, spuse Pam. Ce este atît de greu de înțeles ?

— Pentru J.R., dragostea este o boală care ţine douăzeci şi patru de ore, spuse Sue Ellen. O doză bună de săruri şi s-a terminat cu ea.

— Destul cu asta, se răsti J.R. la soţia lui.

Ea îşi plecă capul, într-o acceptare batjocoritoare.

— Cît e ceasul ? întrebă Pam.

Bobby răspunse repede :

— Cred că a trecut ceva mai mult timp decît ne aşteptam.

J.R. îşi examină iar ceasul. Nu trecuse mai mult de un minut, două.

— Ce s-a întîmplat cu întîlnirea ta cu eminentul doctor Ellby, Sue Ellen ? Te-ai lăsat de moftul ăsta ?

Sue Ellen îşi întoarse spre el ochii strălucitori, reci ca marmura şi mocnind de mînie.

— Voiam s-o întîmpin pe mama ta cînd se întoarce, dacă nu te deranjează !

În acea clipă, zgomotul unei maşini îi făcu pe toţi să se ducă la fereastră.

— Ei sînt ! strigă Bobby, îndreptîndu-se spre uşă. Ieşi primul din casă şi după el, toţi ceilalţi.

După ei, pe scări, nesigură, cobora Lucy. Cît fusese bunica ei în spital, nu-i făcuse nici o vizită. Acum, Miss Ellie era acasă şi Lucy se gîndea la ce făcuse, cu un sentiment de jenă şi de teamă. Auzea cum cei din familie se salutau vesel unul pe altul şi-şi impuse să li se alăture. Dar picioarele refuzau să o asculte. Rămase pe a treia treaptă de sus, de parcă ar fi prins rădăcini, aşteptînd.

Miss Ellie intră în casă, cu Jock la o distanţă discretă în urma ei, de parcă diferendul lor emoţional îi ţinea încă separaţi. Lucy îşi păstrase poziţia dorind, ba să alerge spre bunica ei să-i ceară iertare, ba să se ascundă de ruşine, încurcată, dorind să se deschidă pămîntul şi s-o înghită.

Miss Ellie se opri la cîțiva metri distanță, examinînd-o.

— Dumnezeule, Lucy, ce drăguță ești.

— Oh, bunico...

— Mi-ai lipsit la spital, Lucy.

— Îmi pare rău. N-am putut veni. Efectiv n-am putut.

— Înțeleg. Sper că înțeleg.

— Sînt fericită că ești acasă, bunico, într-adevăr fericită.

— Și eu. Sînt efectiv bucuroasă că m-am întors. Sînt puțin obosită de călătorie și aș vrea să mă odihnesc nițel, dacă nu are nimeni ceva împotrivă. Acum aș vrea să merg în dormitor. Urcă, trecînd pe lîngă Lucy, apoi se întoarse pe jumătate și zîmbi șters : Dar efectiv aș aprecia să fim împreună mai tîrziu, diseară.

Jock, cu valiza soției în mînă, urcă scările după ea. În camera ei, Miss Ellie inspectă pereții, colțurile, fiecare obiect, și spuse liniștit, ca pentru ea însăși :

— E așa de bine să trăiești.

Noaptea, tăcută și fierbinte, fără să aducă liniștea pămîntului, oamenilor și animalelor din sud-vest, se lăsă peste Southfork. Pam, într-o rochie largă din bumbac, stătea pe patio, făcîndu-și de lucru cu o băutură cu gheață dintr-un pahar înalt, cînd apăru Bobby, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

— Mama a întrebat de Lucy — spuse el. Ai văzut-o ?

Pam trase aerul cald în plămîni, apoi expiră printre buzele țuguiate, de parcă ar fi încercat să răcorească noaptea.

— A plecat cu puțin mai înainte. A spus că n-o să fie acasă la cină. Are ceva de studiat cu Muriel Gillis.

— Se pare că a studiat al naibii de mult cu Muriel în ultima vreme. Ar fi fost bine să-i fi spus ceva lui Lucy, ceva care să o țină acasă.

— Am încercat, dar e aproape imposibil să vorbești cu ea acum. M-a informat, politicos, bineînțeles, că nu știu ce vorbesc.

— E speriată, Pam, și încearcă să ascundă asta.

— Da, noi toți sîntem speriați. Treaba asta prin care a trecut Miss Ellie e coșmarul oricărei femei. În ce-o privește pe Lucy, singurul lucru pe care-l putem face este să-i dăm timp.

— Timp, iată ceva de care fiecare are mare nevoie. Mama are acum mai multe necazuri ca oricine. Nu-i nevoie să mai adauge și Lucy o rană la poverile ei.

— Știu. Dar ce putem face ?

Bobby nu fu capabil să găsească un răspuns adecvat.

Miss Ellie stătea pe un scaun, cu picioarele odihnindu-i-se pe un scăunel de picioare, brodat, făcut de bunica ei. Purta o rochie dintr-un material moale și părul îi era cu grijă aranjat, făcînd-o să arate chiar tînără. Puțin ruj dădea o nuanță de culoare feței ei, încă palidă. Pe marginea patului, și ea îmbrăcată de seară, stătea Sue Ellen, ușor tensionată, nerăbdătoare, aplecată înainte, de parcă era pregătită să facă o mișcare rapidă.

— Pari să fii în bună dispoziție azi, Miss Ellie.

Un zîmbet slab apăru pe fața lui Miss Ellie. Răspunse doar după un interval de gîndire :

— Sînt recunoscătoare că sînt în viață și că m-am întors la acest ranch pe care îl iubesc atît de mult.

— Da, ai avut o viață plină. Întotdeauna. Asta, probabil că te-a făcut să-ți fie mai ușor să treci prin ceea ce ai trecut.

Miss Ellie își fixă cu gravitate nora. Sue Ellen părea preocupată de propriile ei probleme, de propria ei viață. Nu părea deloc interesată de tribulațiile lui Miss Ellie. Tocmai se gîndea ce să-i răspundă, cînd apăru Pam, închizînd ușa după ea. Mulțumită de această întrerupere, Miss Ellie o pofti să se instaleze într-un scaun. Era mulțumită de vizită ; devenise tot mai dificil să susțină o conversație numai cu Sue Ellen.

— Sîntem toți așa de mulțumiți să te avem acasă, spuse Pam.

— Toți, cu excepția lui Lucy, puse Miss Ellie punctul pe *i*.

Pam se încruntă.

— A suportat foarte greu. O să-și revină în timp.

— Sper.

— Intenționezi să faci o operație de restaurare ? întrebă Pam.

Miss Ellie se uită la Pam, surprinsă de sinceritatea întrebării și încîntată că tînăra femeie o respecta suficient ca să trateze direct și onest problema ei.

— Am șase luni să mă gîndesc la asta. Nu e nici o posibilitate să obțin un duplicat al propriului meu sîn, dar o astfel de operație te face să simți că ți s-a pus ceva la loc, sau cel puțin așa mi s-a spus. Și zîmbi.

Sue Ellen se cutremură.

— A spus Jock ceva ?

— Despre ce ?

— Despre ce simte în legătură cu operația.

— Nu. N-a spus.

Pam se aplecă înainte.

— Dar ți-a spus că te iubește.

— Asta, da, a spus-o !

— Spui de parcă nu-l crezi.

— Nu prea mai sînt sigură.

— Nu înțeleg.

— Nu știu dacă voi mai putea vreodată să fiu sigură de Jock.

Cuvintele părură s-o pună pe Sue Ellen în mișcare. Se ridică grăbită, îndreptîndu-se spre ușă :

— Ne vedem mîine dimineață, spuse ea, ridicîndu-și mîna și lăsînd-o să cadă, de parcă nu se mai controla. Noapte bună, Pam. Noapte bună, Miss Ellie.

— Noapte bună, dragă.

Se grăbi să se întoarcă în camera ei, neliniștită și înfricoșată. Inima îi bătea neregulat și gîtul i se uscase. Camera era goală și ea se duse la telefon, formă și așteptă.

— Bună. Oh, sînt așa de bucuroasă că tu ești cel care mi-a răspuns ! Știu că a trecut mult timp. Dar cu Miss Ellie bolnavă... Dacă mai vrei, am să mă întîlnesc cu tine. E bine mîine ?

Dusty Farlow își drese glasul :

— Mîine nu e destul de repede.

— Unde ?

— E un hotel la Fort Worth. Regent se numește.

— Un hotel ! Nu vreau așa.

— La Regent. Am să fiu acolo la ora unu. Dacă n-o să te găsesc, voi înțelege.

— Dar, Dusty...

Legătura se întrerupsese. Doar ea singură trebuia să ia hotărîrea. De data asta n-o putea ajuta nimeni. O cuprinse un dor imens, o nevoie aproape insațiabilă, o foame. Încercă să-și facă ordine în minte, să se gîndească, să se hotărască dacă putea acum să facă față la o astfel de relație. Dacă voia să facă.

În dimineața următoare, J.R. era la birou cînd sosi Bobby înjurînd, cu o expresie certăreață pe fața lui de

obicei amabilă. Umerii îi erau arcuiți și mușchii puternici încordați, de parcă se pregătea să sară la bătaie, mișcîndu-se cu grația exersată a unui atlet, ceea ce de fapt și fusese — și încă mai era.

— Ei, spuse J.R. pe dată, deschizînd ca de obicei primul vorba, nu mă așteptam să te văd aici astăzi. Îmi închipuiam că ai rămas pe la ranch să-i ții companie mamei, sau așa ceva.

— Sînt o parte din această familie, o parte din această afacere !

— Nimeni n-a zis altfel, frățioare. Tata și cu mine voiam să mergem să luăm masa împreună. Vrei să vii cu noi ?

— Nu, J.R. Nu vin. Am venit la oraș special ca să discut cu tine.

J.R. se lăsă pe spate în scaun, cu degetele înlănțuite și bărbia sprijinită ușor pe ele.

— Dă-i drumul, Bobby. Sînt numai urechi.

— Nu voiam să aduc vorba despre asta cît mama era la spital.

— Să aduci vorba despre ce ?

— Despre Alan Beam.

— Ce-a făcut ticălosul acum ?

— Îmi închipui că tu ai putea să răspunzi la întrebarea asta mai bine ca noi toți.

— Ce vrei să spui ?

Ușa se deschise și Jock intră în birou.

— Nu mă așteptam să te văd azi în oraș, Bobby. Vrei să vii cu noi la masă ?

J.R. zîmbi și-i făcu semn cu mîna tatălui său să ia loc pe un scaun.

— Bobby a venit să mai vorbim de una și de alta.

Jock se așeză și J.R. reluă discuția cu Bobby :

— Te roade ceva, băiete ? Dă-i drumul, o să te simți mai bine.

Bobby dădu hotărît din cap.

— O.K., J.R. La cîteva zile după ce Alan Beam s-a certat cu tine la rodeo, a deschis sediul pentru mișcarea Barnes pentru Congres.

— Cred că asta îți spune ceva despre Beam.

— Lămuriți-mă și pe mine, spuse Jock. Despre ce tot vorbiți ?

— Nu voiam să te amestec în asta, tată, dar cum tot ești aici— am motive să cred că J.R. a clocit un plan pe care avem datoria să-l zdrobim imediat.

— Asta nu-i treaba ta, Bobby.

— La naiba ! Întîmplător e tot atît de mult treaba mea ca și a ta, fiindcă e o afacere a familiei. M-am grăbit să mă duc la Austin încercînd să obțin ca un comitet de investigații să-și arunce privirea în afacerile lui Cliff și ale O.L.M.-ului și tu te pretezi la acrobații. De ce ? Tot ce voiam să facem era gata să se facă. Legal. Fără nici un fel de trucuri murdare.

— Potoliți-vă, interveni Jock. Ce pui la cale, J.R. Dă-i drumul, fiule.

Deși toate impulsurile îi spuneau să-l atace pe Bobby, J.R. și le ținu în frîu. Se simți prins cu ocaua mică și nu-i plăcea deloc. Cu tatăl lui de față — nu era decît o posibilitate de urmat — să ia taurul de coarne.

— Sînt în spatele mișcării care-l propune pe Cliff Barnes pentru Congres, s-ar putea spune că eu sînt *mișcarea*. Eu l-am plantat pe Alan Beam în biroul acela și am asigurat fondurile pentru campanie.

Jock mîrîi mînios :

— E o nebunie !

— Cum spune proverbul tată „Nebun ca o vulpe". Tată, pentru ca Barnes să candideze pentru Congres, trebuie

să se retragă din O.L.M. Așa e legea. Odată ce se retrage nu mai e în spatele nostru. Putem să ne deschidem puțurile și să începem iar să forăm.

Jock păru să pufnească, ochii i se îngustară, deveniră mai pătrunzători, vocea i se înăspri, devenind amenințătoare :

— J.R., un om ca ăsta ajuns în Congres ne poate face mult rău.

— Asta-i toată problema, tată, ca el să nu ajungă în Congres.

— Ocupă-te de asta, pentru mine, fiule.

— Barnes nu va fi niciodată ales. Îl lucrez doar pînă își declară candidatura. Imediat ce se retrage din O.L.M., scot aparatul din priză. Fondurile o să-i secе și o să se trezească părăsit în ger.

Bobby înjură încet :

— Nu pot să conlucrez cu felul ăsta de politică. E o mlaștină și nu-mi place deloc. Odată ce Comitetul de Investigare a Senatului Statului se va ocupa de Cliff, acesta va fi dat afară din birou. La Austin sînt convinși că a luat mită.

— N-ar fi primul, murmură Jock.

— N-avem timp să așteptăm atîta, frățioare. Comitetele astea se mișcă ca melcii pe niște urme uscate. Omul ăsta ne rănește rău.

— Sînt cu totul pentru, ca să scăpăm de Cliff, dar nu în felul ăsta.

Jock se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, în timp ce fiii lui așteptau.

— Vreau să-l opresc pe viermele ăsta. Vreau să fie oprit repede ; în orice fel putem s-o facem. Barnes a folosit orice trucuri ca să încerce să ne aducă la faliment, pe noi, Ewingii, și m-am săturat. Nu văd de ce, ceea ce face J.R., este mai rău decît ce a făcut Barnes. Din punc-

tul ăsta de vedere, Bobby, am să-l susţin sută la sută pe J.R..

— În cazul ăsta, spuse Bobby, pe mine să mă scoţi din calcul.

— La naiba, băiete ! Nu scoatem din calcul pe nimeni din familia asta. Asta e o companie Ewing şi tu eşti o parte din ea, acum şi întotdeauna. Şi încă ceva, nu vreau să se audă în afara biroului ce-am discutat. Dacă Barnes află ce se petrece nu vom scăpa niciodată de el.

Un timp nimeni nu mai scoase o vorbă, fiecare cumpănind şi evaluînd. În sfîrşit, Bobby spuse la ce se gîndea :

— Nu înţeleg graba. Mi se pare că familia asta are destui bani ca să mai reziste pînă ce scăpăm de Barnes în mod legal.

Jock începu să mormăie, şi Bobby continuă :

— Îţi voi respecta dorinţele, tată. Îmi voi ţine gura închisă.

J.R. şi Jock îl conduseră pînă la uşă, închizînd-o încet în urma lui. Jock era îngrijorat ; J.R. încîntat.

— 19 —

Se adunară la cină, toți Ewingii care locuiau la Southfork ; Lucy, Sue Ellen, J.R., Bobby, Pam, Jock și Miss Ellie. În capul mesei, Jock își ridică paharul :

— Miss Ellie, declară el, cu vocea grea de emoție, a trecut mult timp, prea mult, de cînd n-ai mai onorat această masă. Și toți sîntem onorați de prezența ta. Cred că ar fi binevenite cîteva cuvinte din partea ta cu această ocazie.

Se auziră niște aplauze vesele, ca ecou și aprobare a apelului lui Jock. Privirea lui Miss Ellie trecu pe îndelete peste chipurile celor din jurul mesei.

— Sînt atît de bucuroasă că sîntem iar împreună. Știți cît de important e lucrul ăsta pentru mine. Pentru mine, familia este totul, centrul națiunii, al vieții pe această planetă. Pentru mine tot ce e bun și valoros crește dintr-o sănătoasă și puternică viață de familie. Zîmbi, un zîmbet vag și trist. N-am nimic altceva de spus, exceptînd... J.R., vrei, te rog, să-mi dai chiflele ?

Rîseră, și J.R. răspunse :

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi, mamă.

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi, Miss Ellie.

— Ne bucurăm să te avem iar printre noi...

Miss Ellie se întoarse cu fața spre Lucy.

— Şi tu la fel, dragă ?

— Bineînţeles, răspunse ea, prea repede.

— Abia ai vorbit cu mine, de cînd am venit acasă.

— Cred că am fost efectiv ocupată.

Miss Ellie dădu din cap, aprobator, mutîndu-şi privirile la J.R.

— Am observat că tu şi Bobby n-aţi prea avut multe să vă spuneţi unul altuia în timpul cocteiului.

J.R. dădu din umeri, indiferent.

— Nu s-a întîmplat nimic, mamă. Doar o mică dispută de afaceri. Nu-i aşa, frăţioare ?

— Nu-i aşa deloc, spuse Bobby, dînd supărat din cap.

— Bobby ! strigă Jock, prevenitor, întunecîndu-se la faţă.

— Bobby are un punct de vedere exagerat asupra afacerilor. Tinde să dramatizeze orice.

— La naiba ! izbucni Bobby.

Miss Ellie zîmbi uşor ironic :

— E minunat... să fiu iar acasă... la o seară normală cu Ewingii. Toată această pace şi linişte, toată această armonie şi sentimente nobile. Vrea să-mi dea cineva untul ?

Jock îşi conduse maşina cît putu mai aproape de easă şi parcă. O ajută pe Miss Ellie să coboare şi veni în urma ei pe patio.

— Mai încet, spuse el, precaut.

— Mă simt bine.

— Faptúl că doctorul ţi-a scos bandajele nu-i un motiv să faci eforturi.

— E timpul să încetez să mă port ca o invalidă, dacă nu mai sînt.

— Nu te suprasolicita.

— Jock, mă simt așa de bine, încît atunci cînd Merlee și Linda au sunat la telefon, le-am invitat la masă. Mă duc sus să mă schimb.

El stătu în capul scărilor, ezitînd, apoi se duse după ea, în camera lor. Miss Ellie își scoase haina, o puse în dulap și-și examină îmbrăcămintea care atîrna în ordine pe umerașe, înainte de a alege cu ce să se îmbrace pentru după-amiază. Alese o rochie — o rochie veselă, cu un imprimeu colorat, una din rochiile ei favorite și se așeză în fața oglinzii. O privire îi spuse că rochia avea o croială complet nepotrivită. Nu se puteau ascunde în nici un fel urmările operației.

Se duse înapoi, la dulap, și puse rochia pe umeraș. Mai încearcă cu vreo două trei rochii, dar renunță pe rînd la ele. O cuprinse panica și rochia pe care o ținea îi alunecă din mînă. Începu să tremure și genunchii i se muiară ; căzu pe podea, lîngă rochie.

Jock se grăbi spre ea.

— Miss Ellie, ce s-a întîmplat ?

— Te rog, pleacă.

— Nu pot. Nu pot să te las așa.

— Nimic nu mi se potrivește, gemu ea.

— N-are importanță. O să mergem să cumpărăm. Tot ce vrei tu, cînd vrei.

— Are importanță... crezi să n-are importanță fiindcă nu mai sînt o femeie tînără ? Ei bine, te înșeli. Nu înțelegi că încă îmi pasă cum arăt ?

— Mie îmi pasă de tine, Ellie. *De tine*. Te iubesc. Sînt recunoscător că ești în viață. Nimic altceva nu contează.

— Nu vezi că sînt deformată Jock ! Deformată. Să nu-mi spui că nu contează.

— Nu, nu. Nu ești deformată. Ellie, dacă ți-ai fi pierdut un braț sau un picior aș fi simțit la tine această pierdere. Dar asta n-ar fi schimbat nimic între noi.

— Nu vorbesc de un braţ sau un picior. Vorbesc despre *sînul* meu. De feminitatea mea. Ce ştii tu despre asta ? Cum ar fi posibil să ştii ?

— Ellie, cum să-ţi explic ce simt pentru tine ? Nu te-ai schimbat pentru mine.

— Crezi că nu ştiu că încă mai ai ochi pentru femeile frumoase ?

— Ellie — îţi spun — nu contează !

Ea îl privi cu ochi strălucitori şi reci şi spuse cu o voce tăioasă :

— Exact ca şi atunci, cînd nu a contat pentru Amanda !

—20—

Miss Ellie stătea întinsă pe pat, cu ochii închiși, încercînd să nu se gîndească, luptînd să-și excludă toate sentimentele, toată simțirea. Era imposibil să o facă. Amintiri continuau să o năpădească, amintiri ale unor timpuri mai fericite. Amintiri de pe vremea cînd era tînără, cînd zilele și nopțile ei erau pline de petreceri și supeuri. Bărbați frumoși, tineri și atenți, roiau în jurul ei. Fusese o frumusețe la față și la trup și cea mai modestă rochie era incapabilă să-i ascundă feminitatea debordantă. Anii făcuseră din toate astea amintiri.

Telefonul care suna strident lîngă pat, o readuse în prezent.

— Alo. O voce familiară, gravă, care aparținea propriului ei trecut și care-i redeștepta uitate amintiri. Digger Barnes.

— Bună, Ellie.

Ea se ridică în capul oaselor, îngrămădindu-și o pernă la spate.

— Digger !

Miss Ellie se însufleți și vocea îi căpătă un ritm tineresc.

— Ce drăguț din partea ta că ai sunat.

— Am spus că am s-o fac și îmi țin întotdeauna promisiunile.

— Întotdeauna ? spuse ea provocator, cu o notă de flirt care o uimi și pe ea însăși.

— Aproape întotdeauna ! rîse Digger, apoi adăugă : Oricum, promisiunea asta era păcat să nu mi-o țin. Voiam să vorbesc cu tine.

— Mă bucur să vorbesc cu un vechi prieten, pentru că în momentul de față mă simt de parcă toată lumea mea e aproape sfărîmată.

— Ei, la naiba cu gîndurile astea ! Bătrînul Digger cunoaște remediul pentru situația asta.

— Și care este remediul acela ?

— Să mă întîlnești undeva și să avem o conversație demodată. Te simți capabilă să pleci din ranchul ăla al tău și să te plimbi cu un îndrăgostit bătrîn ?

— Prescripția asta îmi convine de minune. Spune unde și cînd, Digger.

— La Curtis Park îți convine ?

— Perfect.

— Cam într-o oră ?

— Să fie o oră și jumătate.

— Voi aștepta.

— Ne vedem mai tîrziu.

Dusty Farlow arăta îngrijit, subțire și incredibil de frumos în costumul lui western croit manual din gabardină cafeniu-roșcată și cizme de la Cutter Bill's. Frumos și nervos. Privi la șampania care se răcea în frapieră, lîngă masa pe care se aflau două pahare, icre negre, cremă de brînză, felii de ceapă și napolitane englezești. Își puse o țigară între buze, o aprinse, trase cîteva fumuri, apoi, nervos, o stinse. Ridică receptorul de la telefon.

— Vrei să-mi faci nota de plată ? Așa e — Farlow, la șapte sute douăzeci și unu. Cred că voi fi căutat. O

încercare de bătaie în ușă îl făcu să termine repede conversația. Anulează-o. Mai rămîn un timp.

Se duse la ușă și o deschise. Sue Ellen stătea în prag, cu ochii ei imenși privindu-l nesiguri, cu un zîmbet vag pe gura ei voluptuoasă.

— Era cît pe ce să nu vin, spuse ea.

— Dar iată că ești aici. Îi luă mîna și o conduse înăuntru. Și niciodată n-am fost așa de bucuros să văd pe cineva. Era cît pe ce să renunț la tine.

— Mi-e foarte frică, spuse ea.

— La amîndoi ne e.

— Mi-a fost frică. Am fost nervoasă. M-am prostit. Rise scurt. Parcă aș fi o fecioară naivă la prima ei întîlnire.

El o pofti să ia loc pe un scaun confortabil și deschise șampania.

— Eu nu, spuse ea repede.

— E o autentică șampanie franțuzească, cea mai bună din lume, cel puțin așa se pretinde.

— Nu pot să beau.

— Dacă tu nu poți, n-am să beau nici eu. Își trase un scaun în dreptul ei, se așeză călare pe el și o privi în față.

— Ești cea mai frumoasă ființă pe care mi-am odihnit vreodată ochii.

— Nu vrei să știi de ce ?

— De ce ? Ce, de ce ?

— De ce nu pot să beau.

— Dacă vrei să-mi spui.

— Sînt o alcoolică. Sau poate nu chiar. Oricum, nu pot să beau. Nu pot să iau nici măcar o picătură. Cînd am fost însărcinată am băut și am avut un accident grav de mașină. Era cît pe ce să mor, și eu și copilul.

— Îmi pare rău.

— Am încercat să mă îndepărtez de tot, să nu mai simt nimic. M-am învăluit în propria-mi gogoașă de mătase.

El se ridică, făcu un pas, și ajunse în fața ei. O strînse de mîini și apoi de mijloc.

— Nu mai e nevoie să faci asta.

— Nu știu...

— Eu știu, spuse el, cu gura căutîndu-i-o pe a ei. Buzele lui erau incredibil de elastice și de fremătătoare, mișcîndu-se subtil pe ale ei. Ea oftă și i se abandonă. Mîinile lui coborîră pe spatele ei, oprindu-se pe coapsele tari și rotunde. Un timp, ea se dărui îmbrățișării, apoi se trase în lături, începînd să se plimbe încet prin cameră.

— Foarte elegant, spuse ea. Cuvintele puseră o distanță rece între ei. Ai gust.

— E ușor cînd ești bogat, răspunse el.

— Oh, da, ești bogat. Dar ai fugit de toți banii ăștia. Spuneai că nu vrei să fii legat de ei. Voiai să fii liber.

— Cred că m-am răzgîndit.

— De ce?

— Pentru că, spuse el, cu o voce joasă, vibrantă, te vreau pe tine.

Ea veni în fața lui.

— Nu pot, nu vezi, nu pot.

El se apropie, o luă de umeri și o sărută iar. Blînd, scurt, dar foarte eficient. Ea se cutremură și-și puse capul pe pieptul lui.

— De ce nu? întrebă el. Nu ai nimic mai mult la Southfork.

— Da. Dar e un fel de viață pe care mi-e frică s-o schimb. Cunosc problemele cu care trebuie să mă confrunt acolo, sînt învățată cu ele, cred că pot să le fac față. Oricum, o viață nouă, un drum nou — nu cred că am puterea asta.

— Îţi ofer puterea mea.

— E atît de repede...

— Ce-ai crezut, că voiam doar să mă culc cu tine?

— Nu ştiu ce-am crezut. Am încercat să nu mă gîndesc. Poţi înţelege? Eşti un bărbat foarte atrăgător. Un bărbat foarte amabil. Găsesc că deşteptţi dorinţa. Voiam să aflu dacă aş putea face un pas afară din gogoaşa mea de mătase. Doar un pas, înţelegi?

— Da. Dar mai e o mică problemă.

— Care?

— M-am îndrăgostit de tine.

Mîna ei îi mîngîie pieptul.

— Oh, Dumnezeule. Ce să fac?

— Orice vrei să faci. Sau nimic.

— Am nevoie de mai mult timp.

— Nu avem mult timp, Sue Ellen. Mă întorc acasă. Înapoi, la ranchul Crucea Sudului.

— Te voi mai revedea?

— Dacă mă vrei, ştii unde să mă găseşti. Întotdeauna voi dori să te întîlnesc.

— Da, murmură ea, încet.

El o sărută iarăşi. Fără pasiune, fără să fie provocator. O atingere afectuoasă a buzelor. Apoi, ea se grăbi să plece, lăsînd în urmă un cowboy dezamăgit şi tulburat.

Miss Ellie şi Digger Barnes se plimbau fără ţel prin Curtis Park, vorbind doar ocazional, atenţi să nu se atingă, oprindu-se cînd şi cînd să privească o veveriţă scotocind după nuci, sau să asculte nişte porumbei, gîngurind. Ea ţinea un buchet de flori de cîmp, pe care le ducea cînd şi cînd în dreptul ochilor privindu-le.

— De ani de zile nimeni nu mi-a dat flori de cîmp, Digger.

— Ah, e un fleac.

— Ba e foarte important. Şi tu ai făcut-o de două ori.

— Hei, haide, asta trebuie să te facă să zîmbeşti. Nu să plîngi, auzi !

Ea inspiră profund şi zîmbi scurt în direcţia lui. Continuară să meargă.

— Ai obosit ? întrebă el, revenind în prezent.

— Puţin.

O conduse spre o bancă liberă. Scoase o batistă mare, cu roşu şi albastru şi şterse locul.

— Nu poţi să-ţi murdăreşti rochia asta frumoasă. Hai, aşează-te.

Miss Ellie privi cum, în lumina soarelui, tineri stăteau pe iarbă sau se plimbau mînă în mînă. Parcul întreg parcă vibra de tinereţe.

— Rochia e veche, Digger. Şi eu mă simt bătrînă.

— Glumeşti ! Abia dacă arăţi puţin diferit decît atunci cînd eram împreună.

— Aş vrea să pot crede asta.

— E adevărat. Ai putea să n-o crezi dacă vine din partea unui beţiv bătrîn ca mine, dar am o memorie ca o capcană de oţel. Pot să-mi amintesc fiecare zi pe care am petrecut-o împreună. Îţi aminteşti de vremurile în care încercai să mă înveţi să călăresc ?

Ea rîse.

— Erai incorigibil.

— Aşa cred ! Frumos animal — se numea Buckwheat.

— Aşa e.

— Sigur. Bătrînul creier încă mai funcţionează destul de bine. Chicoti, amintindu-şi timpurile trecute : Aveam petrol pe cizme...

Ea se întoarse să-l privească.

— Mi-au trebuit ore ca să curăţ calul ăla.

— Sigur că ţi-au trebuit, spuse el cu o considerabilă satisfacţie. Calul ăla mă trata mai mult decît rău, dacă-ţi aminteşti.

— Te-a trîntit în singurul loc cu noroi din tot ţarcul. Ce murdar erai !

— Trebuie să recunosc că n-am fost cine ştie ce călăreţ.

— Nu, n-ai fost. Dar nu contează, Digger. Niciodată n-ai lăsat să se vadă cît erai de delicat sub aparenţa ta de asprime. Dar eu ştiam.

— Ah, mormăi el. Să nu laşi pe nimeni să audă că spui asta. Mi-am ţinut ani de zile familia intimidată cu felul meu de a fi. Şi încă o mai ţin. Ea îi luă mîna şi stătură mult timp fără să vorbească.

— Aş vrea, începu ea.

— Ce ?

— Nimic.

— Am să-ţi spun ce-aş vrea eu, Ellie. Aş vrea ca lucrurile să se fi petrecut într-un mod diferit. Eram potriviţi unul cu altul.

— Pentru un timp, Digger.

— Şi cred că încă mai sîntem.

Ea se întoarse cu faţa la el, aşteptînd să continuie. Deodată înţelese cît de mult simţea nevoia să audă vorbele astea, avea nevoie de siguranţa pe care ele i-o dădeau, de reafirmarea puterii ei de atracţie, a feminităţii ei.

— Ştii cît de mult te-am iubit întotdeauna, Ellie. Şi încă te mai iubesc, ca să ştii adevărul.

Ea îi mîngîie mîna şi i-o eliberă.

— Digger Willard Barnes, întotdeauna romantic.

El îşi drese glasul.

— Nu mai spune asta, dărîmi reputaţia omului.

— Ai încredere în mine.

— Întotdeauna am avut.

— Oh, Digger, e așa frumos. Mă face să doresc să pot uita ultimele săptămîni, să devin iar fata de care ți-ai amintit.

— Poți asta, cu mine. Am putea călători, am putea pleca un timp din Texas. Ai rămas înfiptă într-un loc pentru prea mult timp.

— Aparțin Southforkului, răspunse ea liniștit.

— Cu Jock ? La naiba, n-ai nevoie de el, Ellie ! Nu mai ai ! Omul ăsta e dur, e meschin și mi te-a răpit, așa cum mi-a furat și petrolul.

Nota iritantă apăru iar în vocea lui și fața i se încleștă de furia pe care o nutrea de mult. Spre propria ei surpriză, Ellie simți o acută nevoie să sară în apărarea lui Jock.

— Nu m-a răpit, Digger. Jock poate fi multe, unele din ele nu prea bune, dar nu e un hoț, niciodată n-a fost.

Mînia lui Digger izbucni și vorbele îi curgeau șuvoi, împiedicîndu-se una de alta.

— Dacă n-ar fi fost Jock Ewing, acum ai fi măritată cu mine și amîndoi ne-am simți minunat. Aș fi bogat, cu propria mea companie de petrol. Aș fi respectat și puternic. N-aș fi devenit niciodată un bețiv dacă n-ar fi fost Jock Ewing și nu mi-ar fi făcut ce mi-a făcut. Ne-a ruinat pe amîndoi !

Miss Ellie scutură din cap, mîhnită. Aceleași plîngeri vechi, aceleași scuze pentru nereușită, aceiași mînioasă deformare a unei istorii trecute. Același vechi Digger.

— Nu, Digger. Tu nu te-ai fi schimbat și nici eu. Aș fi exact cum sînt acum. În momentul ăsta. Am vrut să pot întoarce ceasul înapoi. Am încercat. Am încercat să uit ce s-a întîmplat, să-mi imaginez că totul era ca

mai înainte. N-a ţinut. Nu se poate. Şi timpul nu poate fi oprit, nu poate fi inversat. Ţin la tine, Digger, întotdeauna am ţinut, întotdeauna voi ţine. Şi îl sărută pe un obraz. Îmi pare rău. Se ridică. Acum trebuie să plec acasă.

El se apropie de ea.

— Ce-am spus ?

— E-n regulă. Vom fi întotdeauna prieteni. M-ai ajutat să-mi pun viaţa în ordine. Pot iar să văd clar. Şi pentru asta, Digger, îţi voi fi întotdeauna îndatorată, la revedere.

Şi traversă parcul, cu pasul deosebit de sprinten şi tineresc, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Digger vreodată, cea mai de dorit. Digger se ridică în picioare şi o privi cum mergea. Dar nu încercă s-o urmeze.

— 21 —

Bobby îi ajuta pe cîțiva dintre băieții de la ranch să descarce o conductă de irigație de pe platforma unui camion și s-o transporte la locul de destinație, cînd sosi Jock, într-unul din multele jeepuri ale Southforkului. Coti brusc ca să oprească și Bobby se îndreptă spre el, scoțîndu-și mănușile grele de lucru.

— Ce faci aici, tată ?

— Voiam să examinez comenzile acelea pentru păsunat împreună cu tine. A trecut destul timp.

Tonul îi era aspru, mîndru.

— Dacă-ți amintești, am încercat să te fac să le verifici acum două săptămîni. Nu doar o dată. Erai întotdeauna prea ocupat cu altceva. M-am ocupat eu de problema asta, tată.

Jock dădu din umeri, evident nemulțumit.

— Ei bine, vreau să le văd acum.

— Am de lucru aici.

— Se pot descurca băieții. Nu-i nevoie să cari conducte cînd sînt lucruri mai importante de făcut.

Bobby se urcă în jeep, alături de tatăl său.

— Hai să ne lămurim chiar acum, tată.

— N-avem ce lămuri.

— La naiba, nu avem !

— Voiam doar să văd comenzile. Încă mai conduc ranchul ăsta.

— Poate l-ai conduce mai bine fără mine.

Se lăsă o tăcere jenantă și apoi Jock spuse cu o voce timidă, rănită :

— Bobby...

— Acum toate hotărîrile le ia aici J.R. Vorbește cu el.

— Bobby, spuse Jock calm, nu-mi pasă deloc de Cliff Barnes și de O.L.M., sau de orice altceva. Problema e mama ta.

Toate resentimentele lui Bobby dispărură pe dată.

— Tată, nu puteai să lansezi un obuz, în felul în care ai făcut-o, și, mai ales, în momentul în care ai făcut-o și apoi să te aștepți ca ea să se întoarcă imediat spre tine, să fie iar dulce și iubitoare.

— Nu știu. M-am străduit efectiv cu femeia asta. Cînd credeam că totul e în regulă, dintr-o dată n-a mai fost. Am încercat în toate felurile în care m-am priceput s-o fac să-și dea seama cît de mult o iubesc. Ceea ce s-a întîmplat între mine și Amanda n-are nimic de-a face cu noi doi.

— Aș vrea să te pot ajuta, dar nu știu cum.

— Nu mă așteptam să știi, fiule. Trebuia doar să vorbesc cu cineva, și singurul la care m-am putut gîndi ai fost tu.

Bobby își întinse mîna și o lăsă să cadă pe brațul tatălui său și cei doi bărbați stătură așa, fără să vorbească, foarte mult timp.

Cînd Miss Ellie se întoarse la ranch după întîlnirea cu Digger, o găsi pe Lucy stînd singură pe patio, la soare. De îndată ce apăru bunica ei, fata sări în picioare, cu o

expresie de vinovăție întipărită pe fața ei frumoasă.

— Lucy, spuse Miss Ellie, cu oarecare greutate, am așteptat să stau puțin de vorbă cu tine.

— Trebuie să mă întorc la studiu, bunico. Am foarte mult de învățat.

— Poți amîna. Ceea ce vreau să știu este de ce m-ai evitat.

— Nu te-am...

— Nu minți, Lucy. N-ai venit să mă vezi la spital. Și cînd m-am întors, m-ai evitat, mai puțin în timpul meselor, cînd erau și ceilalți.

— Bunico, efectiv trebuie să plec acum.

— Am făcut ceva care să te rănească, Lucy ?

— Oh, nu.

— Nu cred că ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am avut cancer, fetițo, spuse Miss Ellie. Tu ești nepoata mea, și, probabil, ți-e frică să nu cumva să-l iei de la mine, spune sincer, la asta te-ai gîndit ?

Lucy fu pe punctul de a pleca.

— Întoarce-te, fetițo.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu contează cîtuși de puțin dacă vrei sau nu. Trebuie să vorbești despre asta. Trebuie să vorbim.

— De ce ? Oricum, nu pot să fac nimic. Dacă vorbim, tot nu scăpăm de el.

— Ceea ce mă face să cred că vei continua să mă urăști pentru că m-am îmbolnăvit.

— Așa crezi ? Nu te urăsc.

— Eu cred că da.

Masca rece, de apărare, căzu, și Lucy începu să tremure. Vocea îi deveni răgușită.

— Bunico, termină ! M-am simțit groaznic pentru ceea ce ți s-a întîmplat, dar nu știu ce să fac. Nu vreau

să vorbesc despre asta. Te urăsc pentru că te-ai îmbolnăvit, pentru că ai același sînge ca al meu, pentru că m-ai făcut să mă înspăimînt atîta. De ce mi s-a întîmplat asta mie, bunico ? De ce mie ?

Și începu să plîngă.

— De ce *mie*, Lucy ? De ce altcuiva ? Crezi că vrea cineva să i se întîmple asta ? Soarta joacă oamenilor farse și niciodată nu le cere permisiunea. Căile Domnului sînt invizibile pentru noi, oamenii obișnuiți. Noi, Ewingii am obținut o mulțime de lucruri bune în lumea asta, mult profit și plăcere, poate o cantitate excesivă de recompense, poate mai mult decît ne trebuia. Atunci, de ce nu și ceva rău ? Nu sînt un filozof, Lucy. Nu sînt un profet. Nu-mi pot explica nici mie prea mult din viață, darămite altcuiva. Dar știu că noi toți trebuie să jucăm cu cărțile pe care le avem în mînă, să ne trăim destinele cît mai bine și cît mai curajos putem. Nimeni dintre noi nu e perfect, nimic nu e perfect. Dar nu-i voi permite nepoatei mele, care e atît de prețioasă și unică, și pe care o iubesc atît de mult, să continuie să mă evite. Nu mai putem suporta asta, Lucy, nici măcar pentru o zi, auzi !

Îi întinse mîna și Lucy i-o apucă.

— Oh, bunico, sînt așa de speriată. Nu vreau să trec prin ce-ai trecut tu.

— Lucy, dacă asta mi s-a întîmplat mie, nu înseamnă că e obligatoriu să ți se întîmple și ție. Dar nu vreau să eviți să înveți cîte ceva despre corpul tău, numai pentru că ești speriată.

— Dar n-ai simțit nimic care să te facă să bănuiești boala ?

— Am descoperit boala la timp, sînt aici, trăiesc și sînt plină de viață.

— Văd și eu asta.

— Mai bine ai și crede-o.

— Dar nu știu dacă eu aș putea trăi în felul ăsta.

— Voiai mai bine să fi murit ?

— Oh, nu, Dumnezeule, nu.

— Atunci, Lucy, nu cred că mai avem ceva de spus despre asta.

— Poate. Dar cum să mă descurc cu spaima ?

— Noi toți trăim înspăimîntați uneori. Ai să înveți să o depășești și să continui să-ți trăiești viața.

— Bunico, nu sînt sigură că pot.

— Poți încerca ?

— Da.. Pot încerca.

— Destul de bine. Încearcă și vei reuși.

— Voi încerca, spuse Lucy, înainte de a-și îngropa fața la pieptul bunicii ei. Voi încerca, sigur că voi încerca.

Tîrziu, după-amiaza, începură să se formeze norii — mase întunecoase, ca un vîrtej, care acoperiră soarele și aruncară umbre peste peisaj, făcînd ca noaptea să cadă devreme. Tunetele se auzeau bubuind la sud-est, fulgerele străbăteau cerul și un miros greu de umezeală umplea aerul. Curînd începu să plouă. Picături la început, apoi binevenite șuvoaie de apă care dispăreau în pămîntul uscat și însetat. Peste tot în Texas se auzeau strigăte de bucurie și oamenii și animalele ieșiseră afară să sărbătorească sfîrșitul secetei. Valul de căldură trecuse, viața revenea la normal.

Între timp, Jock și Bobby se întorseseră la ranch în jeepul deschis, uzi pînă la piele, dar mulțumiți. Rîzînd și glumind intrară în casă și începură să urce scările, cu intenția de a-și schimba hainele.

Miss Ellie, ieși din camera de zi și îi opri :

— Jock, spuse ea, ferm, vreau să vorbesc cu tine.

— Lasă-mă să mă dezbrac de hainele astea ude, îi răspunse el.

— Nu, acum !

Şi Miss Ellie dispăru în camera de zi. Jock şi Bobby schimbară o privire uimită, apoi soţul îşi urmă soţia, închizînd uşa după el. Ea aştepta în mijlocul încăperii, fără să zîmbească, cu o privire echilibrată. Jock îi privi faţa, întrebîndu-se ce nouă lovitură îi mai oferea soarta.

— Jock, începu ea fără nici un preambul, cînd am aflat că m-ai minţit toţi anii ăştia m-am simţit rănită. Chiar foarte rănită.

— Niciodată n-am avut intenţia să te rănesc.

— Ştiu asta acum.

Atitudinea ei se îmblînzi vizibil.

— Dacă nu mi-ai fi povestit de Amanda, recunosc că aş fi găsit o altă scuză ca să încerc să te îndepărtez.

— Să mă îndepărtezi ?

— Exact.

— Dar de ce ?

— Pentru că eram atît de speriată că am să te pierd după operaţie. Nu sînt bucuroasă că a existat o Amandă, dar, în final, am realizat că am folosit-o ca o scuză, ca, în cazul în care m-ai fi părăsit, să pretind că a fost din cauza ei, nu din cauză că nu ai mai fi putut suporta să mă priveşti, să mă atingi.

— Oh, Ellie, niciodată. Niciodată !

— Încă mi-e frică că te voi pierde, spuse ea. Şi nu ştiu cum aş putea împiedica asta. Dar dacă ai să fii răbdător cu mine, şi puternic, poate că vom putea face ca lucrurile să meargă iarăşi. Ai să încerci, Jock ?

— Ştii că da.

— Şi eu voi încerca, Jock.

Jock făcu doi paşi, străbătînd spaţiul care-i despărţea şi o luă în braţe.

— La naiba, murmură el, gros. Am să te ud toată. O mîngîie blînd. Te iubesc, Miss Ellie, într-adevăr te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Jock.

Stătură acolo, legănîndu-se, în picioare, mult timp. Afară se lăsa întunericul şi cădea ploaia, iar viaţa se întorcea la pămîntul pe care-l iubise de atîta vreme şi atît de mult.

Prezentarea autorului din primul volum

BĂRBAŢII EWING

de BURT HIRSCHFELD

Al treilea frapant roman despre cea mai notorie familie a televiziunii.

O specie deosebită de bărbaţi, mai cuprinzătoare decît viaţa, luptîndu-se pentru bani, putere şi sex.

Unii dintre ei o vor sfîrşi fără să obţină nimic.

J.R. — joacă după propriile sale reguli, în afaceri şi în dragoste.

Bobby — Trăieşte în umbra fratelui său, dar cît poate dura asta ? Vor fi legăturile de sînge destul de puternice să-i ţină pe cei doi fraţi laolaltă ?

Gary — Fratele pierdut. Caută o viaţă nouă, departe de Southfork.

Cliff Barnes — Înrudit cu Ewingii prin alianţă, cea mai mare dorinţă a luî, e să distrugă familia Ewing. Dar Ewingii sînt hotărîţi să-l distrugă ei primii.

Digger Barnes — Va putea vreodată să accepte faptul că Jock are ceea ce el voia cu atîta disperare pe Miss Ellie şi petrolul ?

Jock Ewing — Sîngele şi sudoarea lui au clădit imperiul Ewing, şi e hotărît să nu lase pe nimeni să i-l ia.

Tipărit la Imprimeria „Bacovia" Bacău
sub cd. nr. 5139/1992

Editura Grifon
P.O. Box 55
1400 TÎRGU JIU
Tel. : 929/1 71 57

VOLUMUL 2

DALLAS

FEMEILE EWING

Familia Ewing din Dallas, — familia din centrul atenţiei publicului din America — se află acum prin intermediul micului ecran şi în centrul atenţiei dumneavoastră.

Prin cele trei volume publicate de **Editura Grifon**, veţi putea urmări istoria **celei mai fascinante familii** prezentate vreodată la televiziune.

Aveţi ocazia să vă complectaţi propria bibliotecă cu volumele:

- ❒ **Familia Ewing**
- ❒ **Femeile Ewing**
- ❒ **Bărbaţii Ewing**

ISBN 973 - 95608 - 6 - 5

500 lei.